

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

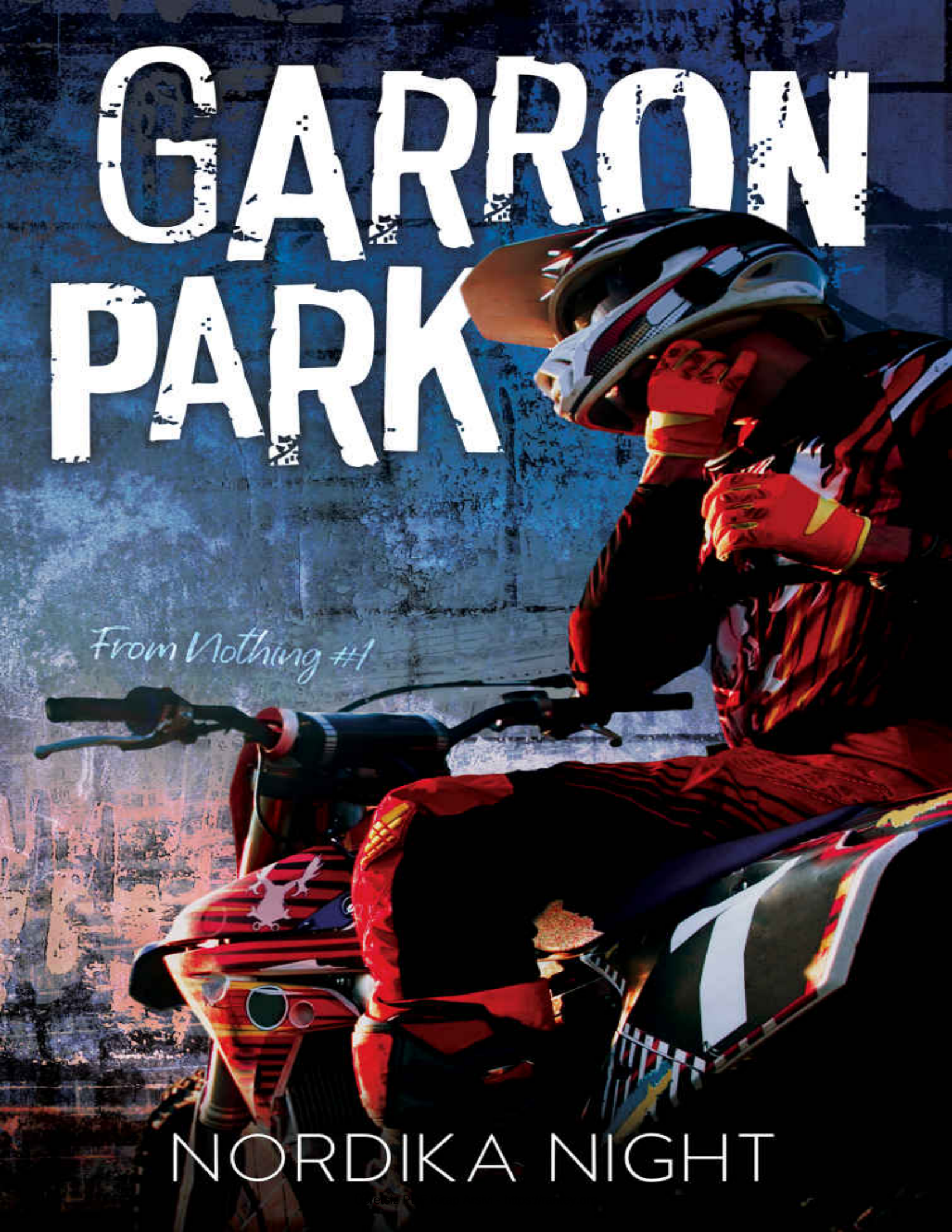
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GARRON PARK

A person wearing a red and black racing suit and a white and red helmet is sitting on a motorcycle. The motorcycle has a red and black fairing with a white eagle logo. The background is a dark, textured wall with blue and black tones.

From Nothing #1

NORDIKA NIGHT



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

GARRON PARK

NORDIKA NIGHT

Garron Parkı

Telif hakkı © 2023 Nordic Night

Her hakkı saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

ISBN: 9798390506738

Kapak tasarımcısı: Rotoscope Design

Editör: Jenn Heathers

Düzeltilen: Sarah (sh.editsbooks)

İletişim: nordikanight@gmail.com

Sevgili kardeşim Sarah'ya
Çünkü hiçbir şey sınırların dışında değil.

GARRON PARKI

Hiçlikten Birinci Kitap

İskandinav Gecesi

İÇİNDEKİLER

Başlamadan Önce

1. -Maddox-

2. -Maddox-

3. -Devon-

4. -Devon-

5. -Maddox-

6. -Devon-

7. -Maddox-

8. -Maddox-

9. -Devon-

10. -Maddox-

11. -Devon-

12. -Maddox-

13. -Devon-

14. -Maddox-

15. -Devon-

16. -Maddox-

17. -Devon-

18. -Devon-

19. -Maddox-

20. -Devon-

21. -Maddox-

22. -Devon-

23. -Maddox-

24. -Devon-

25. -Maddox-

26. -Devon-

27. -Maddox-

28. -Devon-

29. -Devon-

30. -Maddox-

31. -Devon-

32. -Maddox-

33. -Devon-

34. -Maddox-

sonsöz

[daha fazla okuma](#)

[İskandinav gecesi](#)

BAŞLAMADAN ÖNCE

Garron Park, tüm o gergin, agresif, boğazı sıkkan aşkı içeren bir MM (erkek-erkek) romantizmidir. Başlangıçta düşman ve rakiptirler ve bu durum değişmese de, birbirlerine ihtiyaç duymayı ve birbirlerini istemeyi öğrenirler. Bu iki ateşli karakter arasında isteksiz kabullenme büyük bir temadır!

Biseksüel uyanış/eşcinsellik teması işleniyor olsa da, cinsel yönelimdeki değişimle ilgili olumsuz bir mücadele yok. Mücadele başka yerde ortaya çıkıyor ;)

Teması karanlık değil, ancak yaşam tarzı sert. İşte olası içerik uyarılarından bazıları:

- Yoksulluğa yakın/yoksulluk içinde yaşamamanın zorlukları
- berbat ebeveynlik
- para sorunları
- Karavan parkı hayatı.
- kan ve dövüş

- bazı şiddet
- bir sürü küfür
- MM açık cinsel sahneler
- Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı (ana karakterlerden birinde değil)
- dolandırıcı bir tefeci
- zayıflar

Garron kurgusal bir kasabadır. Garron Park ise kurgusal bir karavan parkıdır. Başka hiçbir karavan parkını veya karavan parklarındaki vatandaşları ve toplulukları temsil etmesi amaçlanmamıştır. Tamamen hikaye gereği uydurulmuştur.

Bu kitap Kanada İngilizcesiyle yazılmıştır ve bu dilde kelimelerin içinde fazladan harflerin sayısı oldukça fazladır, ancak biz Z harflerini S harflerinden daha çok kullanırız, bunu da aklınızda bulundurun!

/

—MADDOX—

Hayat güzel değildi, ama işte bu da onu inanılmaz derecede eğlenceli kılıyordu.

Devon'ın yumruğu, tüm hayatımız boyunca biriken öfkeyle çeneme indi. Dilimde kanımın tadını hissederken, adrenalin ve öfke birbirine karıştı.

Bu savaş çocukluğumuzdan beri içimizde birikiyordu ve bu belki de ilk kavgamız değildi, ama onu gerçekten öldürmek istediğim ilk kavgaydı. Onu paramparça etmek. Onu hayatımdan tamamen çıkarmak. Onu yok etmek.

Yanımda olduğu sürece kırmızıdan başka hiçbir renk yoktu ve bana küçümseyen bir herif gibi sırttığı her an, kulaklarımda kanın uğultusundan ve bilinçaltımın onu yere sermemi, alt etmemi, haddini bildirmemi söylemesinden başka neredeyse hiçbir şey duymuyordum.

Çamurlu zemine kan tükürdüm, yüzümü bileğimin tersiyle sildim. Etrafta kalabalık vardı ama bakışlarım ona ve zar zor bastırdığı öfkeye odaklanmıştı. Tıpkı benim gibi. İkimiz de tamamen çıldırmaktan bir yanlış hareket uzaktaydık. Bir yanlış hareketle bir geceyi hapiste geçirebilirdik. Bir yanlış hareketle sonunda patlayabilirdik.

Böyle bir zamanda kavga etmememiz gerektiğini biliyordum. Yakalanırsak sonuçları olacaktı, ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Devon Sawyer'la karşı karşıyayken aklı başında kalmak neredeyse imkansızdı. Artık denemeye bile kalkışmadım.

Gökyüzü açılıp öfkemizi yatıştırmak için yağmur yağarken yumruklarını kaldırdı, ama kalabalık tezahürat yapmaya, kavgayı körüklemeye devam etti. Ayaklarının ucunda, zıplayarak, bir sonraki saldırıma hazır bir şekilde, kanlı dişleriyle bana sırtıttı. Kışkırtma her an gelebilirdi; her zaman böyle olurdu. Ağzını açtı, aklım karıştı ve sonunda hiçbir kural tanımayan, çıplak ellerle bir kavgaya tutuştuk. Tahmin edilebilir, ama tutarlı.

Sonuçlar aklımın bir köşesinde dolaşıyordu ama kahretsin, gördüğüm tek şey onun yere yığılmış, kanlar içinde ve yalvarır haldeki görüntüsü olduğunda bunları kavramak çok zordu.

"İşin bitti mi Maddox?" diye alay etti Devon. "Seni yenmenin ne kadar kolay olduğunu unuttun mu?"

Kanım daha da kaynadı ve gözlerimin önündeki kırmızı renk damlayarak koyu kırmızıya dönüştü.

"Devon, çeneni kapat!" diye bağırdı kardeşi Nate arkadan, kalabalığı yarıp bize ulaşmaya çalışarak.

Nate'i görmezden gelip, dikkatimi Devon'a verdim. Sanki beni yenmek çok kolaymış gibi. Hayatım boyunca bu mücadeleyi vermişim ve bu gece onun kazanacağı gece olmayacaktı. Bunu kanıtlamak için sonsuza kadar onunla savaşırdım.

Devon'ın tekrar sırtıttığını, mavi gözlerinin benim hissettiğim aynı delilikle parladığını görünce, bundan sonra söyleyeceği saçmalığın beni çıldırtacak şey olacağını biliyordum.

"Bana geldiği için mi sinirlendin? Gerçekten onun..."

Üzerine atıldım. Yanağına indirdiğim sert bir yumrukla, parmak boğumlarım ahenkli bir şekilde yankılanan bir acıyla çınladı. Onu yere devirdim, bu sırada kaburgalarına da bir yumruk indirdim, ama bunun acısı, vücudumun altında çırpınmasının verdiği hissin yanında hiçbir şeydi. Savaşmaya devam et, piç kurusu. Kazanamayacaksın.

Mesele kız bile değildi. Hiçbir zaman kızla ilgili olmadı. Mesele oydu. O ve ben, ve ikimizin de hatırlayabildiği kadar uzun zamandır içinde yaşadığımız rekabet. Onu tüm ağırlığımla yere serdim, dizlerim çamurda şıpır şıpır ses çıkarırken, yumruklarım her yerine inip duruyordu ve yağmur alnımdaki terle karışıyordu.

Yeterince şut engelledi ama ben tam anlamıyla savaş halindeydim ve hiçbir kayıp vermeye niyetim yoktu. Öfkem patlıyordu ve bu her olduğunda, beni saran çılgın enerjiden ve tünel görüşümden beni kurtaracak kadar güçlü hiçbir şey yoktu.

Devon'ın dizi uyluğuma çarptı ama acıyı duymamazlıktan gelip vurmaya devam ettim. Ondan nefret ediyordum. Kahrolasıca ondan nefret ediyordum. Hayatımda ondan nefret ettiğim her şeyden daha çok nefret ediyordum ve hatta acılarımın yüzde doksanından onun sorumlu olduğunu bile söyleyebilirim. Beni mahvetti, bunu bir hobi haline getirdi ve taktiklerinde hiçbir ahlak yoktu.

“Yeter!” diye çıkıştı Xavi. Kardeşim çırpınan kollarımı yakaladı ve beni Devon'dan ayırmaya çalıştı. “Maddox! Bu saçmalığı bırak. Yarını düşün,” diye emretti, beni yakalamaya çalışırken, Nate de Devon'ın kollarından çekiştiriyordu.

Ama yarını düşünemiyordum. Devon bana böyle sataşırken, hâlâ sırtırtırken ve kardeşinin elinden kurtulmaya çalışırken düşünemiyordum.

"Sakin ol artık, Madd," diye bağırdı Xavi kulağıma, beni ayağa kaldırıp kollarımı yanıma sabitledi. "Lanet olsun, çok aptalsın."

Onu görmezden geldim. Aptal olmanın umurumda değildi, hele ki ödül Devon'ın kanamasını izlemekse. Vücudum onunla iletişim kurma ihtiyacıyla titriyordu. Bunun hasta bir bağımlılık mı yoksa konu ona gelince mantıklı düşünemememden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama son sözü onun söylemesine izin vermekten nefret ediyordum.

Nate'in kolları Devon'ı rehin almış, onu adeta esir almıştı ama bu, o şerefsizin bana üçüncü kez sırtıtmasına engel olmadı. Kavgalarımız rekabet ve öfkeden kaynaklanıyor olabilir, ama şiddet yöntemlerimiz birbirinden çok farklı.

Ben metanetli, sessiz ve ölümcül biriydim.

Devon, şakacı bir şekilde tehlikeli, ağzı bozuk ve sinsiydi.

Hep birlikte, havada beliren fırtınadan daha beterdik ve bu lanet olası kampın tamamı bunun farkındaydı. Neden böyle savaştık? Hayatta bize verilen kader buydu ve o kadar uzun zamandır böyle devam ediyordu ki, sanırım buna ihtiyacımız vardı.

"İyi deneme Madd," diye alay etti Devon, kan tükürerek. "Beni sonra düşün dostum. Sen—" Nate, o saçmalığın sonunu kesti.

İleri atıldım ama fazla ilerleyemedim. Xavi beni geri tuttu ve aklını başına toplamam için bir uyarı daha verdi. "Böyle devam edersen yarın diskalifiye olursun, Madd." Yüzümü tuttu ve gözlerimi Devon'dan uzaklaştırmaya zorladı. "Bırak onu."

'Olayı kendi haline bırakmaktan' nefret ettim çünkü yine son sözü Devon söyledi. O herifin kahkahası çenemi sıkınca, sinirlerimdeki gıcırtya rağmen nefes almaya çalıştım ve sırtımı ona döndüm. Nate, Devon'a küfür etti ve

ardından Xavi beni çamurlu tarladan zorla uzaklaştırıp karavanımıza doğru itti.

Sırtımdaki kardeşimin hareketsiz eli, beni kontrol altında tutan tek şeydi.

Kampımıza geri döndüğümüzde adrenalininim hâlâ kontrolden çıkmıştı. Ama yağmur dindiğinde, hava nemli ve gökyüzü şimşeklerle aydınlandığında, bu durum azaldı ve dövüşten kalan tüm kesik ve morluklara yerini bıraktı. Parmak boğumlarım kan içindeydi, çenem ağrıyordu ve bacağımanın arka kası çılgınca kasılıyordu.

Xavi, başını sallayarak bana bir bira uzatırken, "Neden onun tuzağına bu kadar kolay düşüyorsun?" diye sordu.

"Ağzı çok mu laf yapıyor Xavi!" Aslında içmek istemesem de birayı açtım.

"Evet, sen de kendi işini yürütüyorsun. Çok konuşmayabilirsin ama söylediğin şeyler seni incitmek için. İkiniz de birbirinizi kızdırmak için sürekli dedikodu yapıp didişen iki ergen kız gibisiniz. Pençeler yerine yumruklarla kavga ediyorsunuz ve hakaretleriniz pasif agresif değil, doğrudan. Onun seni etkilemesine izin veriyorsun, Madd." Xavi, ağırlığı altında çöken kırık bir bahçe sandalyesine geri yaslandı. "Onun aklına girmesine izin verme."

Bunu defalarca denemiştim. Özellikle de söylediklerinin tamamı sadece bana yönelik olduğu için, onu görmezden gelmek çok zordu. Devon, her bir düğmeme nasıl basacağını biliyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Artık içgüdüselidi. Onun meydan okumasına karşılık verme ve kendi meydan okumamı başlatma ihtiyacı, onun yanında hayatta kalmanın bildiğim tek yoluydu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, yaptığım her hareket onu kızdırmak veya bir şekilde ondan intikam almak içindi. Hayatın her

alanında. Bundan nefret ediyordum ama artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Bir şekilde, bu normalleşmişti.

Xavi sözlerine şöyle devam etti: "Üstelik, siz çok aptalsınız. Eğer yetkililer sizi yakalasaydı, yarıştan diskalifiye edilir ve bir ay boyunca pistten men edilirdiniz. Sonra da birbirinizi suçlayıp bunun için kavga ederdingiz."

Römorkun yanındaki motosikletime göz attım. Evet, yarınki yarıştan diskalifiye edilmek beni mahvederdi. Hayatta pek bir şeyim yoktu ama motokros vardı ve onsuz, şimdiye kadar bulduğum o küçük huzur duygusunu da kaybederdim.

Tabii ki, Devon pistte de en büyük rakibimdi. Ama umurumda değil. Bu sporu çok seviyordum ve o bile benim için bu zevki mahvedemezdi.

Biranın yarısını bir dikişte içtim ve ağzımdaki kan tadını sildim. "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Git eğlen."

Asıl kafa karıştırıcı olan şey, Nate ve Xavi'nin (kardeşim ve Devon'ın kardeşi) en iyi arkadaş olmalarıydı. Bizim saçmalıklarımızın aralarındaki dostluğu nasıl bu kadar sağlam tutabildiklerini anlamıyordum, ama bir şekilde başarmışlardı. Kavgalarımız onların bağını zedelemeye değmezdi ve ne kadar nefret etsem de, buna saygı duyuyordum. Daha önce hiç böyle bir dostluğum olmamıştı. Kardeşimle olan dostluğum dışında neredeyse hiç gerçek bir dostluğum olmamıştı.

"Evet, yapacağım. Sen sakinleşince," dedi Xavi, kırık sandalyeye yaslanıp yüzünü yelpazelerken. Bu gece hava cehennem gibiydi ama bu ruh haline uyuyordu. "Neden bu kadar sinirlendin ki? O kızla artık birlikte olduğunu bile düşünmüyordum."

"Hayır." Dediğim gibi, konu o değildi. Hiçbir zaman o kızla ilgili olmadı.

"Öyleyse neden onun bu saçmalıklarla seni kışkırtmasına izin veriyorsun?"

"O işte, Xavi! Her şeyimi elimden alıyor ve ben bundan bıktım usandım. Ondan hoşlandığından bile şüpheliyim. Sadece bana yapabileceğini göstermek için, beni sinirlendirmek için böyle şeyler yapıyor."

"İşe yarıyor," diye güldü Xavi. "Sen çok sinirlisin."

Evet, kesinlikle öyleydim. Devon tüm kampa kız arkadaşımınla yattığını bağırdı. Eski kız arkadaşım. Ama onu benden çalmış gibi gösterdi. Beni her zaman acınası göstermeyi başardı ve sırf daha büyük bir ağzı olduğu için kendimi ondan aşağı hissetmekten bıkmıştım.

Xavi, "Nate, Devon'ın pek fazla ilişki yaşamadığını söyledi," dedi. "Her şeyin bir maske olduğunu söyledi."

"Ne için bir kılıf? Sadece beni sinirlendirmek için mi?"

"Evet, o yüzden artık buna izin verme." Kardeşim ayağa kalktı, birasını yere bıraktı ve omuzlarımdan tuttu. "Hadi Maddox. Hayatımızda zaten yeterince dertimiz var, tamam mı? Burası, motokros ve kamp, bizim mutlu yerimiz olmalı. Devon'ın aklına girmesine izin vermek yerine tadını çıkar, çünkü yarın gece hayat dediğimiz o berbat gerçekliğe geri döneceğiz."

İçimden bir ah çektim. Haklıydı. Pistte geçirdiğimiz bu hafta sonları hayatımızın en güzel kısmıydı. Kampı terk edip eve döndüğümüzde, berbat işler, para sorunları, sorumsuz bir baba, alkolik bir anne ve Garron'lu olmanın gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalacaktık. Kimsenin asla kazanamadığı bir kasaba.

"Pekala," diye razı oldum, başımı sallayarak. "Özür dilerim. Git karanlık işlerine bak ve benim için endişelenmeyi bırak. Ben zaten yüzüp yatacağım."

Xavi gülümsedi ve boş teneke kutusunu bana fırlattı. "Bu gece Devon'dan uzak dur, Madd. Söz mü?"

Şerefsiz. "Söz veriyorum." Ona iki parmağımı da gösterdim ve patikadan aşağı kayboluşunu izledim.

Bir havlu ve bir paket cips alıp sahile doğru yöneldim. Şu anda boş olacak bir yer biliyordum ve aradığım şey de boşluktu. Ana plaj bu gece parti yeri olacaktı, ama buraya yeterince uzun süredir geldiğim için daha küçük, özel bölümlere giden tüm geyik patikalarını biliyordum.

Yol karanlıktı ama bu benim için sorun değildi. Bana, kafamdaki tüm düşüncelerle baş başa kalmak için ihtiyacım olan yalnızlık hissini veriyordu. Yarınki yarıştan önce zihnimi toparlamam gerekiyordu. Devon beni kızdırabilir, sinirlendirebilir, hayatımdaki çoğu şeyi mahvedebilir ve beni delirtene kadar alay edebilir, ama motokros hala benimkisiydi.

Bacaklarımın arasında bir motorun devir sesini duymak, onu istediğim gibi yönlendirebilecek kadar kontrol sahibi olduğumu bilmek gibisi yoktu. Önümde zorlu bir yol ve bir sürü engel varken, hayatımda kendimi yetkin hissettiğim nadir alanlardan biriydi bu. Pistte başarılı olmak için gerekli becerilere, güce ve özgüvene sahiptim ve bunu bilmek kendim hakkında daha iyi hissetmemi sağladı.

Elbette, Devon'ın da o yetenekleri vardı, ama orada bana yetişemezdi. Motorun gürültüsünden duyamadığım için onun gevezeliğinin hiçbir anlamı yoktu ve üstelik kaskının arkasındaki o kendini beğenmiş sırıtışını da görmek zorunda kalmıyordum. Orada sadece ben ve bisikletim vardık, patikada hızla ilerliyor ve hayatta tek başıma başardığım bir şeyi başarıyordum.

Yolda yaprakları ve dalları hışırdatarak yürürken, Devon'ın eski sevgilimle neden dalga geçtiğini merak ettim, çünkü onunla birlikte bile

olmuyordu. Tabii, Xavi'ye inanılacaksa...

Sadece beni sinirlendirmek için mi? Tamamen dürüst olmak gerekirse ve kendimi bir aptal gibi hissetmeme rağmen, onunla sadece Devon'ın ilgilendiğini duyduğum için çıktım. Burada oturup bana yaptığı tüm iğrenç şeyleri her gün, bütün gün anlatabilirim, ama ben de bir melek değildim.

İkimizden biri çok ileri gitmeden ve ikimizden biri ya da ikimiz de hapse girmeden önce Devon'ı hayatımdan çıkarmam gerekiyordu. Garron Park'tan biri için bu alışılmadık bir yaşam yolu olmazdı, ama ben o geleceği istemiyordum.

Sadece iç çamaşırımla ılık okyanus suyuna girdim. Hayat kesinlikle güzel değildi, ama yarın daha güzel olacaktı.

2

—MADDOX—

Kahretsin, podyumda o herifin üstünde durmak harika bir duyguydu. Ona yukarıdan bakmak, pistte onu yendiğimi bilmek, dört saatlik dayanıklılık yarışını yeniden yaşamak, yarışın büyük bir bölümünde başa baş gittiğimiz ama yine de kazandığım anı hatırlamak paha biçilmezdi.

Paha biçilmez olmayan şey ise, yaşadığımız Garron'daki karavan parkına Devon ve Nate'in gelip babaları tarafından azarlanmalarını izlemektir. Jim, birinci ödülü kazanamadığı için Devon'ı neredeyse yere serdi.

Ona karşı hissettiğim şey aslında acıma değildi—babam da bana aynısını yapmıştı—daha çok karşılıklı bir anlayıştı. Kendi başımıza yaşamamız gereken yaşta olup da bu berbat hayatı yaşamak, kendilerine bakmayı bile umursamayan ebeveynlerimize bakmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Burada her şey oldukça normaldi. Kahretsin, ben yirmi beş yaşındaydım, Xavi yirmi sekiz yaşındaydı ve ikimiz de annemizin bu berbat karavanda yaşaması için para ödüyorduk, böylece bağımlılıkları için kendini fahişelik yapmaya zorlamak yerine şarap içip haplarını güvenle alabiliyordu. Şehrin başka bir dairesinde yaşayan ama bize borçlu olduğumuzu iddia eden

babamızın baskısı altındaydık. Ona para ödemek, saldırganlık ve manipölasyondan daha kolaydı, bu yüzden birinci olmaktan dolayı kendimi iyi hissetsem de, elde edeceğim tek şey gururdu. Para doğrudan ona gidecekti.

Devon ise ikinci olmanın gururunu bile yaşayamadı. İkinci olmanın getirdiğı dayağı, alayları ve utancı çekti. Yirmi beş yaşında baban tarafından rezil edilmekten daha acı verici bir şey yoktu. Ve bu durum en çok Nate'i üzdü; babasının kabadayı arkadaşları tarafından kenarda tutulup, küçük kardeşinin incinmesini izlemek zorunda kaldı.

“Hadi ama Madd,” dedi Xavi, elimdeki benzin pompasına işaret ederek. “Depoyu tamamen doldurduk. O saçmalığı izlemenin bir anlamı yok.”

Pompayı yerine yerleştirdim ve kamyonun deposunun kapağını kapattım. Evet, izlemenin bir anlamı yoktu çünkü Devon debriyaja çok erken basmasaydı, dayak yiyen ben olacaktım.

İstasyondan çıkıp Garron Park'a doğru ilerlerken dikiz aynasına bakmamaya çalıştım. O herif hayatımı cehenneme çevirmişti ve onun için üzülmemem gerektiğini biliyordum. Bunu hak etmediğı söylenemezdi.

Ama öyle değil.

Neden kendimi kötü hissettim? Roller tersine dönseydi o kendini kötü hissetmezdi. Babamdan defalarca dayak yediğimi görmüştü ve yüzünde hiçbir zaman pişmanlık ya da acıma belirtisi görmemiştim. Çocukken bile. Belki de o daha kötü durumdaydı, ya da belki de benden nefret ediyordu, ama sebebi önemli değildi.

Devon Sawyer bana karşı hep küstah sırtışıları, kendini beğenmiş gülümsemeler ve kaş çatmalardan ibaretti. Başka hiçbir şey yoktu. Yani, kahrolsun o. Kahrolsun babası. Ve yediğı dayak da kahrolsun. Yaşayacaktı.

Xavi, sanki bunu duymaya ihtiyacım olup olmadığını ya da isteyip istemediğimi bilmiyormuş gibi, sessizce, "Nate onunla ilgilenecek," dedi.

“Umurumda değil.” Aslında yarı yarıya umursamıştım, ama bu sadece onun şu anda hissettiği utancı bildiğim içindi. Hepimizin bu hayata hapsolması doğru değildi, ama kazandığım için suçluluk duymamalıydım. Paraya onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

Garron Park'a vardığımızda, Devon'ın annesinin karavanlarının ön verandasında şaşkın ve kafası karışmış bir halde oturduğunu fark ettim. Umarım Devon ve Nate tüm hafta sonu yokken birileri ona bakmıştır diye düşündüm. İyi değildi; zihinsel bir sorunu vardı, ama yine de muhtemelen asla cevap bulamayacaklardı çünkü... buralarda kim böyle bir bakımı karşılayabilirdi ki? Programlar ve devlet destekli tesisler vardı, ancak bunlara girmek için bekleme listesi hayatının geri kalanı kadar uzundu.

Garron Park'taki herkes berbat biri değildi, bu yüzden birilerinin onu gözlem altında tutma ihtimali yüksekti. Ve madem öyle, umarım birileri annemizi de kontrol etmiştir. Eve gelip onu aşırı dozdan ölmüş ya da şarap komasından perişan halde bulma ihtimali her zaman vardı. Bunun olmasını ne kadar istemesem de, onun için hayatımı durdurmaya çalışmayı çoktan bırakmıştım. Kendine yardım edecek kadar umursamıyorsa veya bunu yapacak kapasitesi yoksa, her zaman onun kahramanı olamazdım. Pazar akşamı geç saatlerdi, bu yüzden hayatta kalmışsa bile, muhtemelen birkaç şişe içmişti zaten.

"Babana yalan söylemek ister misin?" diye sordu Xavi, otoparka girdiğimizde. "Sadece yarısını kazandığını mı söyleyeyim?"

Evimizdeki otoparkta fazla yerimiz yoktu, bu yüzden pistte kaldığımız karavan sürekli orada kalıyordu. Bazen onu pistten piste çekiyorduk, bazen

de başkasının yanında kalıyorduk. Bu dünyada her şey karşılıklı fedakarlıkla oluyordu.

“Keep'in tam olarak ne kadar olduğunu araştırmıştır,” diye alay ettim kemerimi çözerken. “Ver ona, onunla uğraşmak zorunda kalmayalım. Bu hafta platformda fazladan vardiyam var.” Kazandığım paranın olduğu zarfı ona uzattım.

“Birkaç gün çift vardiya çalışacağım, belki önümüzdeki hafta sonu parayı sen alabilirsin.” Bana baktı. “Buradan def olup gitmek için neredeyse her şeyi ayarladık, Madd.”

“Evet.” Gözlerimle onunkiyle aynı olan yeşil gözlerine baktım. “Neredeyse.”

Neredeyse bile değildi. Yıllardır belli bir gelir seviyesini kovalıyorduk ve hala peşinden koşuyorduk. Bir noktada, birkaç aylık kira, biraz yiyecek ve kamyonu idare edecek kadar paramız olursa, işimizin tamam olduğuna karar verdik. Sanırım durum buydu. Neredeyse oradaydık.

Ama öyle değildi, çünkü kazandığımız tüm fazladan parayı, annemi gitmek istemediği bir tür rehabilitasyon merkezine sokmak için biriktirdiğimiz bir hesaba yatırdık. Eğer onun bakımını sağlayabilirsek, Garron Park'tan ve o pislik babamızın yönetiminden kurtulabilecektik. Devon'ın babası kadar pislik değildi belki ama bizi manipüle eden uyuşturucu bağımlısı bir herifti ve bu bile yeterince kötüydü.

Tek bildiğim, eğer yakında kaçmazsak, bu berbat karavanda yaşayıp öleceğimizdi. Garron'dan kaçmama bile gerek yoktu; sadece ebeveynlerimizin üzerimizdeki ve hayatlarımız üzerindeki kontrolünü kırmamız gerekiyordu. Hayatımızın prangaları bunlardı. Ebeveynlerimiz ve para. Kendi hayatlarımıza doğru koşmamız gerekiyordu, hayatlarımız berbat olsa bile.

"Bekle, ben onun Devon'la birlikte olduğunu sanıyordum," dedi Xavi ön basamağı işaret ederek.

"Aman Tanrım," diye inledim kamyonetten inerken. "Şimdi babamın yanına mı gidiyorsun?"

"En iyisi işi bitirelim. Ona biraz anlayış göster Madd. Senin saçmalıkların ve Devon'ın arasında sıkışıp kalması onun suçu değil."

Tartışılabilir. Kısmen onun da suçu vardı. Xavi arabasıyla uzaklaşırken ben de ön verandaya doğru yürüdüm ve Devon'ın benimle alay ettiği kıza baktım.

"Burada ne yapıyorsun, Julie?"

Kirli elbisesi, yıpranmış terlikleri ve kıvrırcık saçlarıyla ayağa kalktı. "Onunla birlikte olmadım Madd. Bana inanmalısın."

Xavi'nin pistte söylediklerinden sonra ona inandım, ama bu onun bana değil de (o zamanki erkek arkadaşına) Xavi'ye gitmesi gerçeğini değiştirmede. "Sorun değil. Zaten bir yere gitmiyorduk, değil mi?"

"Neden olmasın?" Ben merdivenleri çıkarken o da geri geri çıktı. "Bir şeyimiz var, değil mi? İyi gidiyorduk."

Evet, ta ki beni Devon Sawyer için terk edene kadar. "Sadece sevişiyorduk. Bundan fazlası yoktu. Zaten baharda gideceğini söylemiştin, o zaman ne anlamı var?" Çift katlı evin ön kapısını açtım ve annemin baygın ama nefes alıyor olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Dolap gibi yatak odama doğru yürümeye devam ettim, Julie de hemen arkamdan geliyordu.

"Evet, ama yine de yazı birlikte geçirebiliriz. Cinsel hayatımız çok iyi." Arkamdan kollarını bana doladı ve ellerini karnıma doğru indirerek beni okşadı.

Harika bir seks yaşamadık ama ellerini çekmeden önce bir saniyeliğine bana dokunmasına izin verdim. İkimiz de yatak odama sığamazdık. Yerde çok az yer vardı, geri kalanını ise çift kişilik yatak, şifonyer ve komodin kaplıyordu. Tek ışık kaynağı, karşı duvardaki küçük bir pencereydi.

Kapı aralığında ona doğru dönerek ellerini tuttum ve aramızda bir arada tutarak, ellerinin başka yerlere gitmesini engelledim. Güvenimi ihanetle boşa çıkardığına göre, bu işe olan ilgim çoktan kaybolmuştu. Zaten en başından beri çok fazla yatırım yapmamıştım ve seks de dürüst olmak gerekirse oldukça basit ve tahmin edilebilir olmuştu. Cinsel hayatta bir kısır döngüdeydim, yani bu tamamen onun suçu değildi.

“Zaten tüm yaz boyunca çalışmak zorundayım Jules. Hafta sonları pistte olacağım ve hafta içi de bulabildiğim her vardiyada çalışacağım. Artık hiç enerjim kalmadı.”

Bu, dürüst gerçektir. Ben olmak çok yorucuydu ve motokros ve kardeşim dışında tünelin ucunda hiçbir ışık yoktu.

"Bu konu Devon'la ilgili, değil mi?" diye sordu sinirlenerek. "Ben onunla yatmadım!"

"Evet, ama denedin." Ellerini bıraktım.

Kollarını kavuşturdu. "İkinizden hiçbiri asla mutlu olamayacak. Tek derdiniz birbirinizle dalga geçmek ve birbirinizi alt etmek. Bu durum acınası bir hal alıyor."

Evet, gerçekten öyleydi. "Biliyorum. Özür dilerim."

Bu konuşmayı yapacak kadar enerjim yoktu. Annemi kontrol etmem, Devon ve Nate'in babalarından kurtulup kurtulmadığını görmek için ön pencereden dışarı bakmam ve Xavi'nin babamızla buluşmaya gitmesi konusunda endişelenmem gerekiyordu.

“Sakinleşmeni bekleyeceğim ama sen sakın değilken bunu konuşuyoruz...” Başını salladı. “Yarın uğrayacağım.”

Ona zahmet etmemesini söylemek üzereydim ama zaten dinlemedi. Çıkarken kapıyı sertçe çarptı ve kapı kilitlenmedi, böylece ön verandada uyandırdığı bir arı sürüsü içeri girdi. Harika.

Annemin parmaklarının arasından sönmüş sigarayı alıp, hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için elimi burnunun önüne koydum, ona bir bardak su verdim ve çakmakları ondan sakladım. Uyandığında tekrar sigara yakacaksa, karavanın yanmasına hiç gerek yoktu.

Akşam yemeğinden sonra henüz saat 22:00 olmuştu ama yarın işe gitmek için şafak sökmeden çok önce kalkmam gerekiyordu, bu yüzden kendimi dış dünyadan soyutlamaya çalışarak yatağa yığıldım.

Hayır. Hemen yataktan kalktım ve ev telefonundan sesli mesajları kontrol ettim. Komşulardan biri cumartesi gecesi annemi eve getirdiklerini söylemek için aradı ve platformdaki vardiya müdürü sabah vardiyamın iptal edildiğini, ancak öğleden sonra bir vardiyanın müsait olduğunu söyledi. Onu arayıp kabul edeceğimi söyledim ve zaten uyumam gerektiğine karar verdim.

Kaza yaptım.

Saatler sonra biri kapıyı yumruklayana kadar.

"Kes sesini," diye homurdandım yastığıma, göz ucuyla alarm saatini görünce. Saat sabahın ikisiydi. Kapıda kim olabilirdi ki? Muhtemelen annemin içki arkadaşlarından biriydi.

Vurma sesleri durmuyordu. Daha da telaşlı ve ısrarcı bir hal aldı, bu yüzden ikinci kez yataktan kalktım, gözlerim bulanık bir şekilde kapıyı açtım.

Çok hızlı bir şekilde uzaklaştılar.

"Hey," dedi, sesinde hiçbir sertlik olmadan. "Şey, kardeşim burada mı?"
Kahretsin!

Ona acımam gerekmiyordu. Devon, yanağında kesinlikle dikiş gerektiren bir kesik, kanayan bir burun, şişmiş iki göz ve çenesinden ve boynundan damlayan çok fazla kanla kapının önünde duruyordu. Tişörtü yırtılmıştı ve karnının ve göğsünün olduğu yerde kumaştan sızan birkaç kan lekesi görebiliyordum. Lanet olası ayakkabıları bile kanlıydı ve sarı saçları kurumuş kir ve kanla kaplıydı.

Devon gözlerini yere dikmişti, buraya, rakibinin evine gelip kardeşinde güvenlik aramak için gelmiş olması onu tamamen yabancılaştırmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemiştim çünkü biliyordum, kesinlikle biliyordum ki, durumu vahim olmasaydı buraya gelme riskini göze almazdı. Arkasına baktı, sonra tekrar ayaklarına.

"Hayır," diye yanıtladım ama içeri girmesi için kenara çekildim. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ben sadece..." Babasının arabası bizim şeridimize girince sözü yarım kaldı.

"Defol içeri, pislik herif!" Gömleğinin önünden yakalayıp onu kapıdan içeri çektim ve kapıyı arkasından sertçe kapattım.

Yüzümü kapıdaki küçük pencereye dayadım ve babasının dar sokaklarda araba kullanmasını izledim. Sürücü tarafındaki pencereden dışarıya doğru bir el feneri tutmuş, Devon'u arıyordu.

"Bunu mu yaptı?" diye sordum, ona bakmadan.

Devon cevap vermedi, ama vermesine de gerek yoktu. Tabii ki öyle yaptı.

"Kahretsin, ön tarafta durdu." Ne yapacağını görmek için bekleyerek izledim. "Geliyor." Ona doğru döndüm. "Saklanmak mı istiyorsun yoksa?"

Devon yutkundu, sanki beni reddedecekmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden ne kadar solgun olduğunu umursamadım ve onu mutfak bölümüne ittim, tam babası kapıyı yumruklamaya başlarken ona öfkeyle baktım.

"Hemen eğil de şu ahmaklığı bırak. Saklan!" diye çıkıştım ona.

"Siktir git, Maddox," diye tersledi, ama babasının yumruğu tekrar inince, tezgahın arkasına saklanmak için çömeldi.

Annem, şarap içtiğinde bombalama olsa bile uyuyabilirdi, bu yüzden sadece boxer'ımla kapıyı açtığımda bile kıpırdamadı. "Ne?"

Jim Sawyer tam bir pislikti. Sarhoş olduğu belliydi, sendeleyerek durdu ve dengesini sağlamak için elini kapı çerçevesine dayadı. "Şu oğlum mu?"

"Bu herif burada ne arıyor ki?" diye yüzüne kapıyı kapatmaya çalıştım.

Avuç içiyle vurdu. "Şu küçük deliği görüyor musun, söyle bana," diye kekeledi.

"Buraya gelecek kadar aptal değil." Birbirimizden nefret ettiğimiz bir sır değildi. "Nate de burada değil, defol git."

Jim orada öylece durup bir şeyler yapmaya hazırlanırken, ben de kendimi hazırladım. Bana saldırmasından şüphe etmemek için elimi yumruk yaptım.

Jim bana dik dik baktı, ben de ona aynı şekilde baktım. Buraya girmeye kalkışırsa cehenneme gidebilirdi. "Nate'e söyle, yarın kardeşini eve getirmezse başı belaya girecek."

"Evet, neyse." Kapıyı kapattım, parmaklarını kapıya sıkıştırdım. Bana küfretti ama bir daha vurmadı. Orada durdum, diğer tarafta nefes alışını dinledim, gittiğini haber verecek ayak seslerini bekledim.

Sonunda sendeleyerek merdivenlerden aşağı indi ve arabası uzaklaştı.

Şimdi Devon'la ne yapacaktım? Babası onu ararken parkı alt üst ettiği sürece dışarı çıkamazdı, ama gururunu bir kenara bırakıp burada kalıp kalmayacağından da emin değildim.

"Gitti," dedim, ona bakmadan saklandığı yerden çıkması için nezaket göstererek. "Buraya geldiğini gören oldu mu? Çünkü kapı kapı dolaşıyor." Bu da insanları kızdırırdı ve er ya da geç biri onu yere sererdi.

Sürekli gevezelik eden biri için Devon, ürkütücü derecede sessizdi. Mutfağa girdiğimde onu yan tarafını tutarken, ayağa kalkmakta zorlanırken ve acısını gizlemeye çalışırken buldum.

"Kahretsin," diye inledim. "Ne yaptı acaba?"

"İyiyim," diye ısrar etti.

Bu tam bir karmaydı. Dünyada en çok nefret ettiğim insanı, gecenin bir yarısı, kanlar içinde ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya, tam karşıma çıkardı. Karma işte, seni kahrolasınca. Devon'ın kolunu yakalayıp onu doğrulttum, tüm o kanın nereden geldiğini görmeye çalıştım.

"Gömleğini çıkar."

"Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok," diye tısladı bana.

"Evet, öyle görünüyor." Gözlerimi devirdim. "Çıkar şunu da göreyim."

Göz göze geldiğimiz ve kaybettiği bir düellodan sonra, onu çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturup inlediğini izledim. Yardımımı istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden kafasına sıkışana kadar kendi başına yapmasına izin verdim. Geri kalanını ben çektim ve o anda kanım damarlarımı daha önce hiç olmadığı kadar yaktı.

"Seni bıçakladı mı lan?" Elini yanından çekmeye çalıştım. "Hastaneye gitmen gerek!"

"Hastane masraflarını karşılayamam. Ayrıca, oraya gidip gitmediğimden emin olmak için göz kulak olacaktır." Yanını tekrar kapattı. "Şey... bir bandajınız veya benzeri bir şeyiniz var mı?"

Lanet olsun, bir bandaj mı? Dalga mı geçiyordu? Koca bir ambulans kabinine ihtiyacı vardı. "Banyoda," dedim yine de. "Hadi ama."

Çok büyük değildi ama evin en iyi ışığına sahipti. Onu küçük küvetin kenarına oturttum ve sonra ilk yardım çantasını çıkardım. Annem alkolik ve sorumsuz biri olmadığı zamanlarda hastanede temizlikçi olarak çalışıyordu, bu yüzden bir sürü tıbbi malzememiz vardı. İlk yardım malzemeleri söz konusu olduğunda biraz hırsızlık eğilimliydi, bu yüzden bu özel suçu işlediği için ona teşekkür ettim. Evimizdeki dolapların ve çekmecelerin çoğu bu malzemelerle dolup taşıyordu.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," diye tısladı Devon. "Sadece bir bandaj ver, giderim."

Evet, konuşmak bizi hiçbir yere götürmezdi. Bu yüzden, hiçbir şey söylemeden, yan tarafındaki yaradan parmaklarını ayırmaya çalışırken her adımda onunla mücadele ettim. Hala kanıyordu, ama daha iyi görebilmek için fazla kanı sildim. Önünde diz çökmüş halde, bir daha asla bu durumda olmayacağımı kendime hatırlatmak için kısa bir an durdum ve yaraya baktım.

"İyi görünüyor... sanırım sadece kötü bir yüzeysel yara. Hayati bir şey yok," dedim, umursayıp umursamadığını umursamadan. Bunu konuşarak çözmem gerekiyordu. Konuşmayı pek sevmeyen bir adam için tuhaf bir durumdu ama zaten hayatımın en tuhaf gecesi idi, o yüzden daha da tuhaf hale getirmekte bir sakınca yoktu. "Yine de oldukça derin. Bunu tut." Üzerine bir parça gazlı bez koydum ve kan akışını yavaşlatmak için elini üstüne koydum, ben de vücudunun geri kalanına baktım.

Göğsünde pıhtılaşmaya başlamış yüzeysel bir kesik vardı ve yanağı da kesinlikle tedavi gerektiriyordu, ancak boynundan aşağıya doğru parlak bir kan akıyordu.

"Bu kan nereden geliyor lan?" İzlerini takip ederek saçlarına kadar ulaştım.

“O... bir şişeydi.” Devon’ın gözleri benimkilerle buluştu. Bu her ne tür bir ateşkes olursa olsun, ikimiz de bundan hoşlanmadık. Hızla bakışlarını kaçırdı ve ben de gözlerindeki utancı görmemek için dikkatimi başına verdim.

O herif kendi oğlunun kafasına şişe kırdı ve onu yanından bıçaklamaya çalıştı mı? Aman Tanrım.

"Başını geriye yasla." Daha iyi görebilmek için suyun kapağını açtım, biraz su yıkamam gerekiyordu. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ama geriye yaslanırken yüzünü buruşturdu.

Koyu sarı saçlarındaki kanı yıkadım, kırmızımsı suyun giderde dönmesini izledim. Su neredeyse tamamen berraklaştığında, boynunu ve göğsünü bir havluyla sildim, hem de hiçbir şey söylemeden çünkü... bu çok tuhaf bir durumdu.

Saçındaki kesiğin kaynağını bulduktan sonra, "Bu iyi bir oyuk," dedim. "Ve içinde cam parçaları var. Bu canını yakacak."

Boğazını temizledi. "Hadi yap şunu."

“Annemin ağrı kesicilerinden birini ister misin?”

"HAYIR."

"Viski?"

Tereddüt etti, sonra "Hayır" dedi.

Anladım. Kavrardım. Anne babamız gibi olmak istemiyorduk. Yine de mutfağa gidip ucuz viski şişesini aldım ve fikrini değiştirirse diye kapalı tuvalet kapağının üzerine koydum.

"Sen o değilsin," dedim, bunu söylediğim için kendimden nefret ederek.

Devon bu konuda yorum yapmadı ve ben de bunu söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Neyse, konuya devam edip kafasından cam

parçalarını toplamaya koyuldum. Elimden geldiğince yarım yamalak temizledikten sonra, bir tıbbi dikiş seti ve biraz tıbbi bant gösterdim. "Dikiş mi istersin yoksa bant mı? Bandın ne kadar iyi yapışacağından emin değilim ama istersen tıbbi yapıştırıcı da var."

"Kötü mü?" diye sordu, her iki seçeneğe de bakarak.

"Evet." Lafı uzatmaya gerek yok.

"Dikiş dikebilir misin?"

"Bu parkta dikiş dikmeyi bilmeyen kim var ki?" Çocukluğumuzdan beri kendi yaralarımızı kendimiz tedavi ediyorduk. Güzel görüneceğini garanti edemezdim ama deriyi bir araya getirmeyi, düğüm atmayı ve sıkıca dikmeyi biliyordum.

İç çekti ve sonra dikiş setine başıyla işaret etti. Ardından şişenin kapağını çevirip uzunca bir yudum aldı. Dürüst olmak gerekirse, kafasına dört dikiş atarken tek bir ses bile çıkarmadı. Yarın kontrol etmem gerekecek ve belki de doğru yapıp yapmadığımdan emin olmak için onu yolun aşağısındaki Angela'ya götürmem gerekecek, ama iyi görünüyordu. Sonra yan tarafına geçtim. Devon, bıçak yarasına benzeyen şeye beş dikiş atarken birkaç yudum daha içti. Üzerine bir ped ve bant koymadan önce bakmasına izin verdim, ama sadece hafifçe başını salladı. Şikayet de etmedi.

"İşim bitti mi?" diye çıkıştı sabırsızca.

"Hayır." İğneyi ve ipliği bıraktım. "Yüzün tamamen mahvolmuş."

"Yüzün hep berbat, Kane."

"Evet, peki, siktir git." Eğildim, tam göz hizasına geldim. "Yardım istiyor musun, istemiyor musun? Sanırım sadece bu." Yanağını işaret ettim. Başka birçok kesik ve sıyrığı vardı ama bu en kötüsü gibi görünüyordu.

"Neden bana yardım ediyorsun? Bunu hak etmiyorum." Bir yudum daha içti.

“Hayır, bilmiyorsun,” diye onayladım. “Ama ne demek olduğunu anlıyorum. Baba meselesi.” Gözlerinin, babamdan kalma yirmi dikiş izinin olduğu çeneme kaydığını gördüm; uyuşturucu etkisi altındayken oluşan bir kazaydı, ama yine de. “Parayla mı ilgiliydi?”

“Evet. Başka şeyler de var tabii.”

Kelebek şeklindeki bantları gösterdim ve o da başını salladı. Tıbbi yapıştırıcının varlığından birkaç yıl öncesine kadar haberim bile yoktu. Xavi eski bir yarasını açmıştı ve annem onu çıkarmıştı. Eriyen dikişler gibi çalışıyordu; cildi bir arada tutuyor ve sonra kendiliğinden kayboluyordu. Kesik üzerine bir çizgi halinde sıktım ve sonra cildini bir araya getirdim. Hepsini bir arada tutmak için üzerine kelebek bantları ekledim.

"Oraya geri dönebilir misin?"

Devon şişenin kapağını sıkıca kapattı, ben de parmaklarımı yüzünde tutmaya devam ettim. "Sadece Nate'i bulmam gerekiyor."

“Xavi ile bir yerlerde. Telefonu kullanıp arayabilirsin. Bunu tut.” Parmaklarını benimkilerin üzerine koydum.

Bunu bütün gece söylemeye devam ederdim ama... bu çok garipti. Garip ötesiydi. Daha önce hiç medeni bir konuşma yapmış mıydık? Bu medeni miydi? Bu bir konuşma mıydı bile?

Kendi viskimden bir yudum aldım ve hepimizin ortak kullandığı cep telefonunu kaptım. Telefonda birkaç dakikamız olan diğer telefonun numarası kayıtlıydı, bu yüzden telefonu Devon'a fırlattım ve kendime biraz zaman ayırmak için banyodan çıktım.

Gerçekten de birinci olarak podyuma çıktığım gün müydü bu?

Utançtan, mahcubiyetten ve inanılmaz bir acıdan kıvranıyordum. Üstelik bitkin düşmüştüm. Maddox'un birinci olduğunu kabullenmek için dişlerimi sıkarak zorunda kaldığım günün üzerinden henüz çok zaman geçmişti, buna inanmak güçtü. Şimdi, bunca insan arasında, beni yeniden bir araya getiren oydu. Neden? Neden yaptı bunu?

Babam çılgın bir öfke nöbeti geçiriyordu ve bir kere onun pençesine düştükten sonra kurtulamadım. Sarhoş olup kendinden geçene kadar beklemek zorunda kaldım ve bu benim tek kurtarıcı noktamdı. Son bir darbeye tökezledi ve onu yere serdim. Sonra da beni güvende hissettiren tek kişiyi aramak için korkak bir şekilde kaçtım. Sonunda Maddox'la karşılaştım. Tam bir ironiydi ama bunu takdir edecek ruh halimde değildim.

Telefonu kulağıma dayadım ve küvetin kenarında otururken çalmasını dinledim. Buraya geldiğime inanamıyordum bile, ama Nate'i başka nerede arayacağımı bilmiyordum ve şu anki halimle buradan daha ileriye gidemeyeceğimi biliyordum.

“Madd?” diye cevap verdi Xavi telefona. Saat neredeyse sabah dört olmuştu. “İyi misin?” Sesi biraz sarhoş gibiydi ve arka planda hala çok

gürültü vardı.

Telefonu kapatmayı düşündüm ama son çare olarak kardeşimi aradım. "Şey, ben Devon. Kardeşim orada mı?"

"Bayıldı. Uyandırمامı ister misin? İyi misin?"

Xavi'nin bana neden iyi davrandığını asla anlamadım, çünkü ben onun kardeşinin hayatını cehenneme çevirmeyi kendime amaç edinmişim. Hatta onların dostluğunu ve bunca saçmalığımıza rağmen nasıl ayakta kaldığını bile anlayamadım.

"Evet, boş ver. Ona onu aradığımı söyle yeter." Xavi'nin kardeşimi sarhoşken buraya getirmesine izin vermeyecektim. "Görüşürüz." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım, ama telefon tekrar çalmaya başladı.

Maddox kapıda belirdi ve telefonu elimden aldı. "Ne?" Kapı çerçevesine yaslandı. "Sadece telefona ihtiyacı vardı." Bana baktı, nedense yalan söylüyordu. Ona teşekkür etmeyecektim ama minnettardım. "İyidir. Hayır, araba kullanma. Sana söylüyorum, iyidir." Bir sessizlik oldu. "Evet, haklısın. Evet, ondan nefret ediyorum ama yalan söylemiyorum. Tamam, evet... peki, yarın görüşürüz." Telefonu kapattı, sonra ekledi, "Ya da bugün, sanırım."

Elindeki şişeye baktım, bir kadeh daha içmeyi çok istiyordum. Neredeyse hiç içki içmezdim, şimdi içiyor olmam da hoşuma gitmiyordu, bu yüzden Maddox'un anlayışlı bakışlarından kaçındım. Bu gece daha da çılgınlaşabilir miydi?

Maddox iç çekti. "Bu gece Xavi'nin odasında kalabilirsin."

Reddetmek istedim ama başka nereye gidebilirdim ki? Babam beni bu halde bulsa öldürürdü. İstemeyerek de olsa başımı salladım.

Ne hayat ama! Rakibim, başvurabileceğim tek kişi miydi? Kahretsın! Ayağa kalkmak için mücadele ettim, ayaklarımın üzerinde dururken acıdan

kıvrandım ve Maddox'un peşinden Xavi'nin kapısına kadar gittim.

“Kahretsin, içeride biri var. Bu da kim?” Odaya gözlerini kısarak baktı. Sonra annesinin odasına baktı, orada da birini buldu ve tanımadığı insanlarla dolu bir evde olmaktan lanet etti. Ama yataklardaki insanları tanıdım. Parktan geliyorlardı ve Maddox ile Xavi'nin annesiyle çok zaman geçirip içki içiyorlardı.

“Sorun değil. Bir yer bulurum.” Ama hiçbir yerim yoktu. Kimsem yoktu. Sallanıp duruyordum.

"Böyle gidemezsin, pislik herif. Ölürsen Nate beni öldürür," diye çıkıştı bana. "Lanet olsun, yatağımı sen al, ben de kanepede annemle birlikte uyurum." Yüzünü buruşturdu. "Ben de yerde uyurum."

Yere baktım. Dışarısı muhtemelen daha temizdir.

"Şu lanet olası şeylerini çıkar. Seni temizleyeceğim... eşofman?" Onun boxer'ını ödünç alacak halim de yoktu zaten.

Tartışacak enerjim yoktu ve dürüst olmak gerekirse, başım o kadar döndü ki doğru düzgün düşünemiyordum. Beni küçücük odasına götürdü ve soyunmam için beni yalnız bıraktı. Evinde, hele ki yatak odasında olacağımı hiç düşünmemiştim. Tam bir gerçeküstü deneyimdi. Yavaş ilerliyordu ama pantolonumu, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım, tişörtüm çoktan gitmişti. Bu süre boyunca onun sadece boxer'ıyla olduğunu hiç fark etmemiştim ama bana kıyafet getirmek için geri döndüğünde, bir şeyler giydiğini görünce sevindim. Kıyafetler temiz bile değildi ama olsun. Hayatlarımızda hiçbir şey temiz değildi.

Maddox'un annesi kanepede horluyor ve salyaları akıyordu ve ne kadar acınası olsa da, horlamanın bir nimet olduğunu biliyordum. Hayatta olduğu ve kontrol etmek için elini oraya götürmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bunu daha önce yaşamıştım. Pek de iyi kokmayan gri bir

eşofman altıyla, kanlı boxer'ımı çıkardım ve pantolonu giymeyi başardım. Onun gibi kokuyordu. Kahretsin.

Maddox elinde viski şişesi, birkaç paket kraker ya da benzeri bir şey ve bir bardak musluk suyuyla geri geldi. "Şey, sanırım beyin sarsıntısıyla uzun süre uyuyamazsın. Seni birkaç saatte bir uyandırmam gerekecek."

"Beyin sarsıntısı geçirmedi." Başım zonluyordu ve gözlerim bulanık görüyordu.

Maddox çenesini sıktı. "Bak, bu durum zaten çok garip, o yüzden Nate'in seni ölüme terk ettiğim için beni öldürmemesi için sabaha kadar bu saçmalığa razı olabilir misin, sonra da yollarımızı ayırabiliriz?" Bana dik dik baktı.

Ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden belki de en iyi teklif edebileceğim şey bir anlaşmaydı. Başımı salladım ve aynı anda gözlerimi devirdim. Beni yatağına itti ve ben de yavaşça diğer tarafa doğru ilerledim, benim olmayan bir yatakta nerede uyuyacağımı bilemiyordum. Odası banyodan daha küçüktü ve ikimiz birlikteyken nefes almak için zar zor yeterli hava vardı.

Suyu bana uzattı ve orada beceriksiz bir herif gibi durdu. "Dışarıda uyuyacağım ama seni her saat başı uyandırmak için geri geleceğim."

Kapıdan dışarı baktım. Uyuyacak bir yer yoktu. Aman Tanrım. "Kal," diye razı oldum. "Ama sakın bana dokunma."

"Seninle aynı yatakta uyumayacağım," diye tersledi.

"Bu senin lanet olası yatağın. O zaman ben dışarıda yerde yatacağım." Kalkmaya başladım ama Maddox resmen hırladı. Bana. Hırladı.

"Bu tam bir rezalet," diye homurdandı yatağın kenarına otururken.

Biz iri adamlardık ve bu yatak orta boylu bir adam için yapılmıştı. Rahatsız edici derecede yakındık ama ben çok yorgundum, karşı koyacak

gücüm yoktu. Acaba beni tamamen dezavantajlı bir durumda bıraktığının farkında mıydı? Bunu benden intikam almak için bir fırsat olarak kullanacak kadar adi bir herif miydi? Eğer öyleyse, bunu hak ettiğimi biliyordum.

Maddox bandajlarımı bir kez daha kontrol etti, sonra derin bir nefes verdi ve yatağın başucundaki duvara yaslandı. Ben de uzanıp gözlerimi kapattım, yanımda onun sıcaklığını hissediyordum ama daha fazla mesafe yaratmak için hareket edebileceğim bir yerim yoktu. Bu durumun hiçbir yanı normal değildi ve aramızdaki dinamiğin bir gecede bu kadar kesin bir şekilde değişmiş olması beni şaşırtmıştı. Sadece bir gece için.

Buraya girmeden önce tuvalete gitmeliydim ama şimdi bunun için çok tembelim.

Dizine hafifçe değdiğinde "Bana dokunma!" diye bağırdım.

"O zaman defol git buradan."

Keşke burada olmasaydım diye düşünerek kendimi duvara çarptım.

"Şimdi saat dört, seni beşte uyandıracağım. Sabah bir yere gitmen gerekiyor mu?"

Gözlerim kapandı, başım dönüyordu ve midem de pek iyi değildi. "Hayır." Yarın için hiçbir işim yoktu, bu da babamı çok kızdırdı.

"Nate ve Xavi'nin her halükarda sabah geri döneceklerinden eminim," dedi.

Sesi inanılmaz derecede sıkıcıydı ve monoton konuşması neredeyse beni uyutuyordu. Tam uykuya dalmak üzereyken Maddox'un iç çektiğini ve kendi kendine mırıldandığını duydum.

"Bu kasabanın canı cehenneme. Babanın canı cehenneme. Benim babamın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme."

Aynen öyle düşünüyorum.



Maddox beni dediği gibi saat beşte uyandırdı, bir saat uyanık kaldı ve sonra tekrar uykuya daldı. Ben de pek uyuyamadım ve saat sekize yaklaştı, onunla birlikte küçücük bir yatakta uyanık ve rahatsızdım. Yan tarafımdaki ağrı ve yüzümdeki şişlik o kadar şiddetliydi ki, uyuyabilmek için yeterince bastıramıyordum.

Maddox tekrar uyanmadan önce kalkıp buradan gitmem gerektiğini biliyordum; o berbat geceden sonra onunla yüzleşmek istemiyordum. Kesinlikle ona teşekkür etmek zorunda kalmak istemiyordum. Ama hareket etmek işkence gibiydi, özellikle de Maddox yanımda, dizi bükülmüş ve uyluğu benimkine değecek şekilde uyuyordu. Onu fark ettirmeden nasıl çıkacaktım ki? Bu yatakta bile zar zor hareket edebiliyordum, odasında dolaşmayı bırakın. Üzerinden atlayıp çıkmak için onun üzerine çıkmam gerekecekti.

Üzerindeki pantolon yoktu ve o herif, vücut hatlarını fazlasıyla belli eden ince bir boxer şortla yere serilmişti. Neden ona bakıyordum ki? Yani, benimki daha büyük görünüyordu, bu bir nedendi ama... bakışlarımı kaçırdım.

Bacaklarımı hareket ettirerek bana dokunmasını engellemeye çalıştım ama bu hareket onu kıpırdattı. Bir eli başının arkasında kalırken diğer eli cinsel organını kavradı. Cinsel organı seğirdi.

Kahretsin.

Yavaşça kendini okşadı, sabah ereksiyonu avucuna bastırıyordu. Bu gerçekten çok garip ve utanç vericiydi. Her yerim utançtan kıpkırmızı oldu.

Her yerim.

Elimle penisimi oynattım, sertleşmemiş olmasını umuyordum. Yarı sertti. Sabah ereksiyonu sayılabilecek kadar yumuşaktı. Tamam, fena değildi. Sadece onu uyandırmadan buradan bir şekilde çıkmanın yolunu bulmam gerekiyordu. Yatağının yanında bir pencere vardı, ama birincisi, oradan geçebileceğimi sanmıyordum, ikincisi ise bu acıyla zar zor yürüyebiliyordum, hele ki o herifi uyandırmadan sessizce pencereden çıkmayı hiç düşünemiyordum.

Gözlerinin kapalı olduğundan emin olmak için başımı yana eğip yüzüne baktım. Koyu kirpikleri yanaklarına değiyordu, koyu kahverengi saçları dağınıktı ve yanakları ile çenesinde birkaç günlük sakal uzamıştı. Uyurken daha az korkutucu görünüyordu ama yine de onu görmek beni sinirlendiriyordu. Bu adamın yaptığı her şey beni çileden çıkarıyordu. Nefes alıyordu—onu öldürmek istiyordum.

Maddox derin bir nefes aldı ve nefesini verirken uykulu, kısık bir inilti gibi bir ses çıktı. Eliyle hafifçe penisini kavradı ve dikkatimi çekti. Tekrar boxer'ının üzerinden okşadı ve yemin ederim ki daha da sertleşti... ve büyüdü.

Neden hâlâ bakıyordum ki? Tanrım!

Benim penisim yarı sertleşme aşamasını biraz geçti ve Maddox Kane'in yatağında sertleştiğim için kendimden içten içe nefret ettim. Maddox Kane'e bakıyordum. Maddox Kane'in uykusunda inlemesini dinliyordum. Kendimi toparlayıp buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Ama sonra en berbat şey oldu. Uykusunda inledi, eli aynı anda iç çamaşırının üzerinden penisini kavrayıp okşadı ve sanki zevk alıyormuş gibi vücudunu kıpırdattı. Bütün bunları izledim, elimle penisimi de okşadığımın farkında bile değildim.

Tamam, yeter. Bu kadarı yeterdi.

Ama onun açık mavi boxer şortunun kumaşı, küçük bir damla meni sıvısıyla koyulaştığında kendime verdiğim hafif heyecanı inkar edemezdim.

Bu da neyin nesi böyle?

Gitme vakti geldi artık. Başımı kaldırmaya başladım ama telefona kurduğu alarm çaldı ve gözlerimi kısık tutarak tekrar eski halime döndüm, böylece gözlerimin açık olduğunu anlayamasın.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı, hâlâ yarı uykulu bir halde telefona uzanırken. Eli penisinden çekildi ve o dar boxer'ın altında ne olduğunu tam olarak görebildim. Alarmı kapattı ve tekrar uzandı, rahat edene kadar kıpırdandı. Her hareketini hissedebiliyordum ama eli -şükürler olsun- penisinden uzak durdu. Kendi penisimi örtmek için elimden geleni yaptım ama eminim baksa oldukça sertleştiğimi fark ederdi. Sadece sabah ereksiyonuydu. Engel olamadığım bir tepkiydi. İşediğim anda geçecekti.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Maddox bacağını düzeltti, böylece bana artık dokunmuyordu, sonra da kendi kendine küfretti, penisini düzeltti ve sonunda sertleştiğini fark etti. Tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde gözlerimi kapattım, o da yataktan kalkıp gözden kayboldu.

Şimdi ne yapacağım? Ne yapmam gerekiyordu? Çıkıp gidecek miydim? Burada kalıp uyuyormuş gibi mi yapacaktım? Sertleşmemle mi başa çıkacaktım? Tamamen kurtulamazdım belki ama içeri sokup ödünç aldığım pantolonun içine saklayabilirdim.

Ben de o seçeneği tercih ettim. Penisimi belli etmemesi için elimden geldiğince açısını ayarladım, sonra battaniyeyi biraz yukarı çektim ve o içeri girerken elimi tekrar yerine koydum.

"Sawyer," dedi. "Devon." Yatağı salladı.

Gözlerimi açtım ve ona dik dik baktım, umarım yirmi dakika boyunca onun cinsel organını okşamasını izlemiş olmam yerine, yeni uyanmış gibi görünüyordum. Geçirmediğime yemin ettiğim beyin sarsıntısını suçladım.

“Biraz kalkman gerek. Saat sekiz buçuk.” Artık siyah eşofman giymişti. Çok şükür.

Doğrulamaya çalıştım ama başım dönüyordu. Sanırım aceleyle kaçmaya kalkışmamalıydım. Maddox bana yardım etmek için elini uzattı—daha önce cinsel organının üzerinde olan elini. Yutkundum, eline biraz fazla uzun süre baktım, sonra elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

Hayat çılgıncaydı ve saniye saniye daha da utanç verici hale geliyordu. "Evet, yine de gitmeliyim."

"Nate'i beklemelisin," dedi orada garip bir şekilde durarak. "Babanla eve gidemezsin... Nate'i beklemelisin."

"Neden umursuyorsun ki?" diye çıktım, öfkem ona yönelmişti, oysa tüm bu olaydan dolayı kendime de kızgındım.

Bu tatlı saçmalıklardan bıkmıştım. Evet, ihtiyacım olduğunda bana yardım etti ve minnettardım, belki de elini penisinde görmüş olabilirim, ama ne olmuş yani? Şimdi birbirimizden nefret etmeye geri dönmeye hazırdım. Bu rahattı. Bu normaldi. Normalliğe ihtiyacım vardı.

"Kahretsin, başlıyoruz," diye inledi, zaten dağılmış olan saçlarını eliyle düzeltirken. "Pekala. Hadi bakalım. Umurumda değil."

“Pekala,” diye kabul ettim, yatağın kenarına doğru yavaşça ilerleyerek. Gereğinden hızlı bir şekilde ayağa kalktım, ayaklarımın üzerinde sendeledim ve kendimi babama çok fazla benzetiyordum. Sarhoş ya da akşamdan kalma değildim, diye kendime hatırlattım. Onun gibi değildim.

Maddox düşmeden önce beni desteklemek için elini uzattı, ben de elini savuşturdum. Tekrar oturmak, onun bana dokunmasından daha iyi bir

seçenek gibi görünüyordu.

"Defol git." Yarım yamalak çıktı ağızımdan, ama söylemek iyi geldi. Başımdnp duruyordu, vücudum her yerinden ağırıyordu ve boğazım o kadar kurumuştı ki sesim tuhaf, zayıf çıkıyordu. Zayıf. Zayıf çıkıyordu ve onun önünde zayıf çıkmaktan nefret ediyordum.

"Sen tam bir pisliksin." Komodinin zerindeki su bardağını bana uzattı. "Sorunun ne?"

Senin sikini okşamanı izlerken azdım. Sorunum buydu işte. "Hiçbir şey. Bu... biz değıliz. Biz böyle şeyler yapmayız."

"Tabii ki," neredeyse gülecekti. "O yüzden aptalca bir şey yapıp yere düşme. Yoksa yine sana bakmak zorunda kalırım ve sana bakmaktan bıktım." Bunun bir hakaret mi yoksa endişe mi olduğunu anlayamadım, ama umarım bir hakarettir.

"Senden bana bakmanı hiç istemedim," diye savundum kendimi. Bir içki boğazıma iyi geldi, bir diğeri de midemdeki yanmayı dindirdi. "Bana bir dakika ver ve başımda beklemeyi bırak."

Maddox kollarını havaya kaldırdı ve beni odasında yalnız bıraktı. Kapıyı arkasından kapattı, kapı neredeyse dizlerime çarpıyordu. Başımı ellerimin arasına aldım, kendime gelmeye çalışıyordum.

Evet, haklıydı, bunu kabul etmekten nefret etsem de. Nate'i beklemeliydim. Onsuz eve gidersem, babamın orada, bir şeylerin etkisi altında, beni mahvetmek için bekliyor olma ihtimali yüksekti.

Birincilik dl parasını, evine gelip duran tefecilere olan borcunu ödemek için kullandığını nereden bilecektim ki? O ebeveyndi! Kendi borçlarını kendisi halletmesi gerekmez miydi? Yani, ben yirmi beş yaşımdaydım, Allah aşkına. Ebeveynlik görececek yaşıta değıldim ama kendi

ebeveynlerime bakacak yaşta da değildim. Yaşlı değillerdi. Sadece berbat insanlardı.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez pişman oldum. Bunu daha önce milyon kere düşünmüştüm ve bir kere bile durumuma yardımcı olmamıştı. Benim gibi insanların dilek dileme, daha iyi bir hayat umma ya da ikinci olup bunun için tebrik edilmeyi bekleme hakkı yoktu. Hayatımda beni önemseyen tek kişi Nate'ti. Bu ne kadar acınası bir durumdu?

Maddox'un kapının dışında annesiyle konuştuğunu duydum. Bu karavanların duvarları karton kadar inceydi ve konuşma beni bütün gün onun odasında saklanmak istememe neden oldu. Kane'in dolap gibi yatak odasında sığınak arayacağım ihtimali ne kadar yüksekti ki?

Telefon hâlâ yatağın yanındaki küçük komodinin üzerindeydi, bu yüzden onu alıp içine kayıtlı tek numarayı aradım. Bunun Maddox'un telefonu mu yoksa ortak mı kullandıklarını bilmiyordum, ama diğer telefonun Xavi'de olduğu açıktı.

"Hey, Madd," diye yanıtladı Xavi.

Utançtan gözlerimi kapattım. "Yine Devon. Nate seninle mi?"

"Evet dostum. Bekle bir dakika."

Xavi telefonu kardeşime uzatırken bekledim. Telefonda, araba kullandıklarını gösteren o vızıltılı ses vardı. Umarım buraya geri dönüyorlardır çünkü tek başıma oraya gitmeye cesaret edemezdim. Kardeşime ihtiyacım vardı; Maddox'tan başka birine ihtiyacım vardı.

"Dev? Ne oldu?" Nate, bu telefondan aradığıma göre bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı belli ki.

Hayatımda hiç böyle bir şey söylememiştim ama, "Kane'lerin evindeyim. Neredeyse geldin mi?"

"Yirmi dakika geçti. Ne oldu Dev?"

"İyiyim. Yakında görüşürüz."

Dün gece yediğim dayak, Maddox'un bana bakması, onun penisini görünce ereksiyon olmam ve şimdi de güvenli bir yermiş gibi odasında saklanmam derken, tek ihtiyacım Nate'ti.

Gerçekten kötü.

Nate çok sinirliydi. Andrea benim yaralarımı ve Madd'in onları iyileştirme çabalarını kontrol ederken, Nate de Andrea'nın karavanının oturma odasının zemininde bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Çok şükür Xavi buradaydı, çünkü kardeşimin babamızı öldürmek için eve gitmesini engelleyecek durumda değildim. Fikre karşı değildim ama kardeşimin benim yüzümden hapse girmesine izin vermezdim. Özellikle de böyle bir durumda.

"Sakin ol Nate," diye onu ikna etmeye çalıştı Xavi. "Bir plan bulacağız."

"O herifi öldürme planı mı?" diye karşılık verdi Nate, o sabahki rahat tavrı bir türlü kaybolmamıştı. "Çünkü şu anda tek istediğim şey bu!"

Andrea'nın parmağı çeneme dokundu ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Seni kim tedavi etti?" diye sordu.

Cevap vermedim çünkü veremezdim. Bunu itiraf edemezdim.

"İşlerini iyi yapmışlar. Bu biraz iz bırakacak," dedi, eldivenlerinin uçlarını yanağımdaki Maddox'un yapıştırıcıyla doldurduğu kesiğin üzerinde gezdirirken. "Ama dikişlerden daha iyi. Ve kafadaki bu kesiğin enfeksiyon açısından takip edilmesi gerekecek. Bunun dışında, iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Ona gülümsemeye çalıştım. Çok yorgundum.

"Kimmy'nin kırık ayak bileğinden kalan birkaç eski ağrı kesici ilacım var. İster misin?"

Çok acı çekiyordum ama "Hayır. Yine de teşekkürler." dedim.

"İkinci denemeyi yap, Dev," diye emretti Nate. "Sen o değilsin."

Maddox'un da söylediği aynı şey. Yine de bana ikram ettiği viskiyi içtim ve şimdi de ağrı kesici hapları kabul ediyordum. Bunu hiç sevmiyordum. Her an kontrolden çıkabilirdim. Bir gün ağrı kesici, daha fazlası değil. Kendime ancak bu kadar izin verebilirdim.

Xavi, "Bu gece bizimle kalabilirsin," diye önerdi.

"Hayır, asla!" diye tersledim.

"Hadi ama Devon," dedi Xavi, bu öneriden dolayı en azından biraz suçlu görünerek. "Böyle eve dönemezsiniz. Madd zaten bu akşam çalışıyor, o yüzden orada bile olmayacak."

"Orada yer yok," diye belirttim. "Ne yani, ikiniz aynı ranzada mı yatacaksınız?"

Xavi bana suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Dün gece nerede uyudun?"

"Yer," diye yalan söyledim ve o da bunu biliyordu. "Nate burada kalabilir, böylece babamızı öldürmesini engelleyebilirsin, ama ben başka bir yer bulurum."

Andrea ağrı kesicileri alırken Nate önümde diz çöktü. "Devon, lütfen. Eğer şimdi eve gidersem, geri dönüşü olmayan bir şey yapacağım. Hayatımızı mahvedeceğim."

"Hayatımız zaten berbat durumda."

"Evet, ama en azından birbirimize sahibiz. Bir gece, sonra da bunu hallederiz. Ben çok fena akşamdan kalmayım, sen de perişan haldesin ve

ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Madd gitti. Sadece bir gece kal, olur mu?”

“Ben pistteki karavanın yanına giderim,” diye karşılık verdim. “Sen Xav’ın yanında kal.”

“Polisler yolu gözetliyor. Oraya gitmek istiyorsan, nasıl yapacağımızı buluruz, ama bu gece Kane'lerin evinde kalıyoruz.” İyi yanağımdan öpmek için öne eğildi. “Sadece bir geceliğine, Devon.”

Andrea bana iki hap ve bir bardak su uzattı. "İşe yarayacaklar canım." Bir tür hastane çalışanıydı ama ne tür bir çalışan olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin. "Bunlarla içki içebilir miyim?" Hepsini yuttum. Eğer Maddox'un evinde bir gece daha kalacak olsaydım, kesinlikle bir içkiye ihtiyacım olacaktı. Nate de fazla kaçırmamam için orada olacaktı.

Andrea güldü. "Zayıf birisin ama olsun."

Mükemmel. Sadece uyuyakalmak ve bu günü tamamen unutmak istiyordum. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum.

Babam beni daha önce de defalarca dövmüştü—bu, kafama şişe kırdığı ilk sefer bile değildi—ama beni hiç bıçaklamamıştı. Hem de lanet olası bir bifttek bıçağıyla.

“Annem Kathy’nin evinde,” dedi Nate telefonu kapatırken. “Kocası da orada, o yüzden babam onu rahatsız etmeyecek.”

Derin bir nefes aldım, annemin en azından geceyi atlatacak durumda olmasına sevindim. "Sanırım artık her şey yolunda."

"İşte bu ruh hali!" Xavi aptal gibi güldü ve Nate de ona katıldı çünkü ikisi birlikte tam bir acınası durumdaydılar.



Xavi'nin annesi evde değildi. Oturma odasında sadece ben, Nate ve Xavi birkaç bira içip sohbet ediyorduk. Daha doğrusu, onlar sohbet ediyordu. Ben ise başım zonkluyor, vücudum ağrıyor ve bir o yana bir bu yana gidip gelen bir ereksiyonla uyuyakalıyordum. Ereksiyon konusuna hiç girmek istemiyordum.

Aklım tamamen karıştı. Endişelenmem gereken çok fazla şey vardı ve şu anda hiçbirini doğru düzgün işleyemiyordum.

Yarın öğleden sonra ekipmanlar üzerinde çalışmam gerekiyordu ama mevcut durumumda bunu nasıl halledeceğimi hâlâ çözmem gerekiyordu. Bu hafta sonu yapılacak yarışa kayıt olmayı düşünmek bile beni çok üzüyordu; geçen hafta birincilik ödülünü kazanamadığım için bir yarıştan da geri kalamazdım, üstelik kira için de daha fazla paraya ihtiyacımız vardı. Ayrıca, motokrosu çok seviyordum ve odaklanabileceğim iyi bir şeye ihtiyacım vardı.

Babamla ilgili ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Bu sefer de beni dövdüğü diğer zamanlar gibi mi olacaktı, yoksa bu sefer farklı mıydı? Daha önce hiç yapmadığı kadar ileri gitmişti. Beni o kadar kötü incitmişti ki Maddox'tan yardım istemek zorunda kalmıştım. Dürüst olmak gerekirse, kardeşimi arıyordum ama yine de... Sonunda Maddox'a gittim ve bu çok acı vericiydi. Şimdi babamla ilgili ne yapacaktım? Ve eğer eve dönemezsem, nerede yaşayacaktım?

Bütün bunların üstüne, sabahtan beri penisim garip davranıyordu ve nedenini bilmiyordum. Bir erkeğin beni tahrik etmesi beni şaşırtmadı; bu

daha önce de olmuştu. Ama Maddox Kane mi? Evet, işte bu beni şaşırtan kısımdı.

Acaba sadece onun kendini okşadığını tesadüfen gördüğüm için miydi, yoksa vücuduyla ilgili bir şey miydi? Bazen bir kişiden çok bir duruma daha çok ilgi duyardım, ama en çılgın hayallerimde bile o durumun onu içereceğini düşünmezdim.

Çocukluk yıllarımızda birkaç yıl arkadaş olmamız dışında, ona karşı nefret, kıskançlık, rekabet, çekişme ve hayal kırıklığından başka hiçbir şey hissetmemiştim. Çekim aklımın ucundan bile geçmiyordu, cinsel uyarılma ise hiç söz konusu değildi. Kafam karışırken tuhaf gerçeklerle yüzleşiyordum ve bunların çoğunu yine beyin sarsıntısına bağlamak istiyordum.

Beğenmek...

Neden hep onunla birlikte olduğunu bildiğim kızların peşinden koşuyordum? Neden o kız fikri, onunla gerçekten birlikte olmaktan daha çok cezbediyordu beni? Julie kendini bana attığında neden onunla yatmamıştım? Aylardır neden kimseyle birlikte olmamıştım? Sadece onunla dalga geçmek için mi? Sadece ona sahip olduğu şeyi alabileceğimi göstermek için mi? Yoksa beynimin işlememe izin vermediği başka bir sebep mi vardı?

Cinsel bir insandım ama son zamanlarda penisim bozulmuştu. Bir şeyi gerçekten yapmaktan ziyade, daha fazlasını düşünme fikri hoşuma gidiyordu, ancak bu sabah Maddox'u ve sertleşmiş penisini izlemek, uzun zamandır ilk kez beni de sertleştirdi. Ve bu, inanmak istediğim gibi sadece sabah ereksiyonu değildi. Hoşuma gitti. Görünüşü hoşuma gitti. Tahrik oldum.

Bütün gün bunu düşündüm, bu da Maddox'a olan nefretimi daha da artırdı. Zaten tüm eylemlerimi, zihnimi ve motivasyonlarımı kontrol ediyordu ve tüm bunların üstüne bir de cinsel organımı kontrol etmesini istemiyordum.

Maddox, "Sawyer," diye seslendi.

Harika. Şimdi o aptal ses benim de kafamda mıydı?

"Sawyer!"

Ah, gerçekten harika.

"Kahretsin, Devon. Uyan artık!"

Gözlerim birden açıldı ve Maddox, yağ, çamur ve sigara kokan, kirli iş kıyafetleri içinde karşımda duruyordu. "Ne?" diye inledim. Neden buradaydı? Ben neredeydim?

"Yatağında ne yapıyorsun?" diye bana bağırdı.

Ne? Koltuktaydım. Karanlık odada gözlerimi kırıştırdım. Evet, kesinlikle onun dolap gibi yatak odasındaydım ama buraya nasıl girdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Koltukta uyukluyordum, Nate ve Xavi'nin babamdan ve Andrea'nın ne kadar seksi olduğundan bahsetmelerini dinliyordum ve sonra... hiçbir şey.

Gözlerimi ovdum ve yüzümü buruşturdum. İkisi de şişmiş ve hassastı, sağ gözüm ise paramparça olmuştu. Parmak boğumlarım bile yara bere içindeydi ve onlar da acıyordu. "Neredeyim?" Doğrulamaya çalıştım ama durum o kadar vahimdi ki, buna ayıracak enerjim yoktu.

Maddox bana, "Sen benim yatağımdasın," diye çıkıştı.

"Kahretsin, özür dilerim." Gerçekten ondan özür mü diledim? Geri almak için çok mu geç kalmıştım? Yarı uykuluydum ve zar zor kendime gelmiştim, tamamen kendimde değildim. Ve hiç de pişman değildim.

"Duş alacağım," dedi. "Döndüğümde gideceğim."

Onun dışarı çıkışını izledim, hâlâ hareket edebilecek kadar uyanmaya çalışıyordum. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve alarm saati gece yarısını gösteriyordu, bu yüzden elektrikler bir ara kesilmiş olmalıydı. Tek ışık kaynağı küçük pencereydi, ama yarısı yastık kılıfıyla örtülüydü. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve bir süre orada oturdum, kendimi toplamaya çalıştım.

Babam olmak böyle bir şey miydi acaba? Sürekli berbat, kafası karışık ve acı içinde olmak? Muhtemelen bir de müthiş bir öfke problemim vardı, ama Maddox'un bana hissettirdiklerine bakılırsa, çok da yanılmamışım.

Yan tarafım o kadar çok ağrıyordu ki, kontrolsüzce terlemeye başladım. Isındıkça başım daha da zonkluyor, karanlık çok parlak olduğu için gözlerim kısılıyordu. Kahretsin, birdenbire başım döndü. Titriyordum.

Hayatım nasıl bu hale geldi? Liseyi bitirdim, kendime Nate'in annemizi doğru bir ruh sağlığı merkezine götürmek için yeterli parayı biriktirmesine yardım edeceğimi ve sonra da babamızın karavanından kurtulacağımızı söyledim. Hikayem Maddox'unkinden çok farklı değildi, ama bu bizi akraba yapmadı. Burada herkesin hikayesi aynıydı ve kimse anlattığında pek acıma duygusu yoktu. Sadece öyleydi ve bu üzücüydü.

Hayatım, uzun bir kötü şans ve beceriksizlik zinciriydi. İşte buradaydım, yirmi beş yaşındaydım, hala hayatımın içinde sıkışıp kalmıştım, hiç olmadığım kadar kötü durumdaydım ve anneme ihtiyacı olan hemşirelik bakımını sağlamaya da bir adım bile yaklaşmamıştım. Bu an çok ağır geldi ve buna hastalık, baş dönmesi ve terleme de eklenmişti. Benim için büyük bir plan yoktu. Bu, yaşamaya mahkum olduğum hayat, izlemem gereken yoldu ve aynada bana bakan görüntü babama çok benziyordu. Ona dönüşmemek için çok uğraştım ama yine de dönüşmüştüm. Hayatta hiçbir amacı olmayan bir aşağılık insan. Kimsesi ve hiçbir şeyi olmayan bir alçak.

Banyo kapısının açılma sesi beni birden gerçekliğe döndürdü. Yatağımdan kalktım ve elimi duvara dayayarak dengemi sağladım. Gitme vakti gelmişti.

“Aman Tanrım, Devon,” diye inledi Maddox kapı aralığında belirerek. Bana kin dolu bir acımayla baktı ve bu yüzden ondan nefret ettim. Onun acımasını istemiyordum ve bana acıdığı için kendini kötü hissetmesine de gerek yoktu. “Duş aldın mı yoksa başka bir şey mi yaptın? Yaraların temizlendi mi? Berbat görünüyorsun.” Üzerinde sadece berbat sarı bir havluyla orada duruyordu. “Bugün kimse seninle ilgilenmedi mi?”

İçimde hâlâ biraz küstahlık kalmıştı, orta parmağımı kaldırdım ama yapabildiğim en fazla şey buydu.

Maddox kolumu tuttu ve beni banyoya doğru çekti. Onu üzerimden atmaya çalıştım ama koordinasyonum tamamen bozulmuştu ve enfeksiyon kapmaktan endişelenmeye başlamıştım. Neden bu kadar sıcaktı?

Beni banyoya itip duşu işaret ettiğinde kıpırdamadım. Kendi başıma içeri girebileceğimi hiç bilmiyordum ama yine de duş almak istiyordum. Soyunmak için enerji toplayabileceğimi sanmıyordum.

Uyuşturulmuş gibi hissettim. Sarhoştum. Kafam güzeldi. Dengesiz ve sersemlemiştim. Kendi ortamımdan uzaktaydım ve kontrolümü kaybetmiştim.

“Bir kere oldu, Sawyer. Bu bir daha asla olmayacak.” Ne demek istediğini anlamadım ama banyoya bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Bu oda ikimiz için de çok küçüktü; enerjimiz mekanı zehirli bir şeyle doldurmuştu. Tişörtümü başımdan çekip çıkardığında durum daha da kötüleşti. Dün gece giydiğim, kanla kaplı aynı tişörttü ve üzerimden çıkarırken neredeyse çatlayacaktı.

"Bana dokunma," dedim, gerçek bir sertlik tonuyla. "Sadece... dokunma —"

"Neyi yapmayayım?" Gömleği yere fırlattı, morarmış ve kan içinde kalmış g vdemi görünce çenesi kasıldı. Morluklarım siyah ve maviydi, sarı ve yeşil tonlarındaydı ve her yerimde kurumuş kan vardı. "Duş al, enfeksiyon kapma. Sonra bandajları değiştireceğim ve sanki hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz."

"Senin önünde soyunmayacağım, adi herif."

"Pekala. Kendin yap." Arkasını döndü.

Ödünç aldığım eşofmanı aşağı doğru çektim, ayağım lastikli paaya takıldı—kim böyle dar paçalı eşofman giyer ki?—ve öne doğru yuvarlanıp tam da sırtına çarptım. Ellerimle kendimi tutmaya çalışırken, o berbat sarı havlu yere düştü.

Maddox döndü, kolumu yakaladı ve beni havaya kaldırdı, bana öfkeli bakışlar fırlattı.

"Tut. şu lanet olası tezgahı." Ellerimi tezgahın üzerine koydu, hâlâ bana dik dik bakıyordu. Ben de o lanet olası tezgahı tuttum ve aşağı bakmadım, ama onun hareket ettiğini, havluyu yerine geri koyduğunu gördüm.

Aradaki mesafe çok dar olduğu için kolları sürekli benimkine değiyordu, ama düşmeden bunu engelleyebilecek pek bir şey yoktu, bu yüzden derin bir nefes aldım ve durumu kabullendim.

"Tezgahı tutmaya devam et," dedi sinirli bir şekilde.

Bu sefer dinledim, karşı koyacak halim yoktu. Bacaklarımdan teker teker çekerek ayaklarımdaki terleri çıkardı ve ellerini boxer şortumun bel kısmına taktı ama aşağı çekmedi. Bu bir soruydu ve ben de cevaplamaya hazırdım.

"Yapma. Ben yapabilirim." Umarım penisim yumuşaktı.

Yine de yaptı, düşsem beni yerden kaldırma havasında değildi. Pantolonu bacaklarımdan aşağı çekti ve ben de aynada ona bakarak pantolondan çıktım. Gözlerini yukarıda tutmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve mahremiyetime gösterdiği bu küçük saygıyı takdir ettim. Bu, dün geceden veya bu sabahdan bile daha garip bir durumdu.

Hayatımda hiç bu kadar utanmış mıydım?

Yanımdan uzanarak duşu açtı, koyu renk saçları omzumu gıdıkladı. "Sıcak su az, acele et. İçeride durabilir misin?"

Umarım öyledir. Bu noktada artık hiçbir onurum kalmamıştı, bu yüzden bu hareket, tutunmam gereken son gurur kırıntısı oldu. Kardeşimi çağırmasını istemeyi düşündüm ama artık bunun daha utanç verici olabileceğini düşündüm, bu yüzden bu herifin bana yardım etmeye devam etmesine izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Zaten hayır dediğimde beni dinlemedi.

"Evet," diye inledim.

İçeri girmeme yardım etti ve dengemi sağlamak için duvara tutunduğumdan emin olduktan sonra perdeyi kapattı. Ilık su, tüm kesiklerimi yaksa da iyi geldi. Maddox bana yıkanmamı ve acele etmemi söyleyene kadar orada hiçbir şey yapmadan durdum. Temiz olup olmadığı belli olmayan bir süngere sabun sürdü ve perdenin arasından geçirdi. Sargıları düşürerek elimden geldiğince ovdum ve saçlarıma biraz şampuan sürmeyi başardım. Parmaklarım dün gece attığı dikişlerin üzerinden geçince bunu da hemen bıraktım.

"Kahretsin," diye tısladım acıdan. Soğuk terler döktüm.

Hâlâ sinirli bir şekilde, "Vücudun temiz mi?" diye sordu.

"Öyle sayılır," diye yanıtladım.

Suyu kapattı ve bana bir havlu uzattı. "Beline sar ve kenara otur."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak!"

"Yardım etmeye çalışıyorum, gerçekten."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Pekala. Nate'i çağıracağım." Havluyu bana fırlattı.

"Ah, dur bir dakika," diye seslendim ona. "Onu uyandırma. Yarın işe gitmesi gerekiyor."

"Öyleyse cinsel organını ört ve kenara otur, tamam mı?"

Çaresiz bir iç çekişle havluyu alt bedenime sardım, duvara tutundum ve neredeyse düşerek küvetin kenarına oturdum.

Maddox saçımı ıslatırken, şampuanı sürerken ve dikişlerime dikkatlice dokunmazken tek kelime etmedi. İyi hissettirdi ama bunu kabul etmeyi reddettim ve duş başlığıyla her şeyi duruladığında, onu görmemek için gözlerimi kapattım.

"Bütün bu işleri nasıl yapmayı biliyorsun?" diye sordum, o da başımın yarısını havluyla kurularken. Yani, evet, yaraları nasıl tedavi edeceğimi biliyordum ama o benden daha iyiydi ve bu hoşuma gitmiyordu. Bana cevap vermeden dikişleri kontrol etti, merhem sürdü ve sonra yan tarafıma geçti.

"Bunu bütün hayatım boyunca annem için yaptım."

Doğru. Çoğu zaman benden daha da perişan haldeydi.

"Andrea'dan antibiyotik almalısın, enfeksiyon kapmadığından emin olmak için. Ateşi var." Bana kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı, ama yeşil gözlerindeki endişe parıltısını görmeden önce değil.

"Pekala, tamam," diye onayladım.

Maddox sırıttı. "Tamam mı? Bana 'defol git' demeyeceksin, değil mi?"

"Defol git," diye yarı güldüm. "Daha iyi mi?"

Tekrar sırtıttı ama ağzını kapalı tuttu. Çok konuşkan biri değildi, hiç olmamıştı. Sözlerinden çok bakışlarıyla beni yere seren bir tipti. Bu konuda zıt kutuplardık, ama onu çok fazla aşağılayacak enerjiyi bulamadım ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bir hakareti hak etmiyordu da.

"Yarın gideceğim," dedim, nedenini hiç bilmiyordum.

"Nerede?" diye sordu tuvalete otururken. Bir pamuk pedi alıp üzerine güçlü kokulu bir şey sürdü ve elmacık kemiğimdeki kesiğe bastırdı. "Evde mi?"

Vücut yıkama jelinin kokusunu sıkılaştırıcı losyonun üzerinden alabiliyordum ve şimdi ikimiz de aynı koktuğumuz için kafam karışmıştı. "Bilmiyorum. Öğlen işe gitmem gerekiyor. Sanırım ondan sonra bir çözüm bulurum." Eğer işe gidebilirsem tabii. Paraya ihtiyacım vardı ama...

Bir şey söylemek için ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "Eve yalnız gitme. Kardeşin olmadan oraya gitme." Bana hızlıca bir bakış attı ve sonra gözümü tamamen kaçırdı.

"Neden umurunda?" diye sormak zorunda kaldım. Bu, aramızdaki olağan dinamikten o kadar uzaktı ki, birden fazla nedenden dolayı kendimi iyi hissetmiyordum.

Maddox arkaya yaslandı, pamuklu pedi çöpe attı ve kelebekli bandaj kutusunu kaptı. "Çünkü eğer birinin senin canını okuyacaksa, o benim. Tamam mı? Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Dudaklarım çılgın bir sırıtışla yukarı kıvrıldı, bu da çenemi ve yanağımı acıttı. "Denemeye çalıştın Kane. Daha önce hiç işe yaramadı."

"Saçmalık," diye alay etti. "İkimiz de benim lanet olası banyomda havlularla dururken sinirlenmeyelim mi? Zaten bu durum yeterince garip."

"Aynı yatakta uyumak kadar garip mi?" diye şaka yaptım... sayılır.

“Evet, işte bu kadar garip.” Yüzüme birkaç şerit yapıştırdı ve elini alınma bastırdı. “Ateşin var.” Resmen yüzünü buruşturdu. “Ateşin var. İyi misin?”

"Kendimi berbat hissediyorum," diye itiraf ettim. "Yanıp kavruluyormuş gibiyim."

"Başka nasıl?"

"Başım dönüyor, ateşim çıkıyor, midem bulanıyor, bayılacak gibiyim."

Beni dikkatle izledi ve bir tür karar verdi. "Seni yatağıma yatırıp sonra Andrea'nın yanına koşacağım. O antibiyotiklere şimdi ihtiyacın var. Hadi gel."

Bu saçmalığı gerçekten anlamadım. Neden bana sanki çaresiz bir kızmışım gibi davranıyordu? Benden nefret ediyordu, muhtemelen babamdan daha çok ya da en az onun kadar, yine de gecenin bir yarısı burada benimle ilgileniyordu. Yine.

"Saat kaç?"

"Bir."

On iki saatlik vardiyadan sonra çok yorgun olmalı. "Andrea'nın yanına gidebilirim."

"Sakın deneme bile. Beni seni çimlerin üzerinden kaldırmakla uğraştırmazsan iyi olur. Havluyu üzerine koyar mısın?"

Başımı salladım. Beni ayağa kaldırdı, özel bir yerde tuvalete gitmeme izin verdi ve sonra beni yatağına götürdü. Ben orada otururken o bir pijama altı ve bir tişört aldı ve birkaç dakika sonra onları giymiş olarak geri geldi.

"Yat altına, ama uyuyakalma. On dakika sonra döneceğim." Beni geriye doğru itti.

Bir kez daha. Kendimi Maddox Kane'in yatağında yarı çıplak buldum. Hayatım ne hale gelmişti böyle?

Andrea'nın evinden döndüğümde Devon, başı duvara yaslanmış halde bayılmıştı. Bana onu gözlemlememi, ateşinin çok yükselmemesine ve bol sıvı tüketmesine dikkat etmemi söyledi. Ayrıca ikimizin neden birlikte çalıştığını da sordu. Buna gerçekten bir cevabım yoktu. Babalarının ne yaptığını biliyordu çünkü onu bugün görmüştü, ama benim bu işe karışmam için geçerli bir bahane yoktu, bu yüzden cevap vermeden ayrıldım. Sadece teşekkür edip onu gelişmelerden haberdar edeceğime söz verdim.

Havlu hâlâ belindeydi ama zar zor duruyordu, bu yüzden kanepeden ince bir battaniye alıp bacaklarının üzerine attım. Dökülmüş şarap gibi kokuyordu ama o kadar kötü durumdaydı ki umursamıyordu. Uyuklarken ve uysal kalırken, dilinin altına bir termometre soktum, çenesini kapattım ve bip sesi gelmesini bekledim. Çok sıcak. Biraz panikledim.

"Hadi artık uyan. Bunları almalısın." Bacağını salladım.

"Ne?" diye homurdandı, gözlerini kırpmaya çalışarak.

Perişan görünüyordu. Bitkin olduğunu, gerçeklikle zar zor tutunduğunu, onu yakıp kavuran ateş yüzünden uyukladığını anlayabiliyordum. Vücudu kendi içinde savaşıyordu, iyileşmek istiyor ama enfeksiyon kapıyordu ve

adamdan ne kadar nefret etsem de, iyileşmenin kazanmasını umuyordum. Özellikle benim elimden ölmeyecekse, benim gözetimim altında ölmesini istemiyordum. Babasına inat olsun diye yaşamasını istiyordum.

Elini tuttum, hapları avucuna koydum ve su bardağını uzattım. "Yut."

Bir an ürperdim, nedenini bile bilmiyordum. Aynı komutu bir iki kez bir kıza vermiştim ve bu bağlamda doğru gelmedi.

Devon hapları ağzına attı, yuttu ve suyun yarısını da içti, sonra kafası duvara çarptı. "Beni zehirlemedin, değil mi?"

Düşündüm. "Andrea'nın bana verdiği her şeyi sana da verdim. Antibiyotik ve ateş düşürücü bir şey. Bir kereye mahsus seni kurtarmaya çalışıyorum. Buna alışma sakın."

Güldü. Alışık olduğum alaycı, acımasız gülüşlerden değildi ama yine de ne anlama geldiğini anlayamadım. Yorgun, güçsüz ve dürüst bir sesteki ve onun hakkındaki imajımı değiştirdiği için ona içerledim. Onun küçümseyici olmayan bir gülüşe sahip olabileceğini hiç bilmiyordum.

"Çok yorgunum," dedi. "Kanepede uyuyabilirim." Gözleri kapalıydı ve kelimeleri anlaşılabilir bir şekilde çıkıyordu.

Şimdi onu yalnız bırakmaktan korkuyordum. Eğer bu herif yatağında ölürse, onu asla affetmezdim... ya da bir daha burada uyuyamazdım. "Sadece kal. Ben... göz kulak olurum." Onu aşağı ittim ve battaniyeyi alt tarafına örttüm. Bana karşı koymadı, çünkü gücü yoktu ve ben de kıcımlı yatağa doğru uzattım ve onu görmezden gelmeye çalıştım.

Bu çok berbat bir durumdu. Adam yarı baygındı. Eğer orada kalsaydım, gecenin bir yarısı uyanıp orada olduğumu görünce panikler miydi? Yanımda olduğumu bile biliyor muydu?

"Kal," diye fısıldadı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. "Maddox?" Bu sefer neredeyse fısıltı gibiydi ve tam olarak ayık bile

değildi. Ne söyleyeceğini duymak istemediğim için neredeyse hiç kıpırdamadım. “Teşekkürler.”

Kahretsin onu.



Annemin sesi beni dinlemeye yetecek kadar uyandırdı, ama gözlerimi açmaya yetmedi.

"Birlikte yatıyorlar!" diye fısıldadı, komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hangi dünyaya uyandım ben? Yemin ederim o kadar çok içmedim."

“Şşş,” diye susturdu Xavi onu. “Onları rahat bırak. Devon'ın kafası çok karışık, Madd de dün gece on iki kişilik bir işte çalıştı.”

“Evet ama onlar aynı yatakta yatıyorlar!” diye bağırdı annem.

Yatak odamın kapısının kapandığını duydum, Xavi onu sürükleyerek götürüyordu. Nate gülüyordu, bu yüzden henüz işe gitmemişse çok geç olamazdı.

Harika, şimdi annem ve kardeşlerimiz aynı yatakta geceyi geçirdiğimizi biliyorlardı. Bunun düşman olarak itibarımıza ne yapacağını bilmiyordum ama dedikoduların bastırılmasını ve birbirimizden hâlâ çok nefret ettiğimizi garanti altına alacaktım.

Sırt üstü dönerek gözlerimi araladım ve tavana baktım; sabah güneşi çok parlaktı ve içinde bulunduğumuz vahim ve acınası durumu aydınlatıyordu. Devon, dün gece bıraktığım pozisyonda yanımdaydı. Arada bir kontrol etme planım suya düşmüştü; uyuyakalmıştım ve şimdiye kadar hiç kıpırdamadım bile.

Salı sabahıydı ve bugün çalışmam gerekmiyordu, ama bu boş bir günüm olduğu anlamına gelmiyordu. Bisikletimi hafta sonu için hazırlamam, annemin her şeyini halletmem ve gelecek hafta için doldurulması gereken vardıyalar olup olmadığını görmek için limana gitmem gerekiyordu. Vardiya ne olursa olsun, bulabildiğim her işi kabul ederdim. Buralarda tam zamanlı iş bulmak zordu.

Devon'ın üzerine örttüğüm battaniye kalkmıştı, sabah ereksiyonu gururla dimdik duruyordu. Aman Tanrım. Kalkıp kendi başına halletmesine izin vermeliyim.

Bekle. Bu da neyin nesi? Onun yatağında mastürbasyon yapmasına izin vermeyecektim ve bu düşüncenin aklımdan geçtiğine bile inanamıyordum. Dün sabah elimi sertleşmiş penisime koyduğumda, üstelik o da benimle yatakta iken, onu uyutmuş olan o aptalca şans eseri olaya şükrederek kafamı salladım. Eğer o şeyi görseydi, bunu bana asla unutturmazdı.

“Şimdi arkadaş mı oldular?” Annemin sesi beni hem de yüksek ve net bir şekilde şaşırttı.

Devon'ı uyandıracak kadar yüksek bir sestti. "Kahretsin," diye inledi, kendine gelmeye çalışırken.

Bu durum zaten yeterince garipti, bu yüzden uyuyormuş gibi yapmanın bir anlamı yoktu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum, sesim uykudan dolayı kısık çıkıyordu.

Boğazını temizledi ve üzerini örtmek için battaniyeyi düzeltti. "Şey, evet."

Ona baktım. Yanaklarında biraz daha renk vardı, mor ve mavimsi-siyah morluklar sert görünse de. Terlemiyordu, aşırı solgun görünmüyordu ve mavi gözlerinde biraz daha canlılık vardı. Koyu sarı saçları karmakarışıkta ama her zamanki görünümünden farklı değildi.

“Güzel.” Doğrudum. “Bu boktan şeyden kimseye bahsetmezsen seni öldürürüm.”

Nate anneme, "Bunların ne olduğunu bilmiyorum," dedi—ben onun olduğunu varsaydım. "Ama bu iyi bir adım."

Devon bunu duyunca içini çekti. "Şunu açıkça söyleyeyim, senden hâlâ nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Güzel." Yatağımdan kalktım, penisimin düzgün olduğundan emin oldum ve ona baktım. "Şey, sana izin vereceğim..." Ne? Aman Tanrım. Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, geri kalanından alacağım her türlü sözlü saldırıya hazırdım.

Tuvalete giderken anneme, Nate'e ve Xavi'ye orta parmağımı gösterdim, alayları ve sataşmaları tüm yol boyunca peşimden geldi. Sorularıyla uğraşacak havamda değildim, o yüzden defolup gitsinler ve beklesinler. Umarım Devon kalkıp bu işin yükünü üstlenmiştir, böylece ben hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmam. İşedim, dişlerimi fırçaladım ve duşa baktım, acaba duşa gerçekten ihtiyacım var mı diye düşündüm. Devon dün gece orada çıplaktı.

İyileşiyordu, bu yüzden üçüncü gece benim yatağımda uyuması için hiçbir sebep kalmamıştı. Dahası, benim de onunla aynı yatakta uyumam için hiçbir sebep kalmamıştı. Bu saçmalık artık bitmişti. Nefret dolu çekişmemize geri dönecektik, hayat normale dönecekti ve bu iki gecelik macera anılarımızdan silinecekti. Eve dönmesi konusunda biraz endişeliydim, ama bu Nate'in işiydi, benim değil. Devon'a bakma görevim bitmişti ve artık nöbet tutmayacaktım. Nate ona daha fazla antibiyotik verebilir ve yaşam düzenlemelerini halledebilirdi. Benim. İşim. Değil.

Banyodan çıktığımda, kahve makinesine yöneldim ve içindeki son damlayı da aldım.

“Günaydın bebeğim,” dedi annem, her zamankinden daha neşeli bir şekilde. Bu durumun kısa sürmesinin tadını çıkarmam gerektiğini biliyordum, ama bunun bir anlam ifade edeceğine dair umutlanmamalıydım. Xavi bunu bana küçükken öğretmişti. Geçici olarak ayık olması, bunun kalıcı olacağı anlamına gelmiyordu. Çok geçmeden yine sarhoş veya uyuşturucu etkisinde olacaktı.

“Günaydın,” diye homurdandım, kahveyi sütsüz içiyordum çünkü kimse süt almayı düşünmemiştir. Zaten muhtemelen paramız da yetmezdi. Bazen o toz kahve beyazlatıcıdan alırdık, acil durumlarda işe yarardı ama sade kahve kolaydı, o yüzden onu içtim.

“Ee, peki? Seninle Devon arasında neler oluyor?” diye sordu annem ısrarla.

“Hiçbir şey. Başı derde girdi. Biraz yardım ettim. Artık bitti.”

Nate, annesi başka bir şey sormadan önce araya girdi. "Nasıl?"

"İşin sonu geldi, Nate," diye itiraf ettim. "Ve ben onun lanet olası bakıcısı değilim."

"Madd," diye azarladı Xavi.

“Hayır. Onun benim alanımda olmasından bıktım. Onu gözetlemekten bıktım. Bundan sonra bu senin işin.”

“Pekala,” diye kabul etti Nate. “Dün gece buradaydım. Beni yakalayabilirdiniz.”

Evet, öyle yapmalıydım. "Kıyafetleri banyoda. Buraya çıplak gelmeden önce onları ona götürsem iyi olur."

Nate kaşını kaldırdı. "Çıplak halde birlikte mi uyudunuz?"

"Siktir edin." Hepsinden uzaklaşmak için kahvemi alıp ön verandaya çıktım.

Kriz bittiğine göre, her şey beni derinden etkiledi. Hayatımı mahvederek başlayıp bitiren birine neden bakmıştım ki? Bana karşı tam bir pislikti, sürekli beni sinir ediyordu ve beni kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ve ben iki gece boyunca ona bakmıştım? Neden? Benimle ilgili ne yanlış vardı? Onu Nate'e bırakıp oturma odasının zeminine yatırmalıydım. Benim için bunu yapardı, ama işte buradaydım, ona banyo yaptırıyordum. Aptal. Kendimi öyle hissediyordum.

Devon'ın evimden, yatağımdan, aklımdan ve hayatımdan çıkması gerekiyordu. Benden nefret etmeye geri dönmesi gerekiyordu ki ben de ondan nefret etmeye geri dönebileyim. Ona acımdan bıkmıştım. Evet, kimse berbat bir baba tarafından bıçaklanmayı hak etmiyordu, bu yüzden adama bu konuda acıdım, ama başka hiçbir şey için değil. Başına gelen diğer tüm berbat şeyler hak edilmişti.

Xavi elinde taze demlenmiş kahveyle çıktı, ben bu berbat kahveyi aceleyle içerken onun taze demlenmiş kahveyi bekleyecek kadar sabırlı olması beni sinirlendirdi. Yanıma plastik bir sandalye çekti ve tek kelime etmedi. Her şey çok... tuhaftı. Devon'la kavga ettikten sonraki gün onunla aynı yatakta uyuyordum. Böyle şeyler nasıl oldu da yaşandı?

“Maddox...”

"Yapma," diye uyardım kardeşimi.

"Her şey değişebilir," dedi.

“Hiçbir şey değişmedi,” diye çıkıştım. “Hiçbir şey! O hâlâ hayatımı mahveden ve her şeyi benim için zorlaştıran aynı kişi. İşimi, kız arkadaşımı ve sporumu çalan aynı pislik. Hayatımdaki her güzel şeyi mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapan aynı kişi.” Kanım yanmaya başladı ve gözlerimin köşelerine kırmızı kan sızmaya başladı. “Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey değişmeyecek.”

"Sen bu kadar masum musun?" diye sordu. "Belki de bu, nihayet daha iyi bir şeyin başlangıcıdır."

"Öyle değil." Çünkü olamazdı. Hayatımdaki tek sabit şey Devon'la olan çekişmemdi ve dürüst olmak gerekirse, buna oldukça alışmışım. Annem alkol bağımlılığından kurtulamıyordu, işler gelip geçiyordu, babam farklı kişilikler sergiliyordu ve kız arkadaşlıkları hiç uzun sürmüyordu. Devon hayatımdaki en istikrarlı şeydi ve onun değişmesiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, bu yüzden değişmesine izin vermeyi reddettim. Elbette ben de onunla uğraşıyordum, ama bunun kökeni oydu ve bu suçu ona yüklemekte hiçbir sorun görmüyordum.

"İkiniz de aptalsınız," diye homurdandı Xavi. "Birbirinizi sinirlendirmekten zevk alıyorsunuz. Neden?"

"Bundan zevk almıyorum, Xav. Bundan nefret ediyorum. Onunla ilgili bildiğim tek şey bu."

"Öyleyse fikrini değiştir! Eğer ondan bu kadar nefret ediyorsan, son iki gündür ona yardım etmezdin. Neden yaptın bunu?"

"Çünkü eğer müdahale etmeseydim ölecekti! Babası onu öldürmek için buraya geldi ve bunun olmasına izin verirsem Nate ile olan arkadaşlığınızın bozulacağını düşündüm."

Xavi güldü. "Öyle mi? Yani tüm bunları benim ve Nate için mi yaptın? Saçmalık, Madd. Umurundasın ve bu sorun değil."

Kardeşıme öfkeyle baktım. "Bütün bunlarda umrumda olan tek şey, kimsenin babasından böyle bir dayak yememesi gerektiği. Hepsi bu." Ve ben de asla bunun böyle kalmasına izin vermeyecektim.

"Öyleyse ona yardım et." Xavi omuz silkti. "Kendini daha iyi hissetmeye başlaması, babasıyla olan bu sorunun bittiği anlamına gelmiyor. Şimdi ne yapacak ki?"

“Bu benim sorunum değil. O benim arkadaşım ya da sorumluluğum değil. Bunun için Nate var.”

“Evet, Nate de en iyi arkadaşım, bu yüzden onlara yardım edeceğim. Kardeşimin bu konuda bana yardım edeceğine gvenebileceğimi düşünüyorum.” Bu numarayı yaptığı için ona lanet olsun.

"Sen tam bir pisliksin, Xavi."

“Biliyorum,” diye güldü. “İnanmayacağınızı biliyorum ama onlar da bizim için aynısını yaparlardı.”

“Nate umursardı,” diye onayladım. “Devon ise hiç umursamazdı.”

"Yanılıyorsun, ama haklı olsan bile, daha iyi insan olmaya alış."

Neden? Neden her zaman daha iyi insan olmak zorundaydım? Babam bizden faydalandı, yine de ona motokros yarışlarından kazandığım parayı verdim. Annem, istemedenden de olsa, beni kullandı, bakımımı kötüye kullandı ve asla davranışlarını değiştirmedi. Ama işte ben, ona bunu yapabileceği güvenli bir yer sağlıyor, ona bakıyor, onu temizliyor ve olmaması gereken yerlerden alıyordum. Devon her şey için bana sataştı, yine de ona petrol platformlarında iş bulmasına yardım ettim. Bunu bilmiyordu, ama yine de yaptım çünkü yoksulluğun ne demek olduğunu ve acımasız bir babanın baskısı altında olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

Neden her zaman ben ne çıkmak zorunda kalıyordum? Neden daha iyi insan olmak zorundaydım? Bundan bıkmıştım. Her zaman ezik olmaktan bıkmıştım.

"Ben daha iyi bir insan değilim, Xav." Başımı salladım.

“Tanıdığım en iyi insansın. Hayatta sürekli kötü şansla karşılaşıyorsun diye kendini küçümsemeyi bırak. Onların da yardımımıza ihtiyaı var, dostum. Onların da kötü şansları var.”

Yardım ediyorum! Hem de herkesten daha çok. Kimse fark etmedi mi?

“Nate’in vardiyası halledildi, ikimiz de bugün izinliyiz ve Devon’ın bu halde çalışması mümkün değil. Onlara antrenman kampında kurulumda yardım edeceğiz,” diye ısrar etti.

“Devon vardiyasından kurtulmak istiyorsa, ben almalıyım. Paraya ihtiyacımız var.”

“Evet,” diye onayladı. “Ama bizim yardıma ihtiyaçları, onların bizim yardımımıza ihtiyaçları kadar büyük değil. Jim, Devon’ı öldürmeye çalıştı, Madd.”

"Bunu çok iyi biliyorum. Buradaydım, hatırlıyor musun?"

Ve bu canımı acıttı. Onu dövölmüş, morarmış ve kan içinde gördüm, ama daha da kötüsü, korkmuş ve güçsüz olduğunu gördüm. Her zaman yenilmez, güçlü ve tanıdığım herkesten daha güçlü olduğuna güvendiğim kişi sakat ve savunmasızdı. O benim dengimdi ve onu böyle görmek hiç iyi hissettirmemişti. Bütün bunların omuzlarımda yarattığı his doğru değildi. Bundan gurur duymalıydım; onun kibirinden düştüğünü görmek beni mutlu etmeliydi.

Hayır, öyle olmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni hem sinirlendirdi hem de korkuttu.

Xavi tekrar, "Onlara yardım ediyoruz," dedi.

“Pekala. Ama bir şeyin değişmesini bekleme. O heriften hâlâ nefret ediyorum.”

Xavi sırttı. "Gerilim sadece nefretten ibaret değil, Madd."

Bu ne demekti lan?

6

-DEVON-

İşler bir nebze normale döndü. Bir haftadır pist kampındaki berbat karavanımızda yaşıyorduk ve hiç hoş olmasa da babamdan uzakta olmak iyi geldi. Geçen hafta sonu yarışını kaçırmak kalbimi neredeyse kırmıştı çünkü kafamda hala dikişler vardı, ama bir seyirci olarak yarışın farklı yönlerini fark etmeye başladım. Mesela Maddox'u izlemek gibi. Daha önce onu izleme fırsatım olmadığı için bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Tabii ki kazandı, ama ona bu kadar sık kaybetmemden duyduğum utanç azaldı.

Babamız hâlâ bize ulaşmaya çalışıyordu, ama Nate ve Xavi pist güvenlik görevlilerinden biriyle anlaşma yaptılar. Bize arka kapının anahtarını verdi, istediğimiz kadar girip çıkmamıza izin verdi ve babamı dışarıda tuttu. Er ya da geç bana ulaşacağını biliyordum, ama şimdilik vücudumun iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı, ondan sonra tekrar mücadele edebilirdim.

Onunla nasıl başa çıkacağımı düşünmek için çok zamanım olmuştu ama hiçbir şey doğru gelmiyordu. Kendi babamı öldürmeyecektim ama onu hayatımızdan tamamen çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Yirmi beş yıldır onun kontrolü, dayakları, saçmalıkları ve manipölasyonları altında

yaşıyordum ve bunun buradaki birçok insandan çok farklı olmadığını bilsem de, yine de kurtulmanın zamanı gelmişti. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Peki ya annem? Bakıma ihtiyacı olacak ve bakım masraflı. Ben gidersem kardeşim benimle gelir mi? Garron'dan ayrılır mıydık yoksa burada kalarak güç düğmesini çevirip hayatımızın kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu bulabilir miydik?

Bu hafta birkaç vardiya çalışmayı başardım; biri petrol platformlarında, diğeri de hiç de hoş bir yer olmayan golf sahasında. Çimleri biçtim, bazı çalıları budadım, olukları temizledim ve genel çim bakımı yaptım, ama neyse ki iyi para kazandım.

“Buyurun.” Nate bana bir kase yemek uzattı. Yarı pişmiş makarnaya benziyordu, rendelenmiş peynir, tuz ve karabiber vardı. Fena değil. “Nasıl hissediyorsun?”

Bir lokma aldım. Aslında fena değildi ve makarna gerçekten de sadece yarı pişmişti. Çim sandalyesine yaslandım ve kampın kenarındaki ormana baktım. “İyiym, Nate.”

“Fiziksel olarak daha iyi görünüyorsun,” dedi Nate. “Ama kafan karmakarışık. Sorun ne?”

“Ne haber?” diye alaycı bir şekilde tekrarladım. “Eve gidemediğimiz için pistte yaşıyoruz. Durum bu.”

Nate irkildi, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi suçlu görünüyordu. Ağabeyim olduğu için benden sorumlu hissettiğini biliyordum; beni korumanın onun görevi olduğunu düşünüyordu. Ama siktir et. Ben yetişkin bir adamdım ve kendime bakabilecek yeteneğe sahiptim. Yaralarımndan kan akmadığı ve ateşten yarı sayıklama halinde olmadığım zamanlarda tabii. Sadece kardeşimin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Bana ebeveynlik

yapmasına gerek yoktu, ama aynı tarafta olursak, her zaman birbirimizin arkasını kollarsak ve birbirimizi takip edersek, her şey yolunda olurdu. Bir şekilde.

"Senin suçun değil dostum. Suçlu gibi davranmayı bırak." Bir lokma daha aldım ve makarnayı kasede sağa sola ittim.

"Eğer o gece dışarı çıkmasaydım, belki de bunların hiçbirisi olmazdı—"

"Durun. 'Ya şöyle olsaydı' yöntemini hayatımızın her gününe uygulayabilirsiniz. Oraya girmeyin. Bunu o yaptı, siz değil."

Nate iç çekti. "Babamın o alacaklıya ödeme yapıp yapmadığını biliyor musun? Bildiğimiz kadarıyla, babam ödemesini geciktirdiği için bir yerlerde ölü bile olabilir."

Bu harika olmaz mıydı? Onu kendim bitirmek zorunda kalmaktan beni kurtarırdı. "Hiçbir fikrim yok dostum. Andrea, ara sıra gelip bizi sorduğunu söyledi ama ona hiçbir şey söylemedi."

Nate başını salladı. "Xavi dedi ki..." diye sözünü yarıda kesti, bana bakarak. "Boş ver."

"Ne?"

"Kendini çok önemli biri gibi gösterme, tamam mı? Ama Xavi, babamın birkaç gün önce limana geldiğini söyledi. Xavi orada değildi ama Madd oradaydı. Babam çok kaba davranıyordu, senin nerede olduğunu bilen herkesi tehdit ediyordu, yani..."

"Ne olmuş?"

"Sanırım Maddox onu yere serdi. Bu sırada parmağını kırdı ama bayılttı ve ne ona ne de başkasına tek kelime etmedi. Tipik Maddox tarzı. Rıhtım sahibi Xav'e ne olduğunu sordu ama Xavi ona karışmamasını söyledi."

Bu bana somut bir şey hissettirmedi. Aslında kafamı karıştırdı. Maddox neden benim için elini kırardı? Bunu gerçekten benim için mi yapıyordu,

yoksa babam sadece kötü bir gün geçirirken mi oradaydı? Sorunu neydi? Beni tekrar nefret etmeye, görmezden gelmeye veya karşılaştığımızda bana kötü davranmaya başlamıştı, ki bu sorun değildi. Artık doktor saçmalığı yoktu. O öfkeli yeşil gözlerdeki endişe yoktu ve aynı çatı altında veya aynı yatakta uyumak da yoktu. Evet, o ve Xavi burada, atletizm kampında yerleşmemize yardım ettiler, ama ondan sonra ortadan kayboldu ve o zamandan beri benden kaçınıyordu.

"İkiniz ne zaman şu saçmalıklarınızdan kurtulacaksınız?" diye sordu Nate.

"Ne saçmalık? Durum böyle işte. Hiçbir gerekçesi yok."

"Her şeyin bir sebebi vardır, Dev." Bana, benim bilmediğim bir şeyi bildiğini gösteren bir bakış attı. "Bir düşün."

"Hayır. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Yine de devam etti. "Onunla uğraşmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Yaptığın her şey onu alt etmek, sinirini bozmak veya onunla rekabet etmekle ilgili. Bütün bunların ortak noktası ne biliyor musun?"

"Bana bir şey anlat bakalım, aptal herif." Bu kesinlikle iyi bir şey olacaktı. Bu sohbetten çoktan sıkılmışımdı.

"Sürekli birbirinizin etrafında olmanın yollarını buluyorsunuz. Birbirinizden nefret ettiğinizi iddia ediyorsunuz, birbirinizi sinirlendiriyorsunuz ve herkes bunu görüyor ve biliyor, ama sanki birbirinize bağımlısınız. Onunla birlikte olmak zorundasınız, sadece dalga geçiyor olsanız bile, yoksa huysuz ve aksi biri oluyorsunuz."

"Ahmak mı?" diye alay ettim. "Hayır, yanılıyorsun. Hayatımdan tamamen çıkıp gitse çok daha mutlu olurum ve eminim o da aynı şeyi düşünüyor."

"Öyleyse neden birbirinizi rahat bırakmıyorsunuz?"

Buna iyi bir cevap bulamadığım için dişlerimi sıktım. Çünkü belki de Maddox'la kavga etmek, hayatta bana özgüven veren tek şeydi. Bunda iyiydik ve öfkeli bir şey olsa bile, bir şeyde iyi olmak yine de iyi hissettiriyordu.

“Biliyor musun dostum?” Nate kasesini yere koydu ve sandalyesinde öne doğru eğildi. “Bunu söylediğim için benden nefret edeceksin, o yüzden ağzımdan çıkar çıkmaz küçük bir sürtük gibi kaçacağım ama...” Ah, işte başlıyoruz. “Hiç durup da bu berbat rekabetçiliği bahane olarak kullandığını düşündün mü? Ona karşı o kadar güçlü duygular besliyorsun ki, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun ve bu yüzden nefrete dönüştürüyorsun?” Ayağa kalktı ve geri çekildi.

Yüzüm öfkem kadar kızardı. "Ne saçmalıyorsun Nate?"

Kamyonun anahtarlarını kaptı ve veranda paspasından geri çekildi. "Diyorum ki, Maddox'a karşı bir zaafın var ve bunu nasıl yöneteceğini bilmediğin için, bununla başa çıkmak için başka yollar buluyorsun."

O saçma açıklaması yüzünden onu yere sermeye hazır bir şekilde ayağa kalktım. "Kahretsın!"

“Belki de onunla uğraşmak yerine, onunla sevişmelisin!” diye bağırdı Nate gülerek. Ve geri çekilip korkuyla kamyonu atladi. Peşinden koştum ama kontağı çalıştırdı, geri geri çıktı ve ekledi, “Bir düşün bakalım, Devon!”

Kahretsın! Arka lambaların uzaklaştığını, yolda kaybolduğunu izledim. O herif! Neden o saçmalığı söylemek zorunda kaldı ki? Çünkü sorun şuydu... Maddox'un yatağında, eli sikinde ve kahrolası ereksiyonu gözümün önündeyken geçirdiğim o sabahtan beri, bunu düşünüyordum.

Babamdan neredeyse nefret ettiğim kadar nefret ettiğim bir kişiye karşı cinsel çekim duyabileceğime inanmayı kesinlikle reddediyordum. Bu

imkansızdı. Nefretimin cinsel çekimle karıştığı bir gerçeklik yoktu ve onun da aynı şeyi düşüneceğine dair hiçbir ihtimal yoktu. Üstelik erkeklerden hoşlanmıyordu bile.

Maddox Kane'i siktir et! Onu siktir et. Onu siktir et mi?

Tanrı.

Pistte sıradan bir Cumartesi gecesiydi. Uzun süreli enduro yarışı, her zamanki gibi Pazar günü değil, bugün yapıldı, bu yüzden herhangi bir yükümlülüğümüz olmadan hafta sonunun geri kalanını eğlenerek ve parti yaparak geçirdik. Çoğunlukla, Pazartesi günü berbat hayatlarımıza dönmeden önce sadece eğlendik ve kafayı bulduk.

Bugün ikinci oldum, bu da oldukça iyi hissettirdi ama yine de kendime kızgın bir yanımdı. Onun kazanmasına izin mi verdim, yoksa gerçekten beni mi yendi? İki hafta önce ikinci olduktan sonra babasının onu dövdüğü anı aklımdan çıkmıyordu. Yarışımı etkiledi mi? Onun için mi endişelendim yoksa başka bir şey mi oldu? Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum çünkü yine aklımda olması beni rahatsız ediyordu. Bu sefer, kendini oraya koymak için benimle uğraşmamıştı bile. Her şey benim hatamdı.

Elimdeki birayı bitirdim ve kalkıp bir tane daha aldım, bu gece içmekten korkmuyordum. Bir grup arkadaşım çoktan yarı sarhoştı, gece için birlikte olacakları kişileri ayarlıyorlardı. Aslında gerçek arkadaşlarım değillerdi ama bazen pistte takılırdık. Kızlar motokrosçu erkeklere bayılırdı ve burada rastgele tek gecelik ilişkiler yaygındı. Ben her zaman daha çok ilişki

insanıydım çünkü önümüzdeki ay bu kızların yarısı sarhoşken yaptıkları birlikteliğin bir bebeğe yol açtığını öğrenecekti ve bunu kesinlikle istemezdim.

Üstelik, böyle gecelerde her zaman ilgi çekme mücadelesi yaşanıyordu. Bir kız bana ilgi gösterirdi, sonra da Devon onun dikkatini çalmaya çalışırken ben de onun ilgisini korumak için mücadele ederdim. Onun ne kadar sık kazandığından nefret ediyordum. Bahse girerim onu bile istemiyordu; sadece bana bunu yapabileceğini, tam bir pislik olduğunu göstermek istiyordu.

Bu konuda uzun uzun düşünmek istemiyordum ama Nate ve Xavi birlikte çok güçlü bir ilişki kurma oyunu oynuyorlardı. Nasıl bu kadar çok kızı ikisiyle birden birlikte olmaya, takas yapmaya, değiş tokuş yapmaya veya sanki büyük bir grup seksmiş gibi ortalıkta dolaşmaya ikna ettiklerini bilmiyordum ama bunu çok güçlü ve gururla yapıyorlardı. Bu yüzden şu anda nerede olurlarsa olsunlar, bu gece için planladıkları eğlencenin içinde olduklarını biliyordum. Bu da beni bir sürü şüpheli tanıdıkla ve kötü bir ruh haliyle tek başıma sarhoş olmaya bıraktı.

Devon buralarda bir yerlerdeydi ama ondan sanki ölüm cezasıyla karşı karşıyaymış gibi kaçınıyordum. Eskiden durum farklıydı. Eskiden onunla uğraşmak istemediğim için ondan kaçınırdım, ama eğer karşılaşılsaydık, hiç tereddüt etmeden karşılık verirdim. Şimdi ise, o zihniyete geri dönmeye çalışıp başaramadığım için ondan kaçınıyordum. Evet, hâlâ o adamdan nefret ediyordum, ama şimdi ondan sadece bana yaptıklarından dolayı değil, kafamı nasıl alt üst ettiğinden dolayı da nefret ediyordum.

Yani... onu aklımdan çıkaramıyordum.

O, içimdeydi, tüm kirli düşüncelerimin, öfkeli kızgınlığımın ve endişelerimin arasında kıpır kıpır dolaşıyordu. Onu eskiden sadece öfke ve

nefretle, belki biraz kıskançlık ve hasetle ilişkilendirirdim, ama asla böyle bir şeyle değil. Asla kafa karışıklığıyla değil.

On yaşındayken düşman olduğumuz andan itibaren, ona karşı ne hissettiğimi tam olarak biliyordum. Babalarımız bizi birbirimize düşürdü, kendi saçmalıklarına bulaştırdı, sınırlar çizdi ve olay bu kadar. Bu nefrete oldukça kolay ve fazla zorlama olmadan düştük. Şimdi, berbat bir durumdan sonra, onu savunmasız ve korkmuş halde görmek, onunla aynı yatakta yatmak ve ereksiyonunu görmek... neydi ben? Bunu mu düşünüyordum? Vücudunu mu düşünüyordum? Benden çaldığı kızlarla neden hiç birlikte olmadığını mı düşünüyordum? Bilmiyordum ama bu konuda kafam çok karışmıştı. Her şey hakkında.

“Çılgınım!” Bir arkadaşım kolunu omzuma doladı. “Şekerler!” Dibinde bir çeşit içki olan tek kullanımlık bir bardak uzattı bana.

Boş ver. Bir tane daha aldım, bir tane daha aldım ve garanti olsun diye bir tane daha aldım. "İşemem gerek," dedim kimseye. Kalabalığın arasından sıyrılıp ormana doğru yöneldim.

Yarış pistinde genellikle biraz parti havasında olmaya her zaman hazırdım. Çok geveze ya da sosyal biri değildim ama ateş başında oturup içki içmek, muhabbet etmek ve onların şakalaşmalarını dinlemek iyi geliyordu. Bu gece aklım yerinde değildi. Eğlenmek için içmiyordum; kafamdaki düşünce fırtınasını dindirmek için içiyordum ve itiraf etmekten nefret etsem de, annemin şarap bağımlılığına katılmaktan bir yanlış adım uzaktaydım.

Keşke içki yerine düşüncelerimi suya boğmak için sahile gidip yüzseydim. Belki akıntılar ve dalgalar düşüncelerimi alıp götürür, denizde kaybolmalarını sağlar ve bir daha asla bana engel olmazlardı.

Bir ağacın dibine işedim ve sonra yola baktım. Sol yol beni suya götürüyordu, sağ yol ise partiye geri.

Bir içki daha içmek için geri dönerdim, sonra da sahile giderdim. Devon gelirse her zaman daha erken de ayrılabilirdim. Yürümeye başladığımda, ateşin etrafındaki insanların seslerini duydum, ama bir ses daha yakındı.

"Onunla birlikte oldun mu?"

"Hayır, asla," diye alay etti Devon. Bu da ilgimi çekti.

"Ama sen ortalığı karıştırdın, değil mi?" diye güldü diğer adam.

Devon'ın cevabını duymadım ama patikada bir virajı dönerken ikisini de gördüm. Devon bira içiyordu ve karşısında birkaç kasaba ötedeki şehirden gelmiş gibi görünen bir adam vardı. Şık kot pantolon ve gömlek falan giymişti.

"Sürekli senden bahsediyor," dedi bu adam. "Seninle birlikte olduğum için kıskanıyor. Tam bir eşcinsel, yakışıklı ve istediği her erkeği elde edebilir, ama kahretsin, sana takıntılı—"

Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyordum ama içimdeki bir bağ koptu. Aradaki mesafeyi kapattım ve o herifin o kendini beğenmiş suratına sağlam bir yumruk attım.

"Maddox!" diye bağırdı Devon, parmak boğumlarım yanarken ve mızrak orman zeminine düşerken. "Ne halt ediyorsun?"

Bilmiyordum ama devam ettim. Ona tekrar vurdum, sırt üstü yere serdim ve iyice dövmek için üzerine çıkmaya çalıştım.

Devon kollarını belime doladı ve beni geriye çekti. "Ne halt ediyorsun Maddox?" diye kulağıma fısıldadı.

"Eşcinsel düşmanı!" diye çıktım, adama toprak atarak çünkü... düşüncelerim eşcinselliğe yaklaşıyordu ve görünüşe göre artık buna karşı hassastım. "Dedi ki—"

"O eşcinsel düşmanı değil. Tanrım, o eşcinsel!" diye bağırdı Devon, beni hâlâ geriye doğru tutarken tam kulağımın dibinde.

"Ne?" Biraz rahatladım. "Onun eşcinsel falan dediğini duydum..." Ne dediğini hiç anlamadım ama tavrını beğenmemiştim, bu yüzden önce ben hareket ettim, sonra soru sormayı planladım.

Devon homurdandı ve bana ardı ardına küfürler savurdu, hepsini aklım algılayamadı. "Gitmelisin Kent. Yanlış anladı."

Bu Kentli herife uzun uzun baktım. Biraz kaba saba görünüyordu ama benim alabileceğimden daha güzel kıyafetler giyyordu. Hatta gerçek bir berbere gidip para ödemeniz gereken türden bir saç kesimi bile vardı. Kot pantolonu kesinlikle markalıydı ve sarhoş kafamda mantıklı gelen her ne sebeple olursa olsun bundan nefret ettim. Burnundan kanı silerken bana pis bir bakış attı ve Devon'ın elinden kurtulmadan önce gitti. Hala o herifi sevmiyordum. Onu tanıdım, bu da ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Hata.

"Senin derdin ne, Kane?" Devon beni iterek uzaklaştırdı ve aynı anda yüz yüze gelmemi sağladı.

O üç kurşun kanıma şimdi karıştı ama Devon'a baktığımda yüzündeki öfkeli ifade beni biraz ayılttı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Ne konuda? Hiçbir fikrim yok.

"Ne konuda yardım?" Devon kollarını havaya kaldırdı. "Eğer o adamla bir sorunum olsaydı, kendim hallederdim!"

"Sana saldırdığını sandım!" diye bağırdım ona, bu da daha önce vereceğim tepkiyle tamamen zıt bir tepkiydi. Eğer birisi Devon'a saldırsaydı, yanından geçip iyi şanslar dilemek için yumruk tokuştururdum. Ne yapıyordum ben?

“Bütün kavgalarımı benim yerime yapmaya çalışmaktan vazgeç, Kane!” Sözleri yumruğundan bir saniye önce aklıma çarptı. Çeneme sert bir yumruk indirdi, yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. “O sadece sıradan bir adam—”

"Mahvoldun mu?" diye bağırdım, sinirliydim ve nedenini bilmiyordum. Muhtemelen Devon'ın... biseksüel olup olmadığını teyit etmeye çalışıyordum. Onu bir ağaca ittim ve hâlâ iyileşmekte olan yüzüne yumruğumu savurdum. Çok güçlü değildi ama isabet etti.

Devon yanağını ovuşturdu. "Onunla yatmadım," diye hırladı, bileklerimi kavrayıp beni döndürerek sırtımı ağaca dayadı. "Burada neyin sorunu var, Maddox? Neden bana vuruyorsun?"

"Çünkü beni çok sinirlendiriyorsun!"

"Başka ne yeni?"

Onu itmeye çalıştım ama beni orada sıkıştırdı, belli ki benden daha ayık görünüyordu. Göğsü benimkine yapışmış, hareket edemememi sağlıyordu ve tekrar vurmaya çalıştığımda eli boğazımı kavradı. Ağzımda kanın tadı acıydı ama kalbimdeki acının yanında hiçbir şeydi.

Aklıma gelen ilk mantıklı nedeni ağzımdan kaçırardım: "Eşcinseller hakkında kötü şeyler söylediğini sandım."

"O eşcinsel."

“Bilirsin,” diye tersledim. Bilir miydi? Bilir miydi? Vücudum ısındı, kafam her zamankinden daha karışıktı ve Devon'ın lanet olası göğsü benimkine karşı zorlanarak nefes alıp veriyordu. Ona doğru eğildim, onu bu tuzığa düşürmeye çalışarak hipnotize etmeye çalıştım. Söyle bana! Eşcinsel olup olmadığını söyle bana!

"Şimdi kim eşcinsel düşmanı?" Başını salladı, boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Onunla yatmadım, o yüzden bu konuda kaba davranmayı

bırak, tamam mı?"

"Ama onunla bir şey yaptınız mı?" diye sordum, bilmek istiyordum.

Devon'ın mavi gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu, doğrudan ruhuma bakıyordu. "O benim sikimi emdi. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ağzımdaki kanı yuttum, çenem kasıldı. "O adam mı?" diye alay ettim. "O kahrolası adam mı?" Aklım nereye gidiyordu? Ne yapıyordum ben?

Devon'ın parmakları boynumun yan tarafına vuruyordu ve garip bir şekilde bundan nefret etmedim. "O adamla bir sorunun mu var?"

Artık ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Motivasyonlarım çok açık görünüyordu, ama şimdi her şey yeniden bulanıklaşmıştı. "Hayır." Onu ittim, boğazımdaki tutuşunu gevşetecek kadar sertçe.

"Maddox..."

"Aslında, biliyor musun?" diye çıktım, onu tekrar iterek. Sırtı başka bir ağaca çarptı ve ben de tam yüzüne yaklaştım çünkü şimdi o adamın neden tanıdık geldiğini hatırlamıştım. "O adamla bir sorunun var. O pislik Frank Galello'yu aldattı." Bu da demek oluyor ki, sarhoş halimde bir yerlerde onun eşcinsel olduğunu biliyordum ve kötü niyetli değildim. "Yani evet, siktirsin gitsin, marka kot pantolonunu da siktirsin gitsin, ve—"

"Bunu sonradan öğrendim," diye araya girdi Devon. "Bu yüzden ondan kaçmak için buraya geldim. Beni takip etti. Yani... neyse. İstedığınız kadar onunla ilgili sorununuz olsun, ama o bana saldırmıyordu."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne? Bu gece senin sikini mi emdi?"

"Hayır. Çok uzun zaman önce. Gerçi bu seni ilgilendirmez." Devon beni yerimden oynatmaya çalıştı ama artık yerimden oynatılamazdım.

Bunun benim meselem olmasını istiyordum. Ona dik dik baktım, ona mı kızgındım, kendime mi yoksa o marka kot pantolon satan adama mı

kızgındım emin değildim. Bana cehennem ateşiyle baktı ve ben de ona... sanki o sabah ereksiyonunu görmüş ve o zamandan beri aklımdan çıkaramamış gibi baktım.

“Kafamı karıştırdın,” diye ağzımdan kaçırdım, ormanın ortasında ona tüm pisliklerimi itiraf edeceğimin tamamen farkında değildim. “Dövüldün ve savunmasız kaldın, seni daha önce hiç böyle görmemiştim...” Ne yapıyordum ben? “Sonra da yatağında iki kere yattın! Ve seni orada hissettim, tamam mı? Seni hissettim ve görmemem gereken bazı şeyler gördüm ve seni resmen dušta ıslattım! Ve şimdi kafam tamamen karıştı ve ne yapacağımı bilmiyorum!” Sus be Maddox.

Devon'ın gözleri şok içinde açıldı. "Ah," diye küstah bir aptal gibi yarım yamalak güldü. "Yani, o adamı kıskanıyorsun?"

Öfke. Saf, dizginsiz, hayvani bir öfke. "Siktir git!" Karnına bir yumruk attım ve arkamı döndüm, bir saniye daha yanında duramıyordum. Buradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkadan itmesiyle öne doğru sendeledim, birkaç adım tökezledim. Ona doğru döndüm ve sanki sıradan bir cumartesi gecesiymiş gibi yumruklaşmaya başladık. Dürüst olmak gerekirse, iyi hissettirdi. Onu yere devirdim ve altına aldım, hâlâ iyileşmekte olduğunu bildiğim yan tarafına vurdum. Kalçasını yukarı doğru kaldırdığında, beni üzerinden attı ve üst pozisyona geçti. Bacaklarını benimkilerin etrafına doladı, vücuduyla beni yere sabitledi ve kilitledi. Sağ eli tekrar boğazımı kavradı, ben de onu gevşetmesi için ön kolundan tutmaya çalıştım.

"Bunu bilseydin benimle aynı yatakta yatar mıydın?" diye sordu yüzüme.

Nefes nefese kaldım. "Kimle birlikte olduğun umurumda değil," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Bu bir daha asla olmayacak, çünkü bu senin kim olduğunla ilgili, kiminle yattığınla değil."

Eli boğazıma doğru kaydı ve ben de bundan faydalandım. Dizimle kıcına vurdum, onu üzerimden attım ve ayağa kalktım.

“Siktir git, Devon! Aramızdaki o saçma ateşkes her neyse, bitti artık.” Yürüyüp gittim. Ona dolaylı yoldan bir sırrımı itiraf ettim ve o da her zamanki gibi bir pislik gibi bunu yüzüme vurdu.

"Uyurken mastürbasyon yaptığını gördüm!" diye arkamdan bağırdı ve beni adımımı durdurdu. "Benim de kafamı karıştırdın, pislik!"

Uyurken mastürbasyon mu yaptım? Hayır. Hayır! Gerçekten bunu mu yapmıştım? Onunla yüzleşmek için çok korkaktım, utanç tüm vücudumu sarmıştı. Ayaklarım koşmak, lekelenmiş onurumun bir kırıntısı bile kalmadan oradan kaçmak istiyordu. Tam zihnim kaçmaya karar verip ayaklarım havalanmaya hazırlanırken, Devon omzumu yakalayıp beni döndürdü.

“Ve bu benim sikimi sertleştirdi. İki haftadır bununla başa çıkmaya çalışıyorum.” Çılgınca bir nefes verdi. “Senden nefret ediyorum Maddox, ama istiyorum ki—”

“Söyleme,” diye inledim. Söylemesini çok istiyordum. Söylememesini de çok istiyordum. Yirmi dakika geriye gidip o herifin suratına hiç yumruk atmamak istiyordum. Geriye gidip buraya işemeye hiç gelmemek istiyordum. Zamanı ileri sarıp bu garip durumdan kurtulmak istiyordum. Zamanı durdurup bu berbat anı asla terk etmemek istiyordum. Çok çelişkiliydim.

Devon'ın gözleri dudaklarıma kaydı. Panikledim. Ellerimi göğsüne vurdum ve sırtı ilk kavga ettiğimiz ağaca çarpana kadar devam ettim. Ay ışığı tüm bu karmaşayı aydınlattı ve öfkem kafa karışıklığımla birleşti.

“Yapma!” diye bağırdım bu sefer. “Yapma!”

"Neyi?" diye sordu nefes nefese. Elimin altında kalbinin düzensiz atışını, hırıltılı nefes alışverişinin iniş çıkışlarını ve bedenimin sıcaklığını hissettim. Mavi gözleri, hayal kırıklığı ve benimkine denk bir kafa karışıklığıyla bulanık olsa da, sonuna kadar açıktı. Ne söyleyeceğini biliyordu ve bunu düşündüğü için benim kadar utanıyordu.

"Aklımı daha fazla karıştırma," diye yalvardım.

"Öyleyse çekip git, Maddox. Defolup git ve sanki bu hiç yaşanmamış gibi davran. İstedğin bu, değil mi?"

Evet. Hayır. Bilmiyordum.

Bunların hiç yaşanmamış gibi davranabilir miydim? Bana penisinin sertleştiğini söylediği gerçeğini görmezden gelebilir miydim? Onu yatağında hissetmenin inanılmaz derecede iyi hissettirdiği gerçeğini geride bırakabilir miydim? Ondan hâlâ nefret ediyor muydum? Evet. Ama hain penisim bu mesajı almıyordu.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Gözlerine, dudaklarına, gözlerine, tekrar ağzına baktım. Ne istiyordum? Neden içimde bir ateş yakmıştı ve bu alevler ne anlama geliyordu?

Vücudundaki morluklar yeşil, sarı ve maviye dönmüştü ve iyileşmenin farklı aşamalarındaki o kadar çok kesikle kaplıydı ki, tam bir felaket gibi görünüyordu. Tam anlamıyla bir kenar mahalle serserisiydi, peki neden bu kadar çekici geliyordu bana? Ona bu kadar yakın olmak neden bu kadar heyecan vericiydi? Neden bedenim onun bedenine bastırıyor, daha yakın olmak istiyor, onu daha çok hissetmeye çalışıyordu? Nefret nerede bitiyor, arzu nerede başlıyordu? Neden birleşiyorlardı? Karşıyorlardı?

Devon dudaklarını ıslattı, dikkatimi çekti. "Vücudunuzun kalbinizin hissetmediği şeyleri hissetme hakkı var," dedi, sanki saçma sapan bir filozofmuş gibi.

Kalbim ona zarar vermek istiyordu. Aklım ondan nefret etmek istiyordu. Ama bedenim düpedüz onu istiyordu.

“Siktir git, Devon.” diye nefes nefese söyledim, öne eğilip alnımı onun alnına değdirdim. Saçları şakaklarıma, nefesleri dudaklarıma değiyordu; kulaklarımda kan akışı hızlandı ve vücudum sinirlerden karıncalanmaya başladı. “Siktir git,” diye tekrarladım, dudaklarımı onun dudaklarına değdirirken, aynı anda hem ne kadar iyi hem de ne kadar tehlikeli hissettirdiğinden nefret ediyordum. Onu öpmeye cesaret edemiyordum, şu an sadece ağzımı onun dudaklarına değdiriyordum. Tereddüt ettim, sonra da korkup vazgeçtim, içten içe bunu yapmadığım ve aynı anda yaptığım için kendime lanet ettim. Nefesimizi ve alanımızı paylaştık—hepsi bu kadardı. Daha fazlasını istiyor muydum?

"Kahretsin," diye çıkıştı Devon. Üçüncü kez boğazımı kavradı, sırtımı ağaca çarptı ve ağzını benimkine bastırdı.

Bilinçli olarak ilk kez boşaldığımda, sanki yepyeni bir dünya açılmış gibi hissettim. Var olduğunu bile bilmediğim, zevkin serbest ve kolayca ulaşılabilir olduğu bir dünya. Bu, hayatımı değiştiren bir deneyimdi çünkü sadece inanılmaz hissettirmekle kalmadı, aynı zamanda tamamen yabancı ve yeniydi. Sanki kilidini açtığım ve özel olarak tadını çıkardığım bir seviye gibiydi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi duyguydu ve bunu tekrar tekrar arayacağımı biliyordum.

Devon beni öptüğünde ben de aynısını hissettim.

Dudakları dudaklarımla birleştiği anda önümde bambaşka bir dünya açıldı. Nazik, incelikli ya da kıbar bir öpücük değildi. O öpücükte sahip olduğu her şeyi bana verdi ve karşılığında ben de elimden gelen her şeyi verdim.

Bana öfkesini, hiddetini ve hayal kırıklığını verdi. Vahşiliğini ve kaosunu gösterdi. Dudakları benimkine sertçe değdi, dili ağzımda açgözlüydü ve nefesleri yüzüme karşı düzensiz ve kesik kesik geliyordu. Ondan çok fazla şey yaşadım ama daha fazlasını istedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu yeni dünya, temel ihtiyaçların, ilkel enerjinin ve karşılıksız arzuların bir girdabıydı; anlamasak bile karşılıklı olarak yaşanıyordu. Aramızda her zaman bir gerilim olduğunu biliyordum, ama o benim blöfümü ortaya çıkarıp beni öptüğünde, bu yeni dünyaya açılan portalı yaratan patlamayı oluşturana kadar ne kadar şiddetli olduğunu hiç anlamamıştım.

Ellerimle ne yapacağımı bilemedim. Onu kendime daha çok yaklaştırmak istedim ama bu yumruklar onu dövmekten başka hiçbir işe yaramamıştı. Bu yüzden, parmaklarımı saçlarına daldırdım ve onu kendime doğru çektim. Umutsuzluk arttıça nefeslerimiz birbirine karıştı, birbirimizin seslerini yuttu ve bu yeni hissi tüketti. Onu tüketti. İhtiyacını, enerjisini, açgözlülüğünü. Kafam karıştı ama asıl odak noktası bu değildi.

"Ah, kahretsin," diye inledi dudaklarımın arasından, sesi tıpkı kendisi gibi boğuk ve sertti.

Bu yeni dünyanın beni canlı canlı yutacağını biliyordum; Devon beni yutacak ve tuzağa düşürecekti ve buna hazır olup olmadığımdan emin değildim. Zihnim daha önce altüst olmuşken, şimdi ne olacağını bilmiyordum bile. Benim penisim sertleşmişti, onun penisi de sertleşmişti ve bununla ilgili ne yapacağımı düşünecek durumda değildim. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım ve bunun lojistiği zevk duygumu altüst ediyordu.

Nefes nefese, alnımı onun alnına dayayarak geri çekildim. Bu heyecan her şeye değerdi; bunu tekrar hissetmek için dünyadaki tüm parayı verirdim. Parmaklarım saçlarında gevşedi ve omuzlarından, kollarından aşağı doğru kaydđ, sonunda bileklerini kavrayıp ellerini benden uzaklaştırdım.

Düşünmem gerekiyordu. Bunun ne anlama geldiğini ve bu konuda ne yapmak istediğimi anlamam gerekiyordu.

“Maddox...” diye fısıldadı ismimi, biraz suçluluk ve çokça endişeyle.
“Ben...”

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim, ona her zamanki gibi düşmanca bakışlarla baktım, ama şimdi buna başka bir şey daha eklenmişti. Kelimelerle iletişim kurmak hiçbir zaman güçlü yönümüz olmamıştı, bu yüzden konuşma ne kadar belirsiz olsa da gözlerimiz konuşuyordu.

Hoşuma gitti. Kahretsin, hoşuma gitmekten de öteydi. Şimdi bunu sindirme zamanıydı. Bakışlarımla bunu anlatmaya çalıştım ve umarım mesajı almıştır. Ondan hem nefret etmek hem de ona karşı aynı derecede arzu duymak çok garip bir şeydi. Bunu nasıl anlamlandıracaktım ki? Özellikle de hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktığında.

Burada kalırsam işlerin hazır olmadığım bir noktaya geleceğini biliyordum ve bunun aramızda bir yük daha olmasını istemiyordum. Zaten aramızda yeterince sorun vardı, bu yüzden eğer işleri daha önce hiç düşünmediğimiz bir seviyeye taşımaya karar verirsek, bunu tereddüt etmeden, ikinci düşüncelere kapılmadan veya kafa karışıklığı yaşamadan yapmak istiyordum.

Ne demek istediğimi anladı. Ellerini göğsüme bastırdı, sırtım tekrar ağaca çarptı. Küçük, tek bir baş hareketiyle sırttı ve benden uzaklaştı.

"Hâlâ senden nefret ediyorum, Kane," diye bağırdı giderken, bana olayı anlamam için zaman tanıyarak.

Ağaca yaslanırken neredeyse gülümsüyordum.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oldu mu? Gerçek olup olmadığından emin olmak için dudaklarıma dokundum.

Öyleydi. O olay yaşandı.



Ne kadar zorlu bir gündü. Limanda sekiz saatlik bir vardiyayı zaten tamamlamıştım ve şimdi de platformlarda on iki saatlik vardiyamın son saatindeydim.

Garron petrol platformu işini tuhaf bir şekilde yapıyordu. Okyanustaki platformlarda tam zamanlı çalışanlar vardı, ancak eleman eksikliği olduğunda, bir kaza olduğunda veya biri vardiyaya gelmediğinde, yerel halkı çağırıp bizi tekne veya helikopterle getiriyorlardı. Tam zamanlı çalışanlara odaları, sıcak yemekleri ve duşlarıyla krallar gibi davranılıyordu, ancak biz yarı zamanlı çalışanlara aynı özen gösterilmiyordu. Vardiyada sıcak bir yemek yiyorduk, ama bunun dışında sadece çalışmak için oradaydık. Duş yoktu, neredeyse hiç mola yoktu, kahve yoktu. Vardiyanın hızlı geçmesini sağladığı ve paraya ihtiyacım olduğu için çok da umursamıyordum, ama tam zamanlı çalışma saatleri alabilseydim çok daha iyi olurdu.

"Son zamanlarda neyin peşindesin Madd?" diye sordu Xavi, kıyıya geri götürecek tekneyi beklerken.

"Bir şey yok, sadece yorgunum." Gözlerimi ovuşturdum. Yirmi saatlik günler insanı böyle yapıyordu.

"Başka ne olabilir ki? Günlerdir tuhaf davranıyorsun."

Evet, çünkü Devon Sawyer'ı öptüm ve bu bilgiyle ne yapacağımı bilemedim. Denememe rağmen aklımdan çıkaramadım. Ne kadar iyi hissettirdiğini, beni ne kadar tahrik ettiğini ve tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi. Ama iki penis ve vajina olmaması fikri aklıma gelince, kafam

nereye neyin gittiği ve kimin ne yaptığı konusunda karmakarışık oluyordu. Erkek/kadın eşleşmesinde roller zaten belliydi. Çoğunlukla öyleydi. Ama iki penis işin içine girince durum değişti. Daha önce hiç bu konuda düşünmek zorunda kalmamıştım.

"İçini dök ya da her neyse." Xavi arkaya yaslandı. "Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum."

"Hiçbir şey." Bunu ona anlatamazdım. Henüz değil. Ne anlama geldiğini bilene kadar değil. Benimle dalga geçerdi—herkes geçerdi. Devon benim baş düşmanımdı ve şimdi onu öpüyordum. Garron'un çevresindekiler bunu öğrenirse, çıldırırlardı.

"Ben senin kardeşinim Madd. Daha iyi bir seçeneğin yok." Sırıttı. "Senin saçmalıklarına katlanacak, sana elimden gelen tüm tavsiyeyi verecek ve korkak olduğun için seni yargılamayacak tek kişi benim."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de ona gerçeği söylemek konusunda kendimi garip hissediyordum. "Devon'la ilgili," diye itiraf ettim, lafı dolandırarak. "Bir şey yaptı ve şimdi bu yüzden çok kötü durumdayım ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Bir şeyler yaptık. Biz. Ama Xavi'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Suçu Devon'a atmak benim en iyi özelliklerimden biriydi, bu yüzden buna sadık kalacağım.

"Ne yaptı o? Seninle mi uğraştı?" Xavi daha dik oturdu ve oynamayı sevdiği koruyucu abi rolüne büründü.

Evet, benimle dalga geçti işte. "Öyle değil. Sadece..." Aman Tanrım. Bu tamamen beklenmedik konuyu nasıl açacaktım? Ellerimi yüzüme sürdüm. "Sanırım iyi bir şeydi. Beni sinirlendirdi ve kendimi... Bilmiyorum Xavi."

Xavi güldü. "Eğer onun seninle birlikte olduğunu düşünmemi istemiyorsan, bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

"Boş ver, tamam mı? Defol git."

Xavi bundan sonra konuyu kapattı. Sahile dönerken bir daha açmadı. Eve dönüş yolunda da, eve vardığımızda da ısrar etmedi. Devon'ı düşünmeden -çoğunlukla- mastürbasyon yaptım, sonra yattım. Sabah, o kalkmadan önce evden çıktım ve bu hayal kırıklığını atmak için motosikleti antrenman pistine götürdüm. Motorun yüksek sesi, aşırı düşünen bir zihin için en iyi ilaçtı, bu yüzden sadece devire odaklandım. Kırık parmağım biraz sorun çıkardı ama artık o kadar kötü değildi.

Ta ki Xavi gelip tüm sinirlerimi bozana kadar.

Kaskımı çıkardım ve bana uzattığı birayı alıp pistin kenarındaki toprak bir tepeye oturdum.

"Peki, ne yaptı? Kendini toparlamak için vaktin oldu, o yüzden içini dök Madd."

Derin bir yudum aldım, kardeşime baktım ve sonra gözlerimi kaçırdım. Motokros motosikletime odaklanarak, "Yatağında yattı, beni tahrik etti ve geçen hafta sonu pistte beni öptü," dedim.

İşte orada. Artık ortadaydı. Geri almak için çok geç.

Xavi'ye bakmadım bile, ona söylediğime şimdiden pişman olmuşum. Uzun süre tek kelime etmedi, şok olmuş bir sessizlik içinde öylece oturdu. Evet, beni de şok etti, bu yüzden kendine gelmesi için ona zaman verdim.

Mesele Devon'ın erkek olması bile değildi. Mesele onun benim rakibim, düşmanım ve hayatımdaki kötü şeylerin çoğunun kaynağı olmasıydı. Yani, bir kısmının. Her zaman öfkeli bir rekabet içinde olmamız ve şimdi ormanlarda çılgın manyaklar gibi öpüşüyor olmamız beni rahatsız ediyordu. İlk başta bunun anlık bir heves, bir gecelik bir yargı hatası olduğuna inanmak istedim. Ama iki gün sonra hala bunu tekrar yapmak istediğimde buna gerçekten inanamadım.

Uzun bir süre sonra, kaşlarımı kaldırarak Xavi'ye baktım. "Beklediğin gibi değil miydi?"

Xavi tuhaf bir kahkaha attı ve ensesini ovuşturdu. "Yani, yalan söylemeyeceğim. Hayır, bunu beklemiyordum. Ama... çok da şaşırmadım aslında."

"Ne?"

"Evet, yani, Nate ve ben sizin ikiniz hakkında çok konuştuk. Aranızda inanılmaz bir gerilim var ve bilmiyorum... tüm bu nefret ve kavgalardan daha fazlası olup olmadığını merak ettik. Belki de bunu başka nasıl göstereceğinizi bilmiyordunuz... ya da öyle bir şey. Beni öldürmeyin." Adam irkildi.

"Neyi göstermek istiyorsun? Ne saçmalıyorsun sen? Bu olay daha yeni oldu. Uzun zamandır oluyormuş gibi bir şey değil."

"Birbirinize neredeyse bağımlısınız Madd. Evet, sürekli kavga ediyorsunuz ama bu da bir bağımlılık. Belki de takıntı, bilmiyorum. Sadece aranızda kimya olmasına pek şaşırmadığımı söylüyorum."

Ne saçmalık bu? "Kimya hakkında tek kelime etmedim," diye çıkıştım ona. Hem o hem de kimyası kahrolsun.

"Yani, iyi değildi mi?" diye sordu Xavi, beni yalan söylemekle suçlayarak. "Onunla öpüşmek sikini sertleştirmede mi?"

Evet, öyleydi. "Hayır."

"Yalancı," diye güldü. "Burada oturup bundan bahsediyorsun, tam bir aptal."

Penisimi kapattım. "Siktir git."

Gülümseyerek bana bir bira daha uzattı. "Peki, sorun ne?"

Sorun mu? Her şey. "O bir pislik, Xavi. Sorun bu. Ondan gerçekten nefret ediyorum. Bu sadece bir numara değil. Burada oturup onun hakkında

konuşan bir şişman adam istemiyorum. Bu iş çok berbat, değil mi?" Bana hak vermesini umarak ona baktım.

Omuz silktilti. "Nefret dolu seksin en iyi seks olduğunu boşuna söylemiyorlar."

Şimdi bir de işin içine seks mi kattı? Başımı salladım. "Seksle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Bunu düşünmüyor musun?" diye suçladı. "Yarı ereksiyon halindeyken burada oturuyorsun, seks hakkında düşünmüyor musun?"

"Hayır, yapamam." Biramı bir dikişte içip gözlerimi ovuştururken iç çektim. "Cinselliği düşünemem çünkü o zaman her şey lojistikle ilgili oluyor, sonra da sinirlenip ondan daha da çok nefret ediyorum."

Kardeşim tekrar güldü, ama bu sefer durmadı. Sanki dünyanın en komik olayıymış gibi karnını tutarak yere yığıldı. Ben de ona bir yumruk attım.

"Hey!" diye güldü, çenesini sıkarak. "Onunla yatmak istemen ama kimin penisinin nereye gideceğini düşünmeyecek kadar inatçı olman çok komik!"

Onu ittim. "Bunu düşünmek için çok inatçı değilim. Bütün aklımdan sadece bu geçiyor! Ve bu beni sinirlendiriyor çünkü artık bunu düşünmek istemiyorum. Bu saçmalığı düşünmekten bıktım. Tanrım!"

"Yani, onunla birlikte olmak istediğini inkar etmiyorsun, değil mi?" Xavi yeni bir bira açtı.

Kapılar ardına kadar açılıyordu. "Bilmiyorum, Xavi! Daha önce hiç bir erkekle, hele de Devon Sawyer'la birlikte olmadım. Bunların nasıl işlediğini bilmiyorum, tamam mı? Nereye ne girdiğini ve ne istediğimi bilmiyorum... Ne yaptığımı bilmiyorum, tamam mı? Ve onun olmasını da istemiyorum ama... kahretsin." İç çektim.

"Ama o senin cinsel organını sertleştiriyor," diye araya girdi Xavi. "Bir şeyler dene. Deney yap." Omuz silktilti.

Sanki çok kolaymış gibi. "Evet, birlikte çalışmakta pek iyi değiliz."

"Nasıl oldu da öpüştünüz? Bunun için birlikte gayet iyi çalışmışsınız gibi görünüyor."

"Bir herifin suratına yumruk attım, sonra Devon benimle kavga etti. Bir sonraki an, sırtım bir ağaca yaslanmıştı ve Devon'ın dili ağzımdaydı."

"Çok çekici." Xavi başını salladı. "Tam senin tarzın gibi görünüyor."

"Yani, onu fena halde dövüp, sikimin kışına girip girmeyeceğini mi göreceğim?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Sanmıyorum, öyle işliyor."

"İşler nasıl yürüyorsa öyle yürüyor," dedi Xavi. "Sence Nate ile bu konuda konuştu mu? Nate'e söyleyebilir miyim?"

"Hayır, asla. Bu benim eşyam. Dökme sakın."

"Şey," diye geriye yaslandı Xavi, "siz ikinizin tarzına bakılırsa, sonunda birlikte tutuklanıp, sizi attıkları hücrede sevişeceksiniz. Bence kafanı toparlamalısın yoksa her şeyi fazla düşünüp umutsuzluğa düşeceksin." Daha dik oturdu. "İkinci düşüncemde, umutsuzluk en iyi seçeneğin olabilir. Öyle azgın ve şehvetli ol ki, ellerini ondan çekeme. Bakalım nereye varacak."

"Penisinin nereye kadar çıktığına bak?" diye alay ettim.

"Ya da seninki. Seni korkutan ne? Devon olması mı yoksa götüne bir penis sokulmasını isteyip istemediğinden emin olmaman mı?"

"İkisi de!" diye bağırdım. "Çoğunlukla Devon yüzünden. O herif sürekli benimle uğraşıyor, bu konuda bile."

"Üzgünüm Madd, ama bence bu konuda kendini kandırıyorsun." Zoraki bir gülümsemeye ekledi: "Ve eğer Dev ile bu işi halletmek için ayağa kalkmazsan, sonsuza dek kendini kandırmaya devam edeceksin."

Evet, ama şimdi kendimi çok güvensiz hissetmeye başlamıştım. Devon daha önce erkeklerle birlikte olmuştu ve ben tam bir bakireydim. Elbette,

bir kere bir kızın götüne girmiştim -hoşlanmıştım- ama daha önce bir erkeğe dokunmamıştım bile. Kendi penisim dışında bir penise nasıl dokunacağımı bilmiyordum ve kesinlikle nasıl emileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu benim için tamamen yeni bir alandı.

O kadar yeniydi ki, bunu cinselliğimin bir parçası olarak bile düşünmemiştim. Ama eğer penisim bir pusula olsaydı, dümdüz o herifi gösteriyordu.

O yaptığı için ona lanet olsun.

9

-DEVON-

Sırtım dik, çenem sıkılıydı ve kardeşim koruyucu bir şekilde önümde duruyordu. Onun benim kavgalarımı yapmasını istemiyordum ama kahretsin, belki de benden daha akıllı başında biriydi.

"Bir daha ona elini bile sürersen, seni kendi ellerimle öldürürüm, yaşlı adam," diye hırladı Nate.

Tamam, belki o daha sağduyulu değildi.

Babam her zamanki gibi borç tahsildarlarının çok fazla baskısı altında olduğunu, düzenli bir iş bulamadığını ve tüm bu stresin onu etkilediğini söyleyerek saçma sapan şeyler anlattı. Beni bu durumdan kurtaracak o yarış kazanmamı beklediğini ve en kötü durumdayken onu hayal kırıklığına uğrattığım için çıldırdığını söyledi.

Evet, ama beni bıçakladı, Allah aşkına! Ve onun para sorunları bizim sorunumuz değildi. Onu bu sıkıntıdan kurtarmak benim işim değildi. Yine de bu düşünceden nefret ettim. Gerçeklik bazen berbattı. Çoğu zaman.

Nate onu uyardı: "Paramız kimseye satılmayacak. Ev işlerinde yardımcı oluruz, ama borcun geri kalanı senin. Bundan sonra kendi başının çaresine bakabilirsin."

“O zaman nankör küçük piçler, gidip başka bir yerde yaşayın,” diye tısladı babam. “Bu tavırla benim çatım altında yaşamınıza izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?”

"O lanet olası çatının parasını biz ödüyoruz!" diye bağırdım. Çatı yıkılmak üzere olsa, su sızdırsa ve tavan tütün rengi bej bir lekeyle kaplı olsa bile.

“Artık değil,” dedi Nate daha sakin bir şekilde. “Karavanın tadını çıkar baba. Annem başka bir yere gidiyor, biz de gidiyoruz.”

Babam her şey bir şakaymış gibi güldü. "İyi şanslar." Elini sallayarak bizi gönderdi ve kanepeye yığıldı. "Geri döneceksiniz."

Bizi hiçbir işe yaramaz ve onun yardımını olmadan kendi başımızın çaresine bakamayacakmışız gibi küçümsemesine çok sinirleniyordum. Aslında tam tersiydi, ama o her zaman bizi manipüle etmede çok iyiydi. Onu yere serip işi bitirmek için bir adım öne attım, ama Nate omzumu tuttu ve başını salladı. Beni oradan çekmesine izin verdim ve annemin kaldığı yere doğru arabayla giderken bir sigara yaktım.

Yaptıkları için özür dilemedi, pişmanlık bile göstermedi. Beni dövdü, bıçakladı, kafama şişe kırdı, gecenin bir yarısı beni bulmak için mahalleyi dolaştı. O hafta sonu ona verdiğim ikincilik ödülü parası için bile teşekkür etmedi. Hiçbir şey. Ve nankör olan ben miydim?

Babam için sadece bir banka, bir yük ve bir sürtük gibiydim. Beni asla istemedi; tek, mükemmel çocuğunu istedi, hepsi bu. Ama Nate çok defa yanımda durmuştu, bu da babamın ondan neredeyse benden nefret ettiği kadar nefret etmesine neden oldu.

Nate dışında bu dünyada kimsem yoktu. Gerçek arkadaşım yoktu. Gerçek ailem yoktu. Partnerim yoktu. Hiçbir şeyim ve hiç kimsem yoktu. Bu ne kadar da acı bir durumdu, değil mi?

Zaten kimseyi hak etmiyordum. Petrol platformlarında yarı zamanlı çalışan ve berbat bir golf sahasında çim biçen, beş para etmez, kırsal kesimden bir köylüydüm. Hiçbir iyi özelliğim yoktu, sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu ve üstüne üstlük kötü bir tavrım vardı. Birkaç yıl sonra muhtemelen uyuşturucu bağımlısı, alkolik ve benden nefret eden bir kızla birlikte bir iki tane muhtaç çocuğum olurdu.

Burada mahsur kalmıştım, hayatımın geri kalanını Garron'da geçirmeye mahkumdum, buradan kurtulmaya çalışan ama başaramayan herkesle birlikte mücadele ediyordum. Burası tamamen berbat bir yer değildi, ama sunacak pek bir şeyi de yoktu ve çoğu zaman çocuklar ebeveynlerinin yaşam tarzına kapılıyordu. Bu şartlar altında, ya kumar sorunu olan bir bağımlı ya da doğru yardımı alma imkanı olmayan, zihinsel olarak dengesiz, bipolar bir karmaşa içinde olan biri olacaktım.

Evet, önümde gerçekten parlak bir gelecek vardı.

Kane'in karavanının yanından geçerken midem korku dolu düğümlere dönüştü; Xavi ve Maddox ön basamakta oturuyorlardı. Maddox kamyona baktı ve benim de ona baktığımı fark etti. Arabayla geçerken bakışları bizi takip etti ama yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Bu her neyse, asla boyun eğmezdi. Kahretsin, benim ona baş ağrısı ve zorluklardan başka sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını o bile biliyordu. Benim gibi fakir, aşağılık bir herif olabilirdi ama en azından düzgün bir insan olmaya çalışıyordu. Hayatım boyunca ona kötü davrandım, çoğunlukla onu kıskandığım ve babamın bana öyle söylediği için, yani onun ilgisini hak etmiyordum bile.

Sürüş boyunca ne gülümsedi, ne sırttı, ne başını salladı, ne de göz temasımızı fark etti. Sadece beni izledi, ben de onu izledim, ta ki çok uzaklaşıp onu artık göremeyene kadar.

Parkta yaşıyan dul bir kadın olan Mary, annemizin onunla kalmasından çok memnundu. Yalnız bir yaşlı kadındı ve anneme yardım etmekten keyif alıyordu. Ona elimizden gelen az miktarda parayı verdik ve karşılayabileceğimiz yiyecek ve malzemelerle geleceğimizi, her gün annemi ziyaret edeceğimizi söyledik.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Nate'e, arabayı otoparktan çıkarırken. "Bir yer bulana kadar atletizm kampında mı kalacağız? Seni de benimle birlikte sürüklemek istemiyorum Nate. Eve dönebilirsin."

"Defol git bu saçmalıklarla, Devon." Nate kendi sigarasını yaktı. "Bu işin içindeyiz hep birlikte. Her zaman birlikteydik. Her zaman da birlikte olacağız."

Parktan çıkarken farklı bir yol izlediğini fark ettim, böylece Kane'lerin evinin önünden tekrar geçmek zorunda kalmayacaktık. Benim için sorun yoktu. Maddox'u görmek bana hayatımda mahvettiğim her şeyi, her zaman istediğim ama asla sahip olamayacağım şeyleri ve onun her zaman benden daha iyi olacağını hatırlattı.

"Mel'den hamburger almak ister misin?" diye sordu.

"Mel'in yemeklerini karşılayacak paramız yok."

"Shay çalışıyor." Nate sırıttı. "Bize ne istersek verecek."

Bedava bir hamburgeri asla geri çevirmem.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," dedi.

"Ne?"

"Önce yemek."



Uzun zamandır yediğim en güzel yemeklerden birini yedikten sonra, kamyonun kasasında otururken Nate bana soğutucudan soğuk bir bira uzattı. Nate içkiyi pek sevmediğimi biliyordu, bu yüzden ona kaşlarımı çattım.

Kendi birasını açtı ve okyanusa baktı. Artık kullanılmayan eski bir iskelede park etmiştik, insanlar buraya gelip arabalarını park ediyor, sevişiyor ve benzeri şeyler yapıyorlardı. "Bu gece gardını indirip sarhoş olmanı istiyorum dostum."

"Ne? Neden?"

"Çünkü önce seni kızdıracak bir şeyden bahsedeceğiz, sonra da seni yapmak istemeyeceğin bir şey yapmaya zorlayacağım," diye güldü Nate, belirsiz bir şekilde.

"Bu ne demek oluyor lan?"

Nate iç çekti. "Hadi Madd hakkında konuşalım."

Başımı salladım ve birayı açtım. "Hayır. Konuşacak bir şey yok."

"Hayır mı?" diye sordu Nate alaycı bir şekilde. "Öyleyse neden duyguları konusunda kafası karışık bir halde Xavi'ye gitti?"

İnkar et. İnkar et. İnkar et. İnkar et. "Ne duyguları? Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

"Devon..."

"Hayır, bu saçmalığı bırak Nate. Benim işime karışma, tamam mı? Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey olmayacak, bu yüzden söylenecek bir şey yok."

"Yarış pistindeki öpüşmeyle ilgili söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bira şişesini tek dikişte, zorlukla yutkunarak içtim. "Maddox şu lanet olası ağzını kapatmalı." İkinci bir bira daha kaptım.

Nate sırtıttı. "Demek ondan hoşlanıyorsun?"

"Ne? Hayır! Asla. Benim cinsel organım onun içinde. Olay bu."

"Hım," diye alay etti Nate.

"Ve bu sadece tek gecelik bir şeydi. Zayıf bir anımdı, hepsi bu. O piçten hâlâ nefret ediyorum." Yalanlarımı örtbas etmek için ikinci birayı da bir dikişte içtim, kutunun içindekileri yuttum.

"Ona ilgi duymuyorsun, öyle mi?"

"Hayır." Üçüncü kutuyu da açtım.

"Pekala." Omuz silkti. "Daha önce söylediklerimi unut. Atış poligonuna gidip atış yapmak ister misin?"

"Pekala," diye onayladım, konuşmanın burada biteceğini umarak.

Çukur eski bir çakıl ocağıydı ve tamamen çitlerle çevriliydi. İçeriye sadece bir kapı vardı ve Nate'in anahtarı vardı çünkü eskiden orada çalışıyordu. Geri kalan yer, insanların kulübeyi kullanmak için gizlice içeri girmesini engellemek amacıyla yüksek dikenli tellerle çevriliydi. Ek çitler eklendiğinden beri artık kimse oraya gitmiyordu, bu yüzden Nate'in anahtarının olması iyiydi. Orada yakalanırsak kötü olabilirdi, ama henüz yakalanmamıştık.

Yolculuk sırasında bir bira daha içtim ama kabin ışıklarının zaten açık olduğunu ve kapının kilitsiz olduğunu görünce şüphelendim.

"Başka kimi davet ettin?" diye sordum.

"Xavi burada. Az önce onu buraya bıraktım çünkü biraz parktan uzaklaşması gerekiyordu." İleriyi işaret etti. "Şu koniyi yoldan çekebilir misin?"

"Umarım sadece Xavi'dir." Direği kenara çekmek için kamyondan indim.

Motor çalıştı ve ardından Xavi kapıyı kilitlemek için dışarı koştu.

"Özür dilerim Dev! Seni seviyorum! Birbirinizi öldürmeyin!" diye bağırdı Nate, hem gülüyor hem de korkuyordu. "Sabah seni almaya geri

döneceğiz!” Xavi kamyona atladı ve bana şeytani bir sırıtış attı. Hızla uzaklaştılar, kapıyı kilitlediler, kahkahaları bana hiç komik gelmedi.

Bu düzenin ne olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Ve arkamı dönüp Maddox'a ait o meşhur somurtkan ifadeyi ve yeşil gözleri görür görmez, korkunç bir gece geçireceğimizi anladım.

10

—MADDOX—

Nate ve Xavi uzaklaştıktan hemen sonra Devon bana, "Ağzını mı kaçırdın?" diye çıkıştı.

Ah, işte başlıyoruz. Harika bir gece olacaktı. Xavi bana tuvalete gitmek için dışarı çıkarken orada kalmamı söylediğinde daha şüpheli olmalıydım. Nate ile kaçacağını bilseydim, kaçmadan önce onu bayıltırdım.

Kapının gerçekten kilitli olup olmadığını kontrol etmek için hafifçe salladım. Şehirden o kadar uzaktaydık ki yürüyerek geri dönemezdik ve bu ölüm tuzağına tırmanmayı denemek istemiyordum. Parça parça olurdum.

Xavi'nin bunu benim için berbat edeceğini biliyordum. Ona Nate'le bu konuda konuşmamasını söylemiştim, ama belli ki o gerizekalılar bu devasa felaket planını kuracak kadar dedikodu yapmışlar. Devon'la birlikte bir çakıl ocağında mahsur kaldığım bir geceden çıkacak tek şey bir yumruklaşma olacaktı.

"Maddox!" diye bağırdı Devon bana. "Neden bizim saçmalıklarımızı ona anlattın ki?"

Suçlamalarına tahammülüm olmadığı için onu ittim. "Çünkü bu konuda çok kafam karışık!" diye bağırdım ona. Lanet olsun, bir içkiye ihtiyacım

vardı.

Kulübeye geri döndüm ve Xavi'nin kapının önüne bıraktığı soğutucuya baktım. İçinde atıştırmalıklar, biralar ve bir şişe viski vardı. Viskiye hemen aldım. Bir yudum aldım, sonra bir yudum daha ve göz ucuyla Devon'ı izledim.

Bilerek yırtılmamış bir kot pantolon, eski püskü iş botları ve on dolara beşli paketler halinde satılan düz beyaz bir tişört giymişti. Benim giydiğim, üzerinde abimin adı yazılı ve eskiden çalıştığı bir peyzaj şirketinin logosu olan, başkasından kalma tişörtümden pek de farklı değildi.

Birkaç yudum daha aldım ve ateş çukurunun etrafını saran taş duvara oturup şişeyi avuçlarımın arasına aldım.

Devon, viski şişesine bakarak, "Eğer kafayı bulursan, senin başını belaya sokmayacağım," diye uyardı.

"Öyleyse içme." Bir yudum daha aldım. "Yanınızda telefon var mı?"

Devon elini soğutucuya uzattı ve bir bira çıkardı, bunu yaparken de bana ters ters baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Sesindeki sertlik yumruklarımı sıkımda neden oldu. "Neden sadece hayır diyemiyorsun? Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Evet, öyle düşünüyorum," diye iç çekti ve kaya duvarının diğer ucuna oturdu.

Onunla kavga ederek geceyi geçirmek istemiyordum ve kardeşlerimizin bizi kurtarmak için geri döneceklerini ummanın da boşuna olduğunu biliyordum. O pislikler bizi tuzağa düşürüp burada bırakmışlardı; ya boyun eğecektik ya da kavga edecektik. Bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum ama ne kadar çok içersem, her iki seçenek de o kadar olası görünüyordu. Kavga etmek bizim varsayılan davranışımızdı, ama şimdi öfkemize karışmış yeni bir enerji türü vardı.

Pekala. Bir kez daha, durumu kabullenip olgun davranacağım. "Babanla görüşmen nasıl geçti?"

"Kahretsin," diye çıkıştı. "Sanırım evsiz kaldık. Bizi kovdular."

Başımı salladım, bunu zaten bekliyordum. "Kalabilirsin—" Ne diyecektim ben?

Devon başını salladı ve alaycı bir şekilde güldü.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Önemli değil," dedi, tam bir ukala gibi davranarak. "Bu saçmalık hakkında konuşabileceğimizden emin misin, yoksa tüm özel hayatımı bütün kasabaya mı anlatacaksın?"

Onu dövmek istedim. Hem de çok. "Siktir git, Devon. Kardeşimle konuştum, hepsi bu! Benden ne bekliyordun ki?"

"Benimle konuş," diye mırıldandı.

Evet, tabii. "Konuşmada pek iyi değiliz." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Gördüğünüz gibi."

Başını salladı ve birasından bir yudum aldı.

"Bütün bu olay beni... kafamı karıştırdı. Xav'e gittiğim için beni eleştirmeyin."

"O zaman unutamaz gitsin," dedi omuz silkerek, sanki unutmak onun için mümkünmüş gibi. Belki de mümkündü. Belki de o öpücüğü aklımdan çıkaramayan tek kişi bendim. Belki de onun için normaldi, diğer herhangi bir erkeği öpmekle aynıydı, marka kot pantolonlu o heriften farksızdı.

Kıskançlık bedenimi sardı, zihnimi bulandırdı ve beni o kontrolden çıkmış öfkenin uçurumuna geri itti. "Evet. İyi fikir." Ayağa kalktım, viski şişesini de yanıma aldım. Onu orada bıraktım ki unutsun ve kabinin kapısını arkamdan sertçe kapattım. Bütün bu gece birbirimizden uzak dursaydık çok daha iyi geçecekti.

Bu neden bu kadar acıttı? Sanki hiç yaşanmamış gibi unutulması neden beni bu kadar rahatsız etti? Kahretsin, o benim öptüğüm ilk ve tek erkekti. Bunu nasıl unutulabilirdim ki? Aslında, o benim öptüğüm ve... tüm bunları hissettiğim ilk kişiydi.

Bunu atlatmak için kendimi ikna etmeye çalıştığımı biliyorum. Gerçekten de bunu geride bırakıp her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum—nefret, kavgalar ve rekabet. Baş edebileceğim şey buydu, tüm düşüncelerimin karmakarışık olduğu, cinsel organımın işin içinde olduğu ve göğsümün bazen nefes almayı unuttuğu bu berbat saçmalık değil. Ama işe yaramadı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi her kapattığımda yüzü beliriyordu. Daha dün gece yatakta sertleşmiş bir cinsel organla uzanmış, onu düşünmemeye çalışırken kendimi tatmin ediyordum.

Bu çok acınası bir durumdu çünkü Julie gelmişti ve ben de ona el ile tatmin olmama izin verecek kadar azmıştım. Elbette, Devon'ı düşününce penisim sertleşti ama devam edemedim çünkü onu böyle kullandığım için kendimi çok aşağılık bir herif gibi hissediyordum. Zaten bana kızdı, dramatik bir kapı çarpmasıyla odamdan çıktı ve ben de hayatımı mahveden adamı düşünerek kendime el ile tatmin olmaya devam ettim.

Hâlâ bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordum ve bu soruyu kendime tekrar tekrar sormaktan bıkmıştım.

Kapı gürültüyle açıldı ve Devon içeri daldı. “Bak, pislik herif. Şu işi halledip yolumuza devam edelim. Bütün gece burada küçük bir sürtük gibi oturmayacağım. Sen söyle, ben söyleyeyim, konu kapanmıştır.” Kapıyı sertçe kapattı.

Koltuğa iyice çöktüm. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Neden kafan karışık olduğunu söyle bana," diye sinirli bir ses tonuyla sordu. "Söyle artık şu lanet şeyi, Maddox."

“Pekala. Bunu neden konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Zaten bundan bir şey çıkmayacak, değil mi? Tek seferlik bir şeydi ve eminim düzenli ilişkilerin falan vardır.” Konuyu saptırmak, en iyi yöntem olmasa da, şu an elimdeki tek seçenektir. Şişeden bir yudum aldım. Eğer bunu konuşacaksak, daha fazla sarhoş olmam gerekiyordu.

"Tek seferlik bir şey mi?" diye alay etti, mavi gözleri benimkine dikilmişti.

Korkakça gözlerimi kaçırdım. "Evet. Sadece kavga ve..."

“O anın heyecanından bahsetmeyi aklından bile geçirme,” diye yakındı. Tam bunu söyleyecektim ama son anda durdum. “Pekala, tamam. Korkak olmak mı istiyorsun? Hadi bakalım. İşte sana berbat gerçeğim.” Birasını bitirdi, kutuyu attı ve viski şişesini elimden kaptı. İki yudum aldığı anda kaşlarımı çattım, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Normalde içki içen biri değildi. “O sabah senden önce uyandım.”

"Hangi sabah?"

“İlk sabah. Ve ben... battaniye yoktu, tamam mı? Bu yüzden... sizi gördüm. Hepinizi. Ve siz... ve bu beni... etkiledi...”

"Tanrı aşkına, söyle artık!" diye bağırdım. Zaten yeterince garip olan bu durumu, bir de onun mırıldanan aptallığıyla daha da kötüleştirdim.

“Uyurken kendini okşuyordun, bütün bu ateşli sesleri çıkarıyordun ve... kahretsin! Bu beni tahrik etti, tamam mı? Seni olması gerekenden çok daha uzun süre izledim ve uyandığında uyuyormuş gibi yaptım. Kendimi sapık gibi hissettim. Hala da öyle hissediyorum.” Bana sırtını döndü. “Ve bu beni gerçekten çok sinirlendirdi çünkü bana çok iyi davranıyordun ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Birbirimize karşı nazik değiliz ve sana böyle bakmaya alışkın değildim.”

Derin bir nefes al. "Ne gibi?"

“Sanki sana minnettarmışım gibi. Sanki seni istiyormuşum gibi. Gerçekten, kahretsin, seni istiyormuşum gibi.” Arkasını dönüp öfkeli bir bakış attı. “Mutlu musun? İtiraf ettim.” Şişeyi sertçe masaya vurdu.

Göğsümün içinde bir sürü kurt uluyordu. "Evet, ama artık atlattın, değil mi?"

"Öyle misin?"

Omuz silktim. "Evet."

Yüzünde bir acı ifadesi vardı ama bunu gizledi ve başını salladı. "Pekala, güzel." İkinci kez başını salladı ve kapıya doğru uzandı.

“Lanet olsun, bekle,” diye seslendim ona, ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. “Bunu henüz atlatamadım. Ama bu, hoşuma gittiği anlamına gelmiyor,” derken sırtını dönmüştüm.

Yavaşça arkasını döndü, kapı çerçevesine yaslandı, çıkışa yaklaştı. İkinci biranın kapağını açtı ve benim başka bir şey söylememi bekledi.

Pekala, bunu itiraf ettim. Bari devam edeyim.

“Bu beni mahvetti çünkü senden gerçekten nefret ediyorum. Ve şimdi seni tamamen anlamsız bir şekilde düşünüyorum. Yani, senin... açık fikirli olduğunu ya da kendini nasıl tanımlıyorsan öyle olduğunu biliyordum, ama kendimle ilgili bu saçmalığı o zamana kadar bilmiyordum.” Kendimi aptal gibi hissettim. “Şimdi burada kafam karışık ve öfkeliyim, işlerin nasıl yürüdüğüünün mantığını fazla düşünüyorum, kendimi bir pislik gibi hissediyorum çünkü sen muhtemelen her türlü erkekle birlikte olmuşsundur ve ben sadece... benim.”

Bir süre uğraştım ama sonunda cesaretimi toplayıp ona baktım. Yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş ifade vardı, ama biraz da endişe ve gerginlik karışmıştı. Sarı saçları uzun değildi ama garip yerlerde dik duruyordu, muhtemelen kardeşi sarhoşken ön bahçede kesmişti.

"Sadece sen mi?" diye sordu sonunda. "Sadece sen mi?" Kabine doğru bir adım attı, ama çok da uzaklaşmadı. "Nate, birbirimize bağımlı olduğumuz için her zaman birbirimizle uğraştığımızı düşünüyor."

Gözlerimi devirdim ama Xavi'nin söylediklerinden çok da uzak değildi. Ona yarı bağımlıydım; onunla uğraşıyordum, onu sinirlendiriyordum, onunla rekabet ediyordum. Hayatımın odak noktasıydı, olumsuz anlamda, ve şimdi işler değişiyordu... Yine de onunla kavga etmek istiyordum, onu istesem bile.

"Beğendin mi? Geçen gece pistte... beğendin mi?"

Başımı belirsiz bir şekilde salladım, sanki beğendiğimi itiraf etmek için çok gururluydum. Devon yüzünde önce sabırlı, sonra sabırsız bir ifadeyle bekledi.

"Evet. Beğendim." Beğenmekten de öte. Hatırladıkça penisim seğirdi, bu yüzden bir yudum daha aldım. Yeni strateji: viskiyle ereksiyon olamıyorum. "Beğendin mi... beğendin mi?" On üç yaşında bir çocuk gibi davranmaya geri döndüm.

Devon ellerini yüzüne götürdü. "Evet." diye inledi. "Çok fazla." Ben de bir tavus kuşu gibi gururla büzüldüm, sonra Devon yanıma geldi, birasını bıraktı ve şişeyi tekrar aldı. Koltuğun diğer ucuna yığıldı ve bir yudum aldı. "İnan bana, Kane. Bu durumun ne kadar berbat olduğunu biliyorum."

"Evet," diye onayladım. "Neden içki içiyorsun?"

Bana inanmaz bir bakış attı ve sanki verebileceği en iyi cevap buymuş gibi aramızda işaret etti. Yani, anladım. Bu yüzden içki içiyordum, ama onun gibi tüm vaktimi babama dönüşmemeye çalışarak geçirmiyordum.

"Sakın bunu sürekli yapmaya başlamayın," dedim sanki buna hakkım varmış gibi.

"Siktir git Maddox. Ben kendi işlerimi hallederim."

Şakaklarımı ovdum. Kavga etmiyorduk, bu bir kazançtı, ama bu gerilim seviyesi devam ederse, gece yarısına kadar ikimiz de ölmüş olurduk. Ölümüne bir kavgada kan kaybından ölürdük.

Devon çizmelerini çıkardı ve çoraplı ayaklarını kanepenin önündeki masaya koydu. Çoraplarının alt kısımlarında delikler vardı, ama benimkiler de muhtemelen aynı görünüyordu.

Kulübe temelde yarım mutfaklı, bir yatak, bir kanep ve bir şömineden oluşan tek bir odadan ibaretti. Büyük veya gösterişli değildi, ama özeldi ve bu da bir şeydi, diye düşündüm. Eğer bu konuşmayı yapmak zorunda kalsaydık, burası bunun için en uygun yer olabilirdi. Ve eğer beni yeterince kızdırırsa, cesedini gömmek için bolca yer vardı.

Pistteki o geceden beri ondan uzak duruyordum ve tekrar ona yakın olmanın iyi hissettirmesine pek şaşırmadım. Birbirimizin hayatında sorunlara yol açsak bile, her zaman birbirimize yakın olmak için bir neden buluyorduk. Belki de Nate, birbirimize bir nevi bağımlı olduğumuz teorisinde haklıydı.

Devon boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. "Geçen yıl, sırf seninle dalga geçmek için Julie ile birlikte oldum," dedi. Harika bir başlangıç. "Ama eğer bunu analiz etmem gerekirse, muhtemelen belki de bunu senin bir parçanı almak gibi hissettirdiği için yaptığımı kabul ederdim. Bir bakıma."

Bu o kadar çılgıncaydı ki, beni güldürdü. "Bu tam bir saçmalık." Bir yıl önce de beni böyle düşünmüş müydü, yoksa bu sadece aramızdaki tuhaf takıntının bir parçası mıydı?

Başını sallarken ellerine bakarak sırttı. "Biliyorum."

Eğer acınası gerçekleri itiraf ediyorsak... "Dün gece seni düşünerek mastürbasyon yaptım." diye düşündüm. Beni öldürün şimdi.

Hâlâ sırtıyordu ve göz ucuyla bana bakıyordu. İki işe yaramaz aptaldık, ıssız bir yerde bir kanepede oturmuş, birbirimize bakmamaya çalışarak en karanlık sırlarımızı itiraf ediyorduk.

"Geldin mi?" diye sordu.

Şişeyi elinden kaptım. "Evet." Bu çok garipti. Acaba flört mü ediyorduk? Bir yudum aldım. "İşin garip tarafı, Julie beni tatmin etmek için geldi ama..."

"Ancak?"

"Ama bana göre değildi." Ayakkabılarımı çıkardım ve koltuğa yaslandım. "Ne yapıyoruz biz?"

"Konuşmak," diye güldü. "Çok tuhaf."

"Her şeyin bir ilki vardır." Bir yudum daha aldım ve bardağı ona geri uzattım. "Benden ne istiyorsun, Devon? Şimdi ne olacak?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Harika bir soru."

//

–DEVON–

Buradaki gerginliği bıçakla bile kesemezsiniz, o kadar yoğunu ki. Ama bizi buraya hapsettiği için kardeşimi boğmak istesem de, içten içe ona minnettardım.

Bir gecekondü sakini için Maddox oldukça iyi görünüyordu. Evet, kardeşinin eski iş gömleğini giymişti, kot pantolonu yıpranmış ve kirliydi, tırnakları da kemirilmiş ve pürüzlüydü, ama tüm bu kusurlar onu daha seksi yapıyordu. Sert bir havası vardı; hayatında bir sürü kötü şey yaşamış olduğunu gösteren türden bir hava. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli tiplerden biriydi, ama gözlerinin altında mor halkalar, kesikler ve yaralar, ve genel bir yorgunlukla dolu hali, kötüler için huzur olmadığını kanıtlıyordu.

Maddox çok çalışkan biriydi. İyi bir çalışma ahlakına sahip olup olmadığından veya hayatta başka seçeneği olmadığı için mi çok çalışmak zorunda kaldığından emin değildim. Her ne olursa olsun, yıllar boyunca benimle dalga geçmek için gösterdiği tüm ekstra çaba yüzünden ona saygı duymamı sağladı. Bu adamın doğru dürüst düşünmeye bile vakti yoktu, yine de her zaman meydan okumalarımızın üstesinden gelmek için zaman buluyordu.

Belki ben de aynı şeyi yapmıştım. Belki de, her şeye rağmen, her zaman ona yetişmek için zaman bulmuştum. Ve belki de—sadece belki de—onca yıl boyunca onunla birlikte geçireceğim güzel anların olması hayatımın en güzel yanlarından biriydi, bunu itiraf edebilirdim. Birbirimizi son derece sinirlendiriyorduk ama ikimiz de asla durmuyorduk. Acaba sebebi bu muydu? Hep buraya mı gidiyorduk?

Benden ne istediğimi sordu. Şimdi ne oldu? Bu ayın en önemli sorusu değil miydi zaten? Ne istediğimi biliyordum; sadece oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

"Sen ve Julie'nin işiniz bitti mi?" diye sordum.

Kısa bir kahkaha attı. "Şey, evet. Bunu aylar önce berbat ettin ve az önce söylediklerine göre, geçen yıl zaten beni aldattı."

Dudaklarımda hafif bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, değil mi?

"Biriyle mi birliktesin?" diye sordu.

"Hayır." Elinden viskiyi aldım ve küçük bir yudum içtim. Hafif bir sarhoşluk hissediyordum ama işi fazla abartmak istemedim.

Maddox iç çekti ve gözlerini kapattı, başını kanepeye yasladı. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım," diye itiraf etti. "Bu... Hiçbir şey bilmiyorum." Utancını adeta hissedebiliyordum.

"İstiyor musun? Yani bir erkekle birlikte olmak istiyor musun?"

"Bütün bu karmaşanın sebebi bu değil mi zaten? Evet, ben... sen." Kolunu yüzüne kapattı. Kahretsin, bu sözler iyi geldi. "Nefret etsem de." Biliyordum ki her şeyi mahvedecekti.

Bir yudum daha aldım ve sonra ona yaklaştım, vücudumu ona doğru çevirdim. Odanın karşısında sadece bir lamba vardı, ama onu görebilecek kadar ışık veriyordu. Tereddütle koluna uzandım ve yüzünden

uzaklaştırdım. Tuhaftı. Ona zarar verme niyeti olmadan dokunduğum çok az zaman olmuştu. Pistteki öpüşme bile saldırganlıkla beslenmişti.

“Bir yudum al.” Şişeyi kaldırdım. Maddox doğrulup bir yudum aldı, sonra şişeyi masaya koyup, “Düşünmeyi bırak,” diye emrettim.

"Yapamam."

"Ne istediğini söyle bana, Madd." Elimle bacağına dokundum.

Gözleri olanları izledi, benim gözlerim ise boğazının düğümlenmesini. Elimden yüzüme baktı, gözlerinin yeşili benim mavi gözlerimi yansıtıyordu. Dudaklarını yaladı, benimkine baktı ve "Bir daha korkak olmayacağım" dedi.

Sonra yavaşça öne eğildi, bir an tereddüt ettikten sonra elini boynumun arkasına kaydırıp beni kendine doğru çekti ve dudaklarımız buluştu.

Kahretsin. Evet.

Maddox beni öptüğünde, tüylerim diken diken oldu; önce penisime, sonra da görmezden gelmeye çalıştığım kalbime doğru bir uyuşma hissettim. Dudakları beklediğimden daha yumuşaktı, bu da alt dudağımdaki pürüzlü kesik konusunda biraz utangaç hissetmeme neden oldu. Ama o bunu umursamıyor gibiydi. Çenesinin kılları benimkine sürtündü ve bu his inanılmaz derecede lezzetliydi.

Kontrolümü çoktan kaybetmeye başlamıştım. Onun için yavaş yavaş ilerlemek, onu alıştırmak, uyum sağlaması için zaman vermek istiyordum ama boğazından hafif bir inilti çıktığında, üzerine atlamamak için tüm öz denetimimi kullanmak zorunda kaldım.

O inilti beni hem sinirlendirdi hem de tahrik etti; bu piç kurusuna karşı hissettiğim her şey, zıt bir duyguyla çatışıyordu. Onu çok istiyordum ama aynı zamanda beni bu kadar çok istememe sebep olduğu için suratına

yumruk atmak istiyordum. Ne halt ediyorduk da birbirimize ilgi duyuyorduk? Böyle bir Şeyin olacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Devon,” diye inledi ismimi biraz sinirli bir Şekilde. “Kahretsin.” Göğsüme bastırdı, biraz geri çekildi. “Bunu yapamayız,” dedi, yenilmiş bir ses tonuyla.

Geri ekildim. Yenilgisi de, kendisi de umrumda değildi. "Ne? Şimdi mi bu kadar panikledin? Bunu sen baŐlattın!" Kahretsin, fkem yine kabardı. Saldırıcılık da çok geçmeden gelecekti.

Onunla aynı koltukta olmak istemediğim için ayağa kalktım. Üç saniye içinde beni hem bu kadar iyi hissettirip hem de bu kadar fkelendirebilmeyi nasıl baŐarabilirdi?

“Sence bunun sonucunda ne olacak? Şehirde el ele mi dolaŐacađız? Biz birbirimizin rakibiyiz, Sawyer! Bütün park birbirimizden nefret ettiğimizi biliyor!”

Şimdi tekrar Sawyer olmuştum. Saçlarımı parmaklarımla düzelttim ve hayal kırıklığımı alaycı bir Şekilde dile getirdim. "Bir erkekle görülmekten mi korkuyorsun, Kane? İtibarının zedelenmesinden mi endiŐeleniyorsun—"

“Bunun senin erkek olmanla hiçbir ilgisi yok,” diye bağırdı, boyuma yetişmek için ayağa kalkarak. “Her Şey senin olmanla ilgili! Sürekli kavga ediyoruz, ortalığı karıŐtırıyoruz ve tüm park bizim savaŐlarımızın parasını ödüyor. Birbirimizden nefret ediyoruz, Devon. Ve Şimdi...” duraksadı; bekledim. Söyle Şunu, piç kurusu. “Biliyor musun? Siktir git, Devon!” Tamamen ıldırmiŐtı, Şimdi bir öfke nöbeti geçiriyordu. “Bütün hayatımı mahvettiğin için siktir git! Ve beni sana zlem duymama neden olduğun için siktir git!” Durdu, bunu sesli olarak itiraf ettiğine biraz ŐaŐırmıŐtı. “Seni istiyorum,” diye itiraf etti, biraz daha sakinleŐmiŐti ama çok da değil. “Seni sikiyorum.” Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Bakışlar öldürebilseydi, çoktan cehennemde olurdum. Maddox çenesini o kadar sıktı ki, dişlerinin nasıl kırılmadığını anlamadım. Normalde pek laf cambazı değildi; o ağı kendi başıma örmeme izin verdi, ama işinin henüz bitmediğini anlayabiliyordum. Beni istiyordu ve bu beni o kadar heveslendirdi ki kendimi zor tutuyordum. Ama bunu söylemesine izin vermem gerekiyordu.

“Bu saçmalığa dayanamıyorum,” diye devam etti, ben de gösteriyi izlemek için duvara yaslandım. “Orada öylece duruyorsun ki... ve bu kafamı karıştırıyor çünkü penisim sertleşmiş ama yumruklarım da yumruk atmaya hazır. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

Sırıtmamı bastırmak için dudağımı ısırdım ama gözlerim pantolonundaki şişkinliğe kayd, buna emin olabilirsiniz. Gerçekten de sertleşmiş olduğunu fark ettiğimde, sırıtmam yerini ona "Hemen buraya gel!" diye bir emre dönüştürmek istedi.

“Ve bu boktan işi daha önce de yaptığın için senden daha da nefret ediyorum, eşit şartlarda olmadığımızda nefret ediyorum! O pahalı kot pantolonlu adamla yattın, değil mi? Kahretsin, ondan nefret ediyorum.” diye soruyordu ama ben cevap vermeyecektim. “Ve ben bu işlere yeni başladım. Yani, sevişmeyi sen mi yapıyorsun? Sevişilen sen mi oluyorsun? Lojistik ve işlerin nasıl yürüdüğünü nasıl hallediyorsun?”

Ah, şimdi tam anlamıyla çıldırmıştı. Her anından zevk aldım. Çılgın Maddox sık sık ortaya çıkmazdı, ama onu bu kadar heyecanlandırdığım için kendimden gurur duyuyordum.

"Ve ben neden bu saçmalıkları düşünüyorum ki? Neden seni istiyorum ki?" Sonunda bana baktı.

Görünüşe göre bu sefer kontrolü ele almam gerekecekti. Eğer bir şey yapmazsam Maddox sonsuza dek kendi kafasının içinde hapsolacaktı. Bu

yüzden, hoşuna gidip gitmeyeceğini ya da beni dövüp dövmeyeceğini bilmeden, duvardan destek alıp yüzüne yaklaştım.

"Şu an sikin sert mi Maddox?" diye sordum.

Çenesini sıkı ve bana öfkeyle baktı.

Ona dokunmadan sürekli geri ittim, ta ki sırtı mutfak dolaplarına çarpana kadar.

"Dışarı çıkıp mastürbasyon yapmanı mı istiyorsun?" diye takıldım ona. "Yoksa şu sorunlarını bir kenara bırakıp, sevişmeyi dert etmeyi bırakıp, benim bir şeyler yapmama izin mi vermek istiyorsun?"

Dudakları aralandı ama gözleri bir an bile dik dik bakmayı bırakmadı. Bu herifle daha da ısrarcı olmam gerekecekti ve itiraf etmekten nefret etsem de, onun sinyallerine hiç dikkat etmemiştim. Sınırlarının nerede olduğunu, rahatsızlık belirtilerinin ne anlama geldiğini veya kelimeler kullanmadan bana hayır mı dediğini bilmiyordum, bu yüzden sadece agresif ama dikkatli olmam gerekecekti.

Bir elimi boğazına, diğerini göğsüne koydum. Bana baktı, sinirli, kızgın ve biraz da korkmuştu, ama aynı zamanda tahrik olmuş, endişeli ve heyecanlıydı. Başparmağımla çenesinin altına bastırdım, böylece göğsünden, karın kaslarından ve kemerinin üzerinden aşağı doğru kaydırdığım elimi göremezdi. Avucuma doğru yutkundu ama gözlerini benden ayırmadı. Pantolonunun üzerinden penisini okşadığımda dudaklarını yaladı.

Maddox boğazından kısık bir inilti çıkardı, bu ses penisimi canlandırdı. Yavaşça, pantolonunun üzerinden penisini okşadım, onu tahrik etmek istiyordum ama aynı zamanda başının da cinsel isteğine yetişmesi için yeterli zaman tanıdığımı umuyordum. Elimin altında gergindi, boğazı inip

kalkıyordu ama konuşmuyordu. Göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu ve her şeyi anlamaya çalışırken gözleri hâlâ benimkilerdeydi.

Risk alarak kemerini çözmeye başladım.

Madd'in elleri boynumu sıkıca kavradı ve benimkilerin onun elinden kaymasına neden oldu.

"Bana durmamı söyle," diye talep ettim, bunun bir kontrol taktiği olduğunu ve başka bir şey olmadığını biliyordum. "İstersen söyle."

Boynumu sıkarak bana dik dik baktı. Kahretsin, bu hem kafa karıştırıcı hem de tahrik ediciydi.

"Söyle artık, Maddox!" diye bağırdım yüzüne, boğazım onun kavrayışına bastırılmış, elim ise hâlâ kemerini açmaya çalışıyordu.

Söylemedi. Söyleyemedi. Bu yüzden bunu bir tür çarpık rıza biçimi olarak kabul etmek zorunda kaldım. Bir elimle pantolonunun fermuarını açarken, boynumu kavramasına izin verdim, bu ona ne kadar rahatlık veriyorsa artık. İç çamaşırının üzerinden onu okşayarak, işte o an her şey başladı. Elimi pantolonunun ve iç çamaşırının içine sokup sertleşmiş penisini kavradım.

Aman Tanrım. Ona böyle dokunmak tüm vücudumu yaktı.

"Kahretsin," diye fısıldadı sessizce, elleri boynumdaki baskıyı biraz gevşetti. Gözleri kapandı ve başı dolaplara yaslandı.

"Tamam mı?" diye sordum.

"Siktir git," diye fısıldadı.

Yeterince iyiydi. Penisini pantolonundan çıkardım, pantolonunu biraz aşağı indirdim ve aşağı baktım. Tabii ki güzel bir penisi olmalıydı, ama sanırım bunu ilk sabahtan beri biliyordum. Maddox hiçbir şey söylemedi, ama onu boşaltmaya başladığımda nefes alışverişi hızlandı ve yanakları kızardı.

Gözlerini açıp bana baktı ve yemin ederim ki o bakış beni tahrik etmeye yetti. Tanıdığım Maddox buradaydı. İlkel, agresif, buna boyun eğmekte zorlanan ve o kadar tahrik olmuştu ki artık bu bir soru bile değildi.

Boş ver. Kontrolü ele alıyordum. Penisini sıktım ve ağızlarımız birleşene kadar yaklaştım, Maddox uyandı. Elleri boynumdan saçlarıma kaydı, beni öperken şiddetle çekiştirdi. Bu sefer dili hiç çekingen değildi. Dudaklarımı yaladı, dişlerimizi birbirine kenetledi ve beni çaresiz bırakacak kadar alçak sesle inledi.

"Kahretsin, Maddox," diye inledim.

Alt dudağımı ısırды, boğazımdan bir inilti daha kopardı. "Bana ne yapıyorsun lan?" diye nefes nefese sordu.

Daha fazlası. Daha fazlasını yapacaktım. Çünkü bu herifin çekincelerinden kurtulması, olayları bu kadar analitik düşünmeyi bırakması ve anın içinde kaybolmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ama bunu yapabilmek için onun önünde diz çökmek zorundaydım, ki kendime asla yapmayacağımı söylediğim bir şeydi bu.

Kendime verdiğim her türlü sözü çiğniyordum.

Başını dolaba doğru ittim ve gözlerine baktım. "Panik yapma, Maddox."

Dizlerimin üzerine çöktüm.

12

—MADDOX—

Sakın panikle. Sakın panikle. Sakın panikle.

Devon Sawyer tam önümde diz çökmüş, elinde sikimle duruyordu ve benim paniklememem mi gerekiyordu?

Çok korkmuştum!

"Devon," diye yalvardım, durmasını mı yoksa başlamasını mı istediğimden emin değildim. Bir şey yap. Herhangi bir şey. Beni bu ıstıraptan kurtar. Bu durumu daha az garip hale getir ve utanmayı unutturmaya zorla.

"Bir daha sus artık, Maddox," diye her zamanki gibi tersledi bana.

Sonra eli penisimin ucundan dibine doğru kaydı ve dili de vajinamdan sızan meni öncesi sıvıyı yaladı.

"Aman Tanrım." diye inledim. İnkâr bile edemedim. Ya da saklayamadım. Ellerim tezgahın kenarına yapışmış, bu ateşli ve tamamen beklenmedik seksi olaylar karşısında kendimi tutuyordum. Öpüşme olabileceğini düşünmüştüm ama bunu hiç beklemiyordum.

Devon'ın benim sikimi emebileceğini hiç düşünmemiştim bile.

Ve bu, hayatımda hissettiğim en güzel duyguydu. Bunda monoton ya da sıkıcı hiçbir şey yoktu. Julie'nin yaptığı gibi değildi çünkü... çünkü bu Devon'du ve ağzı tıpkı Julie'ninki gibi ıslak ve sıcak olsa da, deneyime öyle bir canlılık ve agresiflik katmıştı ki, mutluluktan gözlerim kapanıyordu. Dili penisimin başının etrafında döndü, sonra daha da açtı ve beni daha derine aldı. Ne kadar çabalasam da, bir hurda deposu köpeği gibi nefes nefese kaldım.

"Kahretsin. Kahretsin," diye lanet ettim ona ve becerikli ağzına. Bir sik emmeyi nasıl bu kadar iyi biliyordu? Belli ki daha önce yapmıştı, ama şu an bunu düşünmek istemiyordum.

Sonra aşağı baktım ve hayatımın en büyük hatasını yaptım. Nefesim kesildi, ciğerlerim havayı tuttu ve dışarı vermeyi unuttu. Bu sadece en iyi his olmakla kalmadı, aynı zamanda gördüğüm en ateşli şeydi. Devon dizlerinin üzerinde, penisim boğazında, tam bir fanteziydi ve Tanrım, daha önce bundan hoşlandığımı nasıl bilmedim?

Hâlâ iyileşmekte olan rastgele morluklardan dolayı gözleri iyileşmekte olan mavi gözleriyle bana baktı, elinde penisim vardı ve ağzından çıkardı. Dudaklarında isyankar yanımı ortaya çıkaran şeytani bir sırıtış vardı, ama başını zorlamak yerine ellerimi tezgaha kenetledim. "Merak etme Madd," dedi, beni yavaşça boşaltırken. "Seni de diz çöktüreceğim."

Kendine aşırı güvenen herif.

Onun bir pislik gibi davranması, gerçek benliğimi ortaya çıkarmam için yeterince rahatlamamı sağladı. Güçlü bir hareketle saçlarını kavradım—çünkü bizim amacımız buydu—ve onu istediğim yere geri ittim. Güldü ve ellerimi iterek kendi kendine yaptı. Beni yavaşça emdiğinde dizlerim titredi ve bana bakıp tüm sikimi yuttuğunda, söz verdiği gibi neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Ellerim yine saçlarına gitti, ama bu sefer daha çok ayakta durabilmek içindi. Kollarım başının hareketleriyle senkronize oldu, tüm vücudum onun belirlediği ritme uydu. Kalçalarım da kendi kendine, o ritmi takip ederek hareket etmeye başlayınca, nefes nefese kaldım.

"Kendini tutmayı bırak Maddox," diye emretti Devon, tam da testislerim patlamak üzereyken.

Ama benim aşırı aktif zihnim tam da bu noktaya odaklanmak istedi. Ben nereye varacaktım? Bunu yutacak mıydı? Benden de karşılık vermem mi bekleniyordu?

"Maddox, bana bak," diye emretti Devon. Kontrolümü kaybetmek üzereyken ona baktım. Gözleri berrak ve açıktı, hiç utanmış görünmüyordu. "Bundan korkmuyorum. Benim için korkmayı bırak."

Doğru. Boşalma onu korkutmadı. Her saniyesinin tadını çıkarmam gerekirken, korkutan bendim. Defol git, kafa. Bunu yapacağız.

Bunu soracağıma inanamıyordum ama, "Emin misin?" Çünkü çok yaklaştım.

Devon sıırıttı. "Lütfen," diye alay etti. "Sanki kendini tutabilecekmişsin gibi."

Elbette, bunu bir meydan okumaya dönüştürmek zorundaydı. Ve lanet olsun ki kazanıyordu. Dudakları penisimi sardığında, başım dolaplara çarptı. Mükemmel ritmi bulduğunda, bacaklarım daha da şiddetli titredi. Arkaya uzanıp testislerimle oynadığında, onun adını lanetledim ve kendimi tamamen kaybettim.

"Kahretsin, Devon," diye inledim, saçlarını tutarak ve ağzına boşalırken ona aşağıdan bakarak. "Kahretsin."

Midem kasıldı, vücudum gerildi ve zihnim bomboş kaldı. Zevk sadece içimden geçmiyordu, ruhumun her karanlık köşesine zorla sokuluyordu,

neredeyse beni aptallaştırıyordu. Devon Sawyer'dan gelen zevk. Lanet olası Devon Sawyer'dan!

Orgazmın sonuna kadar beni emdi, dilini yavaşlattı ve iniş evresini atlatmama yardımcı oldu. Yarı deli ve biraz da akıl sağlığını kaybetmişim, ama titremeler beni sarsıyordu, omurgamdan aşağıya doğru mutluluk şokları ve karıncalanmaları yayılıyordu ve karın kaslarım o kadar sıkı kasılmaktan zaten ağrıyordu. Ama bu herif penisimdeki son damla meniye yalayıp, ucundaki yarığın üzerinden dilini gezdirince, zaten titreyen bacaklarım daha da güçsüzleşti ve istemsizce dizlerimin üzerine çöktüm. Omuzlarımdan yakaladı ve alaycı bir kahkaha attı.

"Sana söylemişim," diye övündü.

"Siktir git," diye hırıltılı bir sesle, tamamen bitkin bir halde söyledim. Nadiren konuşma ihtiyacı duyardım ama ağzım susmuyordu. "Bu... ben... sadece... siktir git."

Devon tekrar güldü, çenemi kaldırdı. "Sanırım teşekkür etmek istiyorsun." Sırıttı, dikkatimi parıldayan dudaklarına çekti, ağzındaki zevk izlerine bakıyordu. Fark etmişti. "Merak mı ettin?" diye sordu, beni kışkırtarak.

Evet, merak ediyordum ama bunu itiraf etmek istemiyordum.

"Cesaretin varsa yap," diye alay etti. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Beni bir meydan okuma ve ona yenilmek istememem yüzünden bir şey yapmaya teşvik edecek kadar iyi tanıyordu.

Boş ver. Zaten bu kadar yol gelmiştik ve midesi zaten benim benimle doluydu, o yüzden küçük bir tadım ne zararı olabilirdi ki? Merakım geçmiyordu, bu yüzden öne eğildim, ona pislik dedim ve meniyle kaplı dudaklarını öptüm.

Öpüşme keşif amaçlı başladı, ama onun tadıyla benim tadımın karışımını alır almaz coştum. Vücuduma enerji doldu ve dizlerimin üzerine kalkıp göğsümü onun göğsüne bastırdım, dudaklarını sanki viskiden daha sarhoş edecekmiş gibi yaladım.

“Gördün mü?” dedi Devon, dudakları benimkine değiyordu. “Tadın çok güzel.”

Bu, ondan gelince hem çok saçma hem de fazla seksiydi, bu yüzden ona susmasını söyledim. Açgözlülük—belki de muhtaçlık—yaptım ve ona olabildiğince çok yaslandım. Ondan daha fazlasına, ikimizin karışımına, umutsuzluğun tadına ve yeni ve heyecan verici bir şeyin—sıradan ve normalden farklı bir şeyin—gelişinin verdiği lezzet patlamasına ihtiyacım vardı. Bunu istediğim için kendimden bile çok fazla nefret etmedim.

“Devon,” diye fısıldadım, onu yerimde tutmak için gömleğinin ön kısmını sıkıca kavrayarak, “İstiyorum... ben...”

"İyiyim," diye güldü, beni bir kez daha öptükten sonra itti. "İyiyim."

Ama istiyordum. Ortam çok güzeldi. Rakibimin boğazına boşaldığım için zaten utanıyordum ve bu bana verdiği yaşam enerjisi kanımda vızıldayarak her zamanki öfkemin yerini aldı. Sorun şu ki, ona ne yapmak istediğimi ya da bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kahretsin, daha fazla eşcinsel porno izlemem ve bu işin nasıl yürüdüğünü anlamam gerekiyordu. Yani, kendimi yeterince tatmin etmişim, o yüzden onu da tatmin edebilirdim herhalde. Penis penisti, değil mi? Belki de oral seks için biraz daha araştırma yapıp öğürme refleksim olup olmadığını öğrenmem gerekecekti, ama elle tatmin etmeyi başarabilirdim. Her neyse, nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Bana verdiği kafadan gelen zevkin etkisiyle, cesaretlenererek ve onun bana üstünlük kurmasını istemeyerek, kemerine uzandım. O herif bileklerimi

yakalayıp beni durdurdu.

"Ne kadar istesem de, hayır." Bana baktı ve bileklerimi daha sıkı kavradı.

"Ne kadar hırslı olduğunu buradan bile anlayabiliyorum. Bırak da ben deneyeyim," diye tersledim.

Sırıttı. "İlk eşcinsel deneyimini, üstelik de düşmanınla yaşadın, değil mi? Biraz sakın ol Maddox."

Sinirlendim ve göğsüne bir yumruk attım. Yere yığılıp poposunun üstüne düşerken, bu gösteriyi artık kendisinin kontrol ettiğini sanmasına sinirlenerek ayağa kalktım. Yumuşayan sikimi pantolonuma sokup ona başımı salladım. "Şimdi de soylu falan mı olmak istiyorsun? Siktir git, Devon."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Bazen çok kaba oluyorsun, biliyor musun?" Evet, biliyordum. "Seni zorlamak istemiyorum!"

"Beni zorlamaya neden bu kadar önem veriyorsun ki?"

"Çünkü!" diye bağırdı, tekrar sinirlenip kollarını çaresizce yana açarak. "Çünkü seni korkutmak istemiyorum. Çünkü senin o yavaş beyninin yetişemeyeceği kadar çok şey yapmanı istemiyorum. Çünkü kaçmanı istemiyorum!" Son cümleye şaşırmış görünüyordu. "Lanet olsun, çünkü bu saçmalığın tek seferlik olmasını istemiyorum." Yüzü kıpkırmızıydı ve yüzünde garip bir ifade karışımı vardı—savunmasız, kızgın, korkmuş. "Çünkü senden ne kadar nefret etsem de, Maddox, senden de çok hoşlanıyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye hırladım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Aman Tanrım." Önümüzdeki birkaç saat boyunca onunla takılıp, sahip olduğu ereksiyonu görmezden gelmeye mi çalışmalıydım? İmkansız. Bana bağıırıyordu, benimle alay ediyordu, denemek istediğim bir şeyi benden esirgediği için gecemi cehenneme çeviriyordu. "O zaman kendini tatmin

et.” Omuz silktim, bunun için mi gitmeliyim yoksa kalıp izlemeli miyim emin bile değildim.

Bu gece tam bir karmaşaydı. Ateşli, seksi, sinir bozucu ve kafa karıştırıcı bir karmaşa.

Devon başını yana eğerek bana baktı. "Bir erkek tarafından oral seks yaptırdın diye birdenbire çok cesur ve özgüvenli mi oldun?"

Ona orta parmağımı gösterdim ve viskiyi masadan fırlattım. "Düşmanım tarafından oral seks yaptırdım," diye düzelttim. "Ve ben her zaman cesurumdur."

Devon güldü. "Bunu kabul ediyorum. Her zaman cesur oldun."

"Öyle mi?" diye meydan okudum. "Çünkü bana öyle geliyor ki geri adım atıyorsun."

"Önünde mastürbasyon yapmaktan vazgeçiyorum mu?" diye sordu, hâlâ kızgın olan yüzünde hafif bir alaycı gülümseme vardı.

Omuz silktim. "Gizliliğe ihtiyacın varsa bir süreliğine gidebilirim, ama sen bütün bunları yaparken yanında olamam." Elimle penisinin bulunduğu bölgeyi işaret ettim.

"Neden olmasın?" diye ısrar etti. "Kendini toparlayamayacağından mı korkuyorsun?"

Viski şişesini göğsüne bastırdım ve başımı salladım. "Zaten kendimi kaybetmeyi teklif etmiştim ama sen çok hassas bir herifsin ve izin vermedin. O yüzden defol git ve kendin yap ya da bırak ben deneyeyim."

Elleri şişeyi tutmakla meşgulken, kemerine uzanıp onu kendime doğru çektim. Bu herif beni her zaman çok sinirlendirmeyi başarıyordu. Bu geceki gerilim türü değişmiş olsa da, yine de bir yarışmaydı ve ben çoktan coşmuştum. Onu coşturmanın zamanı gelmişti.

"Maddox," diye inledi, ben de kemerini ve pantolonunun fermuarını açtım.

Bundan kaçacak değildim. Evet, başkasının penisini nasıl kullanacağımı hiç bilmiyordum, ama belki de işi yaparken öğrenip anlayabilirdim. En azından tamamen naif olmadığımı göstermeliydim.

"Kaçmıyorum, Devon." Fermuarını açtım ve pantolonunu kalçasının hemen altına kadar indirdim. "Her ne kadar saçma bir sebepten olursa olsun, birkaç haftadır sikimi sertleştiriyorsun ve bu hala devam ediyor." Elindeki şişeye işaret ettim ve Devon bir yudum aldı. "Öyleyse bana ait olmayan bir siki nasıl okşayacağımı öğret," diye hafifçe güldüm. "Böylece senden daha iyi olabilirim."

Devon bana başını salladı ama en azından sırtıyordu. Şişeyi masaya koydu ve beni kanepeye doğru çekti. Oturduktan sonra beni de yanına oturmaya zorladı. "Sana göstereyim," dedi ve penisini boxer'ından çıkardı.

Aman Tanrım. Onun sertleşmiş ve parıldayan halini görmek beni tekrar tahrik etme tehdidinde bulundu. Aslında, tehdit etmekten de öteydi; pantolonumda tekrar resmen kasıldım.

"Elini ver," diyerek bu rezaleti o yönetti.

Tamam, bunu yapıyordum. Bunu yapmak istiyordum. Bana bir şey öğretmesinden nefret ediyordum ama konuyu kavrayana kadar derse katlanıyordum, sonra da daha iyisini yapıyordum.

Elimi tuttu ve parmaklarımızı onun pürüzsüz, sert, kalın uzunluğunun etrafına sardı. Nefesim titrek bir hal aldığı anda dişlerim birbirine takıldı. Onu elimde, tahrik olmuş ve ateşli bir halde hissetmek, onunla kavga etmekten neredeyse daha iyiydi. Gözlerim penisinin üzerinde ve ellerimize nasıl oturduğunda, ucu zaten ön meniyle parıldayan halindeydi. Ellerimizi yavaşça hareket ettirdi ve ben büyülenmişim.

"Umurumda bile değil Maddox," dedi kısık bir iniltiyle. "Hızlı, sert, yavaş, yumuşak, beceriksiz, fark etmez. Beni tahrik eden sensin. Hareket sadece sürtünmeyi artırıyor."

Bu herif tam bir kurnazdı. Her zaman geveze olmasına şaşmamalı; ne söyleyeceğini biliyordu. Ama itirafı bana ihtiyacım olan özgüveni verdi. Ona doğru eğildim, elimi hareket ettirerek ve kendi tempomu belirleyerek onu öptüm. Hiç de pürüzsüz veya seksi değildi ve dürüst olmak gerekirse öpüşme biraz düzensiz ve vahşiydi, ama o da beni öptü ve dudaklarıma karşı inledi.

Elini zorla elimden çekip kontrolü ele aldım ve kendi kendime onu boşalttım. Bir dakika sonra, dudaklarıma nasıl nefes aldığına, nefesini nasıl tuttuğuna veya inleme gibi görünmemeye çalışan sesler çıkardığına bakarak neyi sevdiğini ve neyi sevmediğini anlamak kolaydı.

Elimi penisinin dibinden ucuna ve tekrar dibine doğru gezdirdim, başparmağımı ucunda gezdirdim, bu da kalçalarını yukarı doğru itmesine ve ağzıma doğru boğulmasına neden oldu. Serbest eli koltuğun kolunu kavramıştı, diğer eli ise uyluğumdaydı ve o kadar sıkı sıkıyordu ki yarın morluk bırakacaktı. Penisinin üst kısmına odaklandım, tempomu biraz hızlandırdım ve vücudunun verdiği tepkiye bayıldım.

"Ah, kahretsin, Maddox," diye inledi. Gözleri kapalıydı ve dudakları benimkine değiyordu ama öpüşmüyorduk. "Çok güzel," diye nefes nefese söyledi.

Başını aşağıya eğdi, böylece izleyebildi ve elimi onu boşaltırken görür görmez daha da sertleşti. Yani, onu suçlayamazdım—seksi bir elim vardı.

"Görmek istiyorum," dedim onu biraz geriye iterek, "Senin gelmeni izlemek istiyorum."

Yüzünü bana çevirdi, beni beceriksizce öptü ve sonra tekrar aşağı baktı. "Bunu yapmaya devam et," diye yalvardı, egomu şişirerek. Daha önce hiç bana yalvarmamıştı ve kesinlikle buna alışabilirdim.

Bunu yapmaya devam ettim. Sıkıca kavrayarak, penisinin alt kısmına odaklanıp, her yukarı doğru hareketimde baş parmağımı ucuna sürerek okşadım, ta ki penisi hırıltılı ve gergin hale gelene kadar.

"Geleceğim. Kahretsin."

Vay canına, bu sesler hayatımda duyduğum en ateşli şeydi. Ya da öyle sanıyordum. Devon'ın penisi elimde kasılıp ucundan boşalırken, yarı inilti yarı homurtu şeklinde, ismime çok benzeyen bir ses çıkardı ve vücudumda bir güç dalgası yükseldi.

"Mmm." Zar zor nefes alıyordu. "Madd-ox."

Elimden meni damlıyordu ve umurumda bile değildi, onu pompalamaya devam ettim, bildiğim gibi tempomu yavaşlattım, dokunuşumu biraz hafiflettim. Devon nefes almak için çabalayıp alnını benimkine yaslayıp nefes almaya çalışana kadar durmadım.

"Pekala," diye nefes nefese kaldı, "kaçmadın. Haklı olduğunu kanıtladın."

Kesinlikle öyle yaptım. Biraz güldüm.

"Al." Cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. Nereli olduğunu bilmediğim bir bezdi ama elimdeki meniyi silmek için kullandım, sonra da elimden aldı.

"Kim cebinde bez taşır ki?" diye sordum, onun penisini temizlemesini izlerken.

"Sürekli bozulan çim biçme makineleriyle uğraşan insanlar," dedi omuz silkerek. "İyi misin?" Mavi gözleri bana sanki kaçacakmışım gibi baktı.

"Siktir git." Koltuğa yaslandım, kendimle oldukça gurur duyuyordum.

Devon tekrar sırtıttı, bezi bir yere fırlattı ve sikini içeri soktu. "Seni de sikeyim."

Ve gecenin geri kalanını böyle geçirdik. Kavga edip birbirimizle dalga geçerek, kanepenin iki ucunda uyuyakaldık.

Gerilim dolu durumlar bizim uzmanlık alanımız gibiydi, ama bu saçma sapan rahat anlar pek de güçlü yönümüz değildi. Belki de sadece pratik gerektiriyordu.

Ama aman Tanrım! Devon Sawyer penisimi emdi ve ağzına boşaldım! Bu işin sonucu ne olursa olsun, bunu asla unutmayacağım.

13

-DEVON-

Nate ve Xavi kulübeye vardıklarında bizi kanepede, ayaklarımız sehpanın üzerinde uyurken bulduklarında ne düşüneceklerini bilemediler. Gözlerimi açtığımda, bunun iki anlama gelebileceğini fark ettim. Birincisi, seviştik; ikincisi, bütün gece kavga ettik ve tek kanepede uyumayı kabul ettik.

Dolayısıyla, doğal olarak, onlarla dalga geçtik.

Biz hiç farklı davranmadık ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten bir oyun değildi. Maddox'u hâlâ boğmak istiyordum, o da bana hayatının en kötü parçasıymışım gibi bakmaya devam ediyordu. Ama evet, dinamik biraz değişmişti. Nate ve Xavi bunu bilmiyorlardı.

"İyi misiniz?" diye sordu Nate, endişeli bir bakışla bana bakarak.

Maddox her zamanki gibi sabırsız bir şekilde, "Artık gidebilir miyiz lan?" diye çıkıştı.

"Kahretsin," diye inledi Xavi, ustaca planlarının başarısız olduğunu fark ederek. Birinin penisini emdiler, yani o kadar da büyük bir başarısızlık sayılmaz.

Xavi direksiyonun başına geçti ve Maddox yolcu koltuğuna oturmak üzereyken Nate ondan önce davrandı. Kardeşime öfkeyle baktı, onu

öldürmekle tehdit etti—Maddox'tan bu bakışı sayısız kez görmüştüm, bu yüzden ne kadar ağır olduğunu biliyordum—ama Nate geri adım atmadı. Maddox benimle birlikte arka koltuğa geçti ve çakıl ocaklarından ayrıldık.

Kendimi kulübeyi özlemle anarken buldum. Evet, biraz kavga ettik, her zamanki gibi birbirimize bağırдық, ama aynı zamanda baştan çıkmaya da yenik düştük ve tüm geceyi kan içinde bitirmeden işi başardık. Bu da bir tür zafer olmalıydı.

"Peki, dün gece ikiniz ne yaptınız?" diye sordu Xavi, kamyonadaki gerginliği dağıtmaya çalışarak.

Maddox göz göze geldim ve hafifçe sırtıttı. "Öğlen işe gitmem gerekiyor. Daha hızlı sür," diye çıkıştı kardeşine.

"Aman Tanrım," diye alay etti Nate. "Hâlâ birbirinizden nefret mi ediyorsunuz?"

"Evet," diye aynı anda cevap verdik, yalan bile söylemedik. Ondan nefret edebilir ve aynı anda onunla birlikte olmak isteyebilirdim. Kendimi çok katmanlı bir insan olarak görmeyi severdim.

"Eh, yapacak bir şey yok," diye bağırды Xavi bize. "Çünkü Nate ve Dev bir süreliğine bizimle kalacaklar, Madd. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Maddox çenesini sıktı, ama arka koltukta dizi benimkine değdi. "Hayatımın her alanını mahvediyor, neden ev hayatımı da mahvetmesin?" Omuz silkti.

Dick. "Neden pistte kalamıyoruz?" diye sordum Nate'e.

"Çünkü Leon başı derde girdi ve ortalık biraz sakinleşene kadar bizi içeri almıyor," dedi Nate. "Yani babanın yanına eve gitmek istemiyorsan, ya şu lanet olası kamyonette yaşayacaksın ya da Kane'lerin evine geleceksin."

"Peki, nerede uyuyacaklar Xav?" Maddox soruyu alaycı bir şekilde yanıtladı. "Sen ve Nate birlikte sarılıp mı uyuyacaksınız?"

"Kesinlikle öyleyiz," diye güldü Nate. "Sarılma oyunumuzda utanılacak bir şey yok."

Gözlerimi devirdim, buna tamamen inanıyordum. O ikisi çok yakındı ve gerçekten sarılmayacaklarını bilsem de, küçücük bir yatağı paylaşmakta hiçbir sorun yaşamayacaklardı.

"Sizi ikinizi de hapse atıp kendi sorunlarınızla yüzleşmeye zorlamanın bunu kolaylaştıracağını düşündük." Xavi umutlu bir ifadeyle ses tonunu yumuşattı.

"Ne olacağını sanıyordun Xav? Benim sikimi emeyeceğini, sonra da ben onu boşaltacağımı ve ikimizin de azgın ve mutlu olacağımızı mı sandın?"

Gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı kapattım.

"En azından bu konuda konuşacağını düşünmüştük!" diye denedi Nate.

"Konuşmak bizim güçlü yönümüz değil," diye hatırlattım kardeşime. "Öğlen de işe gitmem gerekiyor. Hadi, acele et Xavi."

Konuşma sona erdi.

Maddox yolculuğun geri kalanında gözlerini kapattı ve ben de pencereden dışarı bakarak dün gecenin anısını hatırladıkça sinirlenmemeye çalıştım. Ama aynı zamanda Garron Park'a yaklaştıkça öfkelenmemeye de çalışıyordum. Babamla tekrar yüzleşmek istemiyordum. Henüz değil.

Karavanlarına döndüğümüzde Maddox duş aldı, sonra eşyalarını kaptı ve kapıya yöneldi.

"Sanırım daha sonra görüşürüz?" diye sordum yanımdan geçerken.

Bana dik dik baktı ve sırtıttı. "Siktir git, Devon."



İşten sonra kardeşimle Mary'nin evinde buluştum. Annemle biraz sohbet ettik, ama sanki hiç dikkatini vermiyordu. Artık pek konuşmuyordu ve çoğu zaman da orada değildi. Mary ona bazı resim malzemeleri almıştı, bu çok iyi bir şeydi çünkü annem resim çizmeyi çok severdi. Biraz da yeteneği vardı. Biraz. Çok değil.

Mary'nin annemizin etrafta olmasından hoşlandığını sanıyordum. Kocasını birkaç yıl önce ölmüş, tüm çocukları evden ayrılmıştı ve annem en iyi arkadaş olmasa da, en azından Mary'nin annelik yapabileceği bir yoldaş ve biriydi. Mary'nin annelik içgüdülerinden faydalandığımızı itiraf etmekten de çok korkmuyordum. O, bizim yapamadıklarımızı yapabiliyordu.

Kane'lerin evine giderken Garron Park'tan geçerken Nate bana yanan bir sigara uzattı.

"Peki, dün gece gerçekten ne oldu?" diye sordu. "Yani, bir şeyler olmuş olmalı çünkü biz oraya vardığımızda ikiniz de hâlâ hayattaydınız."

Soruyu geçiştirdim. "Bunu bana neden yaptın Nate? Bu alçakça bir hareketti, bunu sen de biliyorsun. Beni Maddox'la bir yere kilitlemek mi? Alçakça bir hareket." Sigaradan nefret etmeme ve param yetmemesine rağmen sigarayı içtim. Nate bana verirse içerdim, ama asla kendi paketlerimi almazdım.

"Özür dilerim," dedi başını hafifçe eğerek. "Gerçekten yardımcı olacağımı düşünmüştüm."

"Ne konuda yardım edecektin? Maddox'a Xavi ile olanları konuştuğunu söyledin, sonra onu düşmanımla birlikte bir kulübeye hapsettin ve bizi de orada bir şişe viskiyle bıraktın. Bunun neye yardımcı olacağını sandın?"

İşe yaradı ama bunu yaptığı için ona lanet olsun.

"Bunun sizleri bu konuyla yüzleşmeye, ya da en azından bu konuda konuşmaya zorlayacağını düşündük."

Ucuz tütünü içime çektim ve hâlâ iyileşmekte olan yanağımı ovdum. "Daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymadı, biliyor musun? Birini tamamen yeni bir dürtüye göre hareket etmeye zorlayamazsın. Kafası bozuk, Nate."

"Sen de öyle değil misin?" diye sordu Nate. "Biraz denemeler yaptığımı biliyorum, ama bir erkekle hiç birlikte olmadığını da biliyorum."

Dün geceye kadar hiç bir erkeğin penisini emmemiştim. Birkaç erkek benim penisimi emmişti ama ilk defa bir erkeğin penisini yuttum. Bence başardım.

"En azından erkeklere ilgi duyduğum gerçeğine alışkınım. Madd ise alışkın değil."

Nate başını salladı. "Xavi bu kısma takılıp kaldığını bile düşünmüyor. Evet, kimin cinsel organının nereye gittiği sorusu kafasında dolaşıyor, ama asıl rahatsız olduğu şey bunun sen olman."

"Farkındayım," diye mırıldandım.

"Yani konuştunuz mu?"

Onu yine görmezden geldim. "Bizi başa çıkmaya hazır olmadığımız şeylere bulaştırmayı bırak artık, Nate. Anladın mı?"

"Pekala," diye pes etti Nate. "Özür dilerim. Ama sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne?" Bunu yaptığıma pişman olacağımı biliyordum.

Nate biraz gergin görünüyordu. "Ondan hoşlanıyor musun Devon, yoksa sadece cinsel dürtülerinle mi hareket ediyorsun?"

Bu soruyu cevaplamaya hazır değildim. Tam cevabı bilmiyordum. Yine de neden endişelendiğini anlıyordum. Xavi onun en iyi arkadaşıydı ve eğer rekabetçi hayatlarımız boyunca üzerinde anlaşmadığımız bir şekilde Maddox'u incitirsem, işler çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilirdi. Maddox'un bu konuda duygusal bir bağ kurup kurmadığını bilmiyordum,

ama eğer birimiz ya da ikimiz de kalbimiz kırılırsa, kardeşlerimiz arasındaki ilişkiler değişirdi.

"Dev?" diye sordu Nate.

"Bütün bunlar için henüz çok erken. Henüz bu konuyu konuşmadık bile."

"Öyleyse bunun hakkında konuşalım!"

Bir nefes çektim ve dumanı üfledim. "Aramızdaki işler o kadar da siyah beyaz değil. Konuşmuyoruz. Bir çözüm zorla bulunana kadar kavga ediyoruz, sonra da sonucu tartışıyoruz. Her zaman böyle oldu, muhtemelen her zaman da böyle olacak."

Nate güldü. "O zaman sana bir boks ringi yaparım."

"Neden bu saçmalığa bu kadar takıntılısın?"

Nate bir an ciddileşti. "Benden nefret etme," diye uyardı. "Çünkü ona nasıl baktığınızı görüyorum. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi iddia etmiyorum ama kahretsin Devon, bu tür bakışlar çok nadir ve bir daha karşımıza çıkmaz."

Ona yumruk atmak istedim.

"Ve biliyor musun?" diye devam etti. "O da sana aynı şekilde bakıyor."

İşte yine aklımı karıştırdınız.

14

—MADDOX—

İşten eve çok yorgun geldim ama oturma odasından gelen gürültü yüzünden uyuyamadım. Annem bir yerlerdeydi, Nate ve Xavi de parti için birkaç kişiyi davet etmişti. Bu berbat karavanın duvarları kartondan bile inceydi, bu yüzden yaptıkları her şeyi duyabiliyordum ve bu da sertleşmiş penisimin durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Üzerime bir eşofman ve tişört geçirdim ve odamdan çıktım. Xavi ve Nate kanepede yan yana oturuyorlardı, ikisinin de kucağında birer kız vardı. Şapkamı kaptım ve ön kapıya doğru yöneldim, ama Xavi beni geri çağırdı.

“Nereye gidiyorsun Madd?”

"Dışarı."

"Dev sahilde," dedi Nate.

Giderken bunu dikkate almadım. Devon ve nerede olduğuyla ilgili umrumda olduğumu düşündüğü için ona lanet olsun. Lanet olası plaja gitmek için kendime yüzme bahanesi uydurdum. Kendimi ezilmiş hissettim. Tam anlamıyla ezilmiş, ya da buna benzer bir şey.

Sahile yaklaştıkça öfkem daha da arttı çünkü onun nerede olduğunu önemseydiğim için kendimden nefret ediyordum. Kardeşim tarafından kendi

yatağımdan zorla çıkarıldığım için de kendimden nefret ediyordum, ama asıl sorun Nate'in bana Devon'ın nerede olduğunu söylemesiydi, sanki o herifi aramaya gideceğimi varsaymış gibiydi. Eh, onu arıyordum! Ve şimdi, bütün gün onu düşündükten sonra azgın bir köpek gibi peşinden koştuğum için kendimden nefret ediyordum. Uyuyup kafamı kapatabileceğimi sanmıştım, ama işte buradaydık, lanet olası sahile giden yolda.

Neden Devon Sawyer'ın beni kontrol etmesine izin veriyordum? Neden gecenin bir yarısı ona gidiyordum ki? Neden aynı anda hem ondan nefret ediyor hem de onu istiyordum? Bu durum o kadar karmaşıktı ki, nasıl düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Sahile vardığımda Devon'ı o lanet olası marka kot pantolonlu adamla görünce öfkem doruk noktasına ulaştı. Olduğum yerde kaldım, ne yapacağımı bilemedim. Sanki onun üzerinde bir hakkım varmış gibi değildi ama, neden başkasıyla birlikte olması bu kadar canımı yakıyordu? Bütün gün aklım ondaydı ama o aynı düşüncelere sahip değilmiş gibiydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti.

Devon sahilde soyundu ve bakışlarımı kaçırmaya çalışsam da dikkatimi çekti. Kot pantolonlu adam da tişörtünü başından geçiriyor, Devon'ı sanki onu yemek istiyormuş gibi süzüyordu.

Uzaklaşmalıydım. Eve gitmeliydim. Yürüyüşe çıkmalıydım. Buradan başka herhangi bir yere gitmeliydim. Devon benden istediğini aldı, bu da sonsuza dek üzerimde tutacağı bir zaferdi. Beni dizlerimin üstüne çöktürdü, gücünü üzerimde gösterdi, zaferi kazandı ve o iğrenç hayatına devam etti. Bunun bundan başka bir şey olmadığını bilmeliydim. İstedğimden değil, öyle olmasını istediğimden. Biliyordum mu? Kahretsin, bilmiyordum.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı Kot Pantolonlu Adam, beni fark edince. İçten içe panikledim ama dışarıdan, sanki omurgam varmış gibi orada

durdum. Beni görünce sesinde biraz korku duymaktan memnun oldum. Doğru, kendini beğenmiş, havalı herif. Geçen hafta sonu suratına yumruk attım.

Devon bana bakmak için döndü ve beni orada dururken görür görmez sırtıttı. Bu da neydi şimdi? "Tekrar yere sermeden önce gitsen iyi olur," diye kahkahayla güldü Devon, Kot Pantolonlu Adam'la konuşurken.

"Beni yere sermedi," diye kendini savundu. "Sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama o çok aptal ve kin gütmüyor. Kötü ruh halini senden çıkarmadan önce gitsen iyi olur." Tabii ki bu adamdan kurtulmak için bana hakaret edecekti.

Durun bir dakika. Bu adamdan kurtulmaya mı çalışıyordun?

"O zaman da öfkesini senden çıkarır," dedi adam.

Devon tekrar sırtıttı, ama bu seferki ifadesi alaycıydı. "Üstesinden gelebilirim. Defol git şimdi."

Kumdan markalı kot pantolonunu kaptı, Devon'a umut dolu bir bakış daha attı (ki karşılık görmedi) ve sonra da giderken benden uzak durdu. İçimden bir ses sırf onunla dalga geçmek için peşinden gitmek istiyordu ama bedenim sahildeki yarı çıplak heriften uzaklaşmama izin vermiyordu.

"Yüzelim mi?" diye sordu. Bana cevap verme fırsatı vermeden, sadece boxer'ıyla suya girdi.

Evet, yüzmek istiyordum! Ama onun orada olması yüzünden değil... neredeyse çıplak, çok çekici görünüyordu, bütün gün aklımdan çıkmamıştı, beni kışkırtıyordu. Sadece uzun bir günün ardından ter içinde kalmıştım, bu yüzden yüzmek istiyordum. Aynen öyle.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sadece boxer'ım kaldığında, Devon ortalıkta yoktu. Tam nereye gittiğini bildiğim için suya girdim.

Su altında olmanın boğucu sessizliği özgürleştiriciydi. Zihnimdeki karmaşa dindi, vücudumu saran kafa karışıklığı geçti ve gün boyu hissettiğim kızarıklık nihayet yatıştı. Tatlı bir rahatlama.

Çocukken birinin oraya koyduğu yüzen platforma doğru yavaşça yüzdüm. Su karanlıktı ve ayaklarımın göremediğim bir şeye değmesinden nefret eden küçük bir yanımdı, ama yine de kendime hazırlanmak için zaman tanımak adına yavaşça yüzdüm... ona. Aklıma geldi ki, Devon'a her zaman hazırlanmam gerekiyordu. Onunla karşı karşıya gelmeye, attığı bir tuzağa düşmeye veya motokros yarışında ona karşı yarışmaya hazırlanırken, her zaman kendime onu idare etmek için bir dakika süre verirdim. Devon, öylece karşısına çıkabileceğim türden bir adam değildi; kontrolümü kaybetmek ve çıldırmak istemediğim sürece. Ki bu, itiraf etmek istediğimden daha sık oluyordu.

Ben yüzerek yanına yaklaşırken o yüzen iskelenin kenarında oturuyordu. Bacakları suda sallanıyordu, çıplak göğsü ay ışığında parılıyordu ve vücudunu hâlâ kaplayan solmuş morluklar, daha soluk tenine karşı belirgin ve göze çarpan bir şekilde görünüyordu.

"Kane, bu kadar mı yüzebiliyorsun? Seni çoktan bir yüzme yarışına davet etmeliydim. Kesinlikle kazanırdın."

Onu boş ver. Platforma tutundum ama tırmanmadım, ısınmış cildimi serinletmek için suya ihtiyacım vardı. "Buluşmanı mahvetmek istemedim." Kahretsin, bu konuda bu kadar acımasızca konuşmak istememiştim.

"O herif iki yıl önce bana oral seks yaptı. Bunu artık unut," diye tersledi bana.

"Şimdi onunla birlikte olmak üzere değildin, değil mi?" diye sordum, cevabı gerçekten isteyip istemediğimden emin değildim.

“Hayır, asla,” dedi aya bakarak. “Buraya doğru geldiğimi gördü ve peşimden geldi. Her zaman peşimden gelir. Andrea’nın evinin yakınlarında bir partideydi.” Derin bir nefes aldı. “Neden? Onunla bir kadeh kaldırmak mı istiyorsun?”

Yine mi kahretsin onu? Onu duymamak için suyun altına daldım. Evet, ona yakın olmak istemiştim ama onu susturmak asla kötü bir şey değildi. Devon çok konuşkandı ve ağzından çıkan hemen her şey kasıtlı olarak beni sinirlendirmek veya kızdırmak içindi. Genellikle işe yarıyordu.

Suyun sesi kulaklarımı tırmalarken, saçlarımı yarım yamalak yıkamaya çalışır gibi parmaklarımla saçlarımı karıştırdım. Rıhtımlar bu gece çok kalabalıktı ve sonra da sahibine birkaç tekne de yardım etmek için geç saate kadar kaldım. Biraz daha fazla para kazandırdı ama beni birkaç saat daha evden uzak tuttu.

Su yüzüne çıktığımda Devon doğrudan bana bakıyordu. "Bu hafta sonu yarışacak mısın?"

Başımı salladım.

"Ben de," dedi görünürde hiçbir sebep yokken. "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, Madd. Senin için taviz vermeyeceğim, sen de benim için taviz vermemelisin."

“Yapmayacağım,” diye söz verdim. Yapamazdım. Onunla girdiğim bir mücadeleden geri adım atamazdım.

"Güzel." Kendini iskeleden suya attı ve suyun altına kayboldu.

O su yüzüne çıkana kadar suyun üzerinde kaldım, koyu sarı saçlarını savurmasını izledim. Bu yine bir tür gariplikti. İkimiz de suyun üzerinde kalmıştık, belli ki yalnızdık ama sessizlikle ne yapacağımızdan emin değildik. Son zamanlara kadar sessizlik içinde pek vakit geçirmemiştik ve bu sessizlik bile sağır edici bir şeyle doluydu. Rahatsız edici bir rahatlıktı.

Devon, "Çocukken geceleri sudan çok korktuğunu hatırlıyorum," dedi.

O, birbirimizden nefret etmeye başlamadan önceki korkularımdan birini hatırlayacaktı. Muhtemelen koca bir korku kataloğu vardı.

"Korktuğum şey su değil. Sadece bacaklarıma bir şey değdiğinde ve onu göremediğimde rahatsız oluyorum."

Tekrar ortadan kaybolmadan önce güldü. Benimle dalga geçeceğini biliyordum - buna içgüdü diyebilirsiniz - bu yüzden o bana ulaşmadan önce iskeleyle doğru yüzmeye çalıştım. Bacağımı yakaladı ve çekti.

Beni suyun altına çekerken nefesimi tuttum, ama çok geçmeden bıraktı ve ikimiz de aynı anda su yüzüne çıktık.

"Siktir git, Devon," diye çıktım gözlerimden yaşları silip saçlarımı geriye iterek. "Sanki senin hiç korkun yokmuş gibi."

Tam önümde suyun üzerinde durarak güldü. Kollarımız bazen birbirine değiyor, ayaklarım da onun ayaklarına değiyordu. "Evsiz olmak gerçekten çok korkunç," diye itiraf etti.

Bunu bilmeliydim. Xavi ve ben gençliğimizde bir süre evsiz kaldık. Babam, kumar çetesinde karavanın tapusunu kaybetti ve iri yarı adamlar gelip onu bizden aldılar. Xavi ve ben, yeni bir karavanın kirasını ödeyecek kadar para biriktirene kadar birkaç ay geçti, her ne kadar berbat olsa da. Yine de evsiz olmaktan daha iyiydi ve bugün hala o karavanda yaşıyoruz. Annem biraz yardımcı oluyor; her ay devletten maaş alıyor ve işe gidebildiği zamanlarda çalışıyor, ama yine de yaşam masraflarının büyük kısmını biz karşılıyorduk. Arsa ücretleri ve faturalar en pahalı olanlardı.

"Biliyorsunuz, ihtiyacınız olduğu sürece bizimle kalabilirsiniz," diyerek darbeyi hafifletmeye çalıştım. "Muhtemelen bir süre sonra birbirimizi öldürmeye çalışacağız, ama kalabilirsiniz."

"Zaten birbirimizi öldürmeye çalışmıyor muyuz?" Bana biraz daha yaklaştı.

Yanaklarımın kızardığını hissettim, bu yüzden dengemi sağlamak ve ay ışığının ışınlarından saklanmak için yüzen iskelenin kenarına tutundum. "Şu anda değil," diye yanıtladım. "Ama yakında."

"Yakında," diye söz verdi, bana doğru yüzerek. Arkamdaki iskeleye tutundu ve tam kişisel alanıma girdi. Göğüslerimiz birbirine değdi ve saçlarından damlayan suyu görebilecek kadar yakındı. "Dün gece yüzünden kafan karışık mı?" diye sordu. Pazuları başımı yerinde tuttu ve su birdenbire tenime o kadar serin gelmedi.

Bu kadar yakındayken odaklanmak zordu. "Evet, biraz."

"Hangi kısmı?" diye sordu, daha da yaklaştı.

"Hepsi..." Bacakları benimkine değdiğinde kelimelerim birbirine karıştı. "Sanırım hepsi." Kararlılığımı korumaya çalışarak derin bir nefes alıp verdim.

"Xavi'ye itiraf ettin mi?"

Başımı salladım.

Bana çok yakından, net bir şekilde görülemeyecek kadar dik dik baktı. Bir yanım onu itmek isterken, diğer yanım da bacaklarımı ona dolamak istiyordu.

Bu çekim nereden geldi? Bu adamı tüm hayatım boyunca tanıyordum ve onun yanında bir kez bile böyle hissetmemiştim. Acaba karşımda savunmasız kaldığında ona bakış açım değiştiği için miydi? O sabah yatağымda iç çamaşırının içinden sertleşmiş penisini gördüğümde mi başladı her şey? Hepsi bu muydu? Bu adamdan tek bir sert penis ve ben bitmişim, bana hiç belli olmayan bir cinselliğe kapılmışım?

"Utandığın için mi?" diye sordu. "Pişman mısın?"

“Çünkü kazandıklarını bilmelerini istemedim. Bir şey yapacağımızı umarak bizi çakıl ocaklarına kilitlediler ve biz de yaptık.”

Devon anlayışla başını salladı. "Evet, ama... bundan utanıyor musun?"

Tamam, beni sinir ediyordu.

“Hangi sikimden, Devon? Erkek olmandan rahatsız olup olmadığımı mı soracaksın? Çünkü hayır, değilim. Ama seni sonsuza dek tanıyorum ve hiç böyle hissetmemiştim... ama şimdi hissediyorum, bu beni ürkütüyor mu diye merak ediyorsan, evet. Bu beni biraz korkutuyor. Her zaman en çok nefret ettiğim kişiyle birdenbire sevişmek istemem bana mantıklı gelmiyor. Bu beni rahatsız ediyor.” Onu geri ittim ve iskeleyi bıraktım. “Bundan utanmıyorum, ama çok kafa karıştırıcı değil mi? Öpüştüğümüzde yumruğumdan dolayı hâlâ mor bir gözün vardı.”

"Benimle yatmak mı istiyorsun?" Takılıp kaldığı şey bu muydu? Aman Tanrım.

“Evet!” diye bağırdım. “Bunu düşünüyorum, tamam mı?” İskelenin üzerine çıktım ve düşüncelerimi mantıklı bir hale getirmeye çalıştım.

Devon kenara oturarak, "Seni ne engelliyor?" diye sordu.

Hiçbir mantığı yoktu. Dün gece, kaçmamı istemediği için hiçbir şey denemememi söylemişti, şimdi de bana seksle ilgili sorular soruyordu. Ne saçmalık! Sanırım en büyük mantıksal sorumu tekrar dile getirmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Sen mi sevişiyorsun yoksa sevişilen mi?" diye sordu. Utanmak istemediğim için doğrudan gözlerinin içine baktım.

Sırıttı, bu da onu iskeleden aşağı atmak istememe neden oldu, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç erkekle birlikte olmadım."

Çenemin dibi okyanusa kadar indi. "Ne? Ben senin o kot pantolonlu çocukla birlikte olduğunu sanıyordum?"

"Kot pantolonlu adam mı?" diye güldü. "Hayır. Bunu sadece varsaydın. Sana az önce bana oral seks yaptığını söyledim."

Doğrulup oturdum. "Demek bunca zamandır benden uzak durup, beni korkutmamaya çalışıyordun, oysa sen de benim kadar tecrübesizsin?"

"Eşcinsellik meselesiyle mücadele ettiğini sanıyordum. Ya da biseksüellik, her neyse. Ben en azından o kısmı kabullenmek için yıllarımı harcadım." Bana baktı, ilk defa biraz utangaç bir şekilde. "Bunu sindirmen için sana zaman vermeye çalışıyordum."

"O kısımla ilgili sorun yaşamıyorum!" diye bağırdım ona, rahatlamış mıydım yoksa kızmış mıydım emin değildim. "Şey, götlere penis sokma lojistiği tamam, ama cinsellik kısmı değil. Gerçekten değil. Benim hakkımda varsayımlarda bulunmayı bırak. Beni tanımıyorsun ki."

Ayağa kalktı ve bana aşağıdan baktı. Hayır, bunu kaldıramazdım, bu yüzden onun boyuna yetişmek için ayağa kalktım. Göğsünde berbat bir kurukafa dövmesi vardı, ama gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti, bu göz savaşını kaybetmek istemiyordum.

"Seni tanıyorum," diye hırladı yüzüme. "Seni nasıl yeneceğimi, aklını nasıl karıştıracağımı, nasıl sinirlendireceğimi ve nasıl yere sereceğimi biliyorum. Benden şüphe etme, Kane."

"Ya da ne? Ha, Devon? Bütün bu saçmalıkları bana karşı mı kullanacaksın? Beni kandırıp sana aşık ettiğini herkese anlatıp, tüm kasabaya ifşa mı edeceksin?"

Birbirimize dik dik bakarken iskele ayaklarımızın altında sallanıyordu. Ay, gece yarısı kavgamızı mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu ve dürüst olmak gerekirse, bedenlerimiz arasında yayılan gerilimle, yumruklaşmaya mı yoksa öpüşmeye mi başlayacağımızı bilmiyordum.

"Devon!"

Hepimiz bir adım geri çekildik, başlarımızı bize doğru yüzen bedenlere çevirdik. Nate ve Xavi iskelemize doğru ilerliyorlardı, ardından da karavanın yanında bulunan diğer herkes geliyordu. Tam bir felaket zamanlama.

“Seni asla bu kasabaya ifşa etmem, Maddox. Asla.” Suyu daldı ve beni ay ışığında yalnız bıraktı.

15

-DEVON-

Her şey o kadar hızlı kötüye gidiyordu ki, nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum. Petrol platformlarında vardiyadan sonra Garron Park'a yeni dönmüştüm. Saat neredeyse gece yarısıydı ve çok yorgundum, ama o lanet olası babam sonunda bana pusu kurmak için fırsat bulmuştu.

"Paran olduğunu biliyorum, seni küçük herif," diye hırladı yüzüme, elleri boğazımı sıkıca kavramıştı. "Benim senden daha çok ihtiyacım var! Bütün sefil hayatın boyunca senin için her şeyi yaptım! Şimdi de şu tek şeyi benim için yap."

Ellerini çekmeye çalıştım ama parmakları boynuma o kadar sert saplanmıştı ki ezebilecek gibiydi. Panik ve boğulma hissiyle başım dönmeye başlamıştı ve bu sefer öfke bile beni kurtarmaya yetmeyecekti.

"Nerede o?" diye sordu. "Söyle bana nerede kaldığını!"

İşte bu kadardı. Ölme şeklim buydu. Babam, Garron Parkı'nın girişinde, üzerime kayıtlı otuz altı dolar yüzünden beni öldürecekti. Hayatım, hiçbir umut veya gelecek olmadan sona erecekti ve yaşadığım her şey boşuna olacaktı. Asla özgür olamayacaktım. İstedğim, uğruna çabaladığım, hak ettiğime inanmak istediğim şeyleri asla elde edemeyecektim. Hiçbiri

gerçekleşmeyecekti. Ülkenin geri kalanını, dünyayı veya diğer okyanusu asla göremeyecektim. Beni gururlandıran bir şey yapamayacaktım ve Maddox ile birlikte yaşanabilecek o cılız gelecek için asla umut hissedemeyecektim.

En kötüsü de, Nate'e veda edemeyecektim. Onun iyi olduğundan emin olamayacak, tüm bunların onun suçu olmadığını bilmesini sağlayamayacak ve nefes almaya başladığım andan itibaren beni bekleyen ölüm için suçluluk duymaması konusunda onu uyaramayacaktım.

“Devon! Paranı nerede sakladığını söyle bana! Beni almaya geliyorlar ve paraya şimdi ihtiyacım var!”

Görüşüm bulanıklaşmaya, kenarları kararmaya başladı. Maddox ve o kendini beğenmiş suratı, kararan görüşümün ardında belirliyordu. Onu asla deneyimleyemeyecektim, onu istediğim gibi tanıyamayacaktım, bana ne kadar etki ettiğini ona gösteremeyecektim. Pistteki öpüşme ve kulübedeki gece, yıldızların bizim için yazdığı her şeydi ve onları, nereye düşersem düşeyim, sonsuza dek yanımda götürecektim.

"Hey!"

Başımı çevirmeye çalıştım ama ellerim bile babamın parmaklarını kavramayı bırakıyordu. Bayılıyordum. Ölüm yolculuğuna başlıyordum. Hiçliğe doğru batıyordum.

"Defolun ondan!"

Babam yandan itildi ve ben de nefes nefese, ciğerlerimi öksürerek çakıllı alana düştüm. Nate oradaydı, babama bağıırıyordu ama sözlerini duyamıyordum. Xavi beni yerden kaldırmaya çalıştı ama bacaklarım inat ediyordu ve işbirliği yapmak istemiyordu. Ciğerlerim bile hâlâ ölmeye doğru gidiyordu, tekrar nefes almalarına izin verildiğini anlamamışlardı.

“Devon.” Adım boğuk ve uzaktan geliyordu. “Devon, kalk!” Xavi'ydi ama ona odaklanamıyordum. Kardeşimin yanına gitmeye çalışmakla çok meşguldüm. “Buradan çıkmalıyız dostum. Kalk.” Xavi kolumdan çekti.

"Nate," diye hırıltılı bir sesle konuştum, öksürüğüm daha da arttı.

Babam Nate'i yere itti ve kaburgalarına o kadar sert tekme attı ki Nate acıyla bağırdı. Xavi küfretti, beni bırakıp Nate'e yardım etmeye gitti. Ben sendeleyerek ayağa kalkarken, babamı kardeşimin üzerinden attı ve yumruklarımı sıktım. Babamı öldüren kişi olmak istemiyordum ama Nate'i döverken bir fırsat bulursam, yapardım.

Çok güçsüzdüm. Babam tek bir itmeyle beni aşağı attı, başım oksijensizlikten hala dönüyordu.

"Hiç param yok!" diye bağırdım ona.

"Bugün çalıştın," diye homurdandı babam.

“Ödememi gelecek haftaya kadar alamıyorum.” Tamam, belki de onu öldürmek istiyordum. Bu sefer sadece rastgele bir düşünce değildi. Ellerimin bunu yaptığını hissettim, gözlerimle olup biteni izledim, neredeyse hayatının ondan çekildiğini, onu hayatımdan sonsuza dek kopardığımı hissedebiliyordum. Özgürlük. Bu fantezi gerçek olamayacak kadar güzeldi. “Ve ben senin lanet olası bankan değilim! Kumar bağımlılığın için lanet olası bir yardım al!”

Babam elindeki bir şeyle bana saldırdı. Eğildim ve yumruğumu karnına indirdim. Yere yığıldı ama keskin bir şey bacağıma doğru savruldu ve dizimin üst kısmını kesti. Bir adım geri çekildim, tekrar bıçak taşıdığına tamamen şok olmuştum.

Sonra omzuma bir el dokundu ve o kadar sertçe geriye çekildim ki ayaklarıma takılıp düştüm. Maddox beni geriye itti ve babamla karşı karşıya geldi.

“Ona bir daha dokunursan, seni gebertirim.” Tüylerim diken diken oldu. Ses tonu buz gibi, şeytani, tehlikeliydi ve bana boş tehditler savurmadığını gösteren bir şeyle doluydu. Gözlerindeki ifade de bunu yansıtmış olmalıydı, çünkü babam tereddüt etti ve bir adım geri çekildi.

Nate ve Xavi ile aynı anda ayağa kalktım. Babam, Maddox'a ulaşmam için yeterince uzun süre tereddüt etti. Onu geri çekmek için kolunu kavradım ama beni itti, şu anda tamamen ölümcül bir tehlikeydi bu.

"Bu ne saçmalık?" diye sordu babam, çılgınca. "Artık birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Maddox kelimenin tam anlamıyla hırladı.

“Defol buradan!” diye bağırdım babama, Maddox gerçekten onu öldürmeden önce beni dinlemesini umarak. Doğrusu, en kötü sonuç Maddox'un hapse girmesi olurdu, babamın ölmesi değil. Nate babama bağırdı, küfür etti ve gitmesini söyledi, ama babam sadece Maddox'a bakıyordu. En büyük tehdit oydu.

“Madd...” Onu dizginlemeye çalıştım. Babamı öldürmesi umurumda değildi, ama benim için öldürmesini de istemiyordum. Bu, aramızdaki sevginin biçimi değildi.

Babam Maddox'a saldırmaya kalkıştı. Bıçakla saldırdı ve Maddox saldırıyı durdurmak için ellerini kaldırdığında bileğini kesti. Maddox babamın bileğini yakaladı ve bıçağı elinden düşürdü, ben de bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdım ve yumruğumu babamın yüzüne indirdim. Nate babamın yan tarafına tekme attı ve Xavi hepimizi geri çekmeye çalıştı.

"Defol buradan, Jim!" diye bağırdı Nate.

Baba onu görmezden geldi, Maddox'a baktı. Normalde çok konuşan biri değildi, ama konuştuğunda ortamın sıcaklığı aniden düşerdi. "Bir daha ona dokunursan," diye uyardı. "Bakalım ne olacak."

Maddox, tek bir yanlış hareketle kendini tamamen kaybetmeye çok yakındı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, kavga ettiğimiz zamanlarda bile. Kontrolünü kaybetmişti, karanlık denizde sürükleniyordu, babamı hayatımdan çıkarmak için okyanusun en karanlık köşesine sürüklemeye hazırđı.

“Madd.” Onu geri çektim ama dokunuşumu bile fark etmedi. Gözleri babamın bedenine kilitlenmişti ve hiçbir şey, hatta ben bile, dikkatini dağıtamadı.

Babam mesajı almıştı. Kaybettiğini biliyordu ve Maddox'la bu şekilde yüzleşme riskini göze almak istemiyordu. Ulaşamayacağı bir mesafeye kadar geri çekildi ve sonra kamyonuna doğru koşmaya başladı.

Nate dikkatimi çekmeye çalışıyordu, Xavi Madd'in bileğini kontrol etmeye çalışıyordu ve ben de sadece Maddox'a odaklanmıştım. Tamamen karanlığa gömüldü. İnsanlığı, ahlakı ve bununla ilgili hiçbir utanması yoktu. Kalbim kontrolsüzce atıyordu, hangi olaya odaklanacağımı bilemiyordum. Onu bu durumdan kurtarmam gerekiyordu.

Önüne geçtim, gözlerini bana çevirmek için ellerimi başının iki yanına koydum. "Gitti."

Maddox beni duydu ama babamın gittiği yöne baktı, bu yüzden onu tekrar bana bakmaya zorladım.

“Bana bak.” Bakmadı. “Maddox!”

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde derin bir acı gördüm. Endişeli, korkmuş, nefret dolu ve korkudan titriyordu. Benim için korkuyordu, benim için endişeleniyordu ve benim için acı çekiyordu. Ona hiçbir şey söylemeden baktım, artık geri dönmesinin güvenli olduğunu anlatmaya çalıştım. Tıpkı onun benim için burada olduğu gibi, ben de onun

için buradaydım ve kendini yeniden bulana kadar onunla birlikte bekleyecektim.

O an Maddox'un ne tür iblislerle savaştığını bilmiyordum ama yalnız savaşmak zorunda olmadığını ona hissettirdim. Onu yalnız başına mücadele etmeye bırakmayacaktım. Uzun süre öylece durduk, ikimiz. Xavi ve Nate'in bizi izlediğini biliyordum ama umursamadım. Maddox gözünü bile kırpmadı; sadece gözlerime o kadar yoğun bir şekilde baktı ki yanağından bir damla yaş süzüldü.

Başımı salladım, onu gördüğümü, anladığımı, onun için burada olduğumu söyledim. Sonra göz kapaklarına dokundum, onu o şeytanları kovmaya zorladım. Gözlerini tekrar açtığında, vücudu gerilimden kurtuldu ve insanlığı geri geldi.

"Onu öldüreceğim," dedi alçak ve sessiz bir sesle.

"Biliyorum." Başımı salladım. "Hadi gidelim."

Derin bir nefes verdi ve sonra başını salladı. Arkamızı döndüğümüzde, Xavi ve Nate tamamen şaşkın ve hayretler içinde kalmışlardı. İkisi de hiçbir şey söylemedi, ancak Nate bana uzun kollu gömleğini uzattı ve Madd'in bileğine başıyla işaret etti.

Kan elinden aşağı akıp parmak uçlarından damlayarak kot pantolonuna bulaştı. Kolundan tuttum ve yürürken tişörtü etrafına sardım. Ne yaptığımı görmek için bile durmadı ve acısını henüz hissedip hissetmediğini merak ettim. Karavanlarına dönene kadar kumaşı yerinde tuttum ve sonra bir dakika yalnız başına içeri girmesine izin verdim.

"Devon, bekle," Nate beni onu takip etmekten alıkoydu. "Bana ne olduğunu anlat. İyi misin?"

"Her zamanki gibi aynı boktan şeyler oldu." Omuz silktim, kapıya bakarak Maddox'u kontrol etmek istedim.

“İyi mi?” diye sordu Xavi, kardeşi için endişelenerek. “Neler oluyor Dev? Neden bu kadar... karanlıklaştı?”

Bunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden tekrar kapıya baktım.

“Git,” dedi Xavi. “Ama bize olanları yarın anlatacaksın. Kardeşimin iyi olduğundan emin ol.”

Başımı sallayarak onay verdim.

Maddox yatak odasının kapısını kapatmıştı, ben de bir şişe su, bir şişe viski, bana kullandığı ilk yardım çantası ve birkaç havlu aldım. Kapıyı çaldım ama cevap beklemedim. Sırtüstü yatıyordu, sağlam kolu yüzünün üzerindeydi, tamamen giyinikti ve metanetle sessizdi. Ne tür bir acı çektiğini bilmiyordum—fiziksel mi yoksa duygusal mı.

"Doğrul," diye emrettim. Doğrulmadı. "Maddox, siktiğimin doğrultusunu al!" Bacağını ittim.

İnledi ama doğrulup yatağının başucundaki duvara yaslandı. Buradaki ışık berbattı ama idare edebilirdim.

"Su mu, viski mi?" Karşısına oturup ona baktım.

Viskiyi kaptı ve tek eliyle kapağını açıp uzun bir yudum aldı. O ucuz marka muhtemelen dezenfektan alkolden pek de farklı değildi, ama işe yarıyorsa, işe yarıyordu. Diğer elini tuttum ve etrafına sarılı gömleği çıkarmaya başladım. Hala biraz kanıyordu, bu yüzden bileğinin yan tarafındaki kesiğe yeni bir gazlı bez tuttum. En azından damara denk gelmemişti.

"Az önce ne oldu?" diye sordum, konuşmak isteyip istemediğinden emin değildim. Konuşmaktan nefret ederdi, muhtemelen istemezdi.

“Bu viski eski. Annem bile artık içmiyor. Babam burada yaşadığı zamandan kalma bir miktar var.”

"Tamam mı?" Acaba soruma cevap vermeden önce sesini test etmek için mi böyle konuşuyordu?

Maddox bana bakmadan bir yudum daha aldı. "Durmayacağını biliyorsun, değil mi? Sana saldırmaya devam edecek ve bir gün başaracak." Beni öldürmeyi başaracak.

Doğruydu. Ben biliyordum, Maddox biliyordu, kardeşim biliyordu ve Garron Park'ın tamamı biliyordu. Ama ne yapabilirdim ki? Burası o kadar berbat bir yerdi ki, babamı bana karşı işlediği bir suçtan dolayı ihbar etsem, on iki tane pislik arkadaşı peşimden gelirdi ve bu da beni daha iyi bir duruma getirmezd.

Maddox, "Bu beni korkuttu," diye itiraf etti.

Gözlerinin içine baktım, içlerinde hâlâ gizlenen şeytanları gördüm. "Benim yüzümden hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim, Kane. O benim sorunum. Babam. Onunla ben ilgileneceğim."

"Nasıl? Onunla nasıl başa çıkacaksın Devon? Sahip olmadığın para için seni öldürecek ve ben burada yalnız kalacağım..."

"Neyden?" diye sııttım, ortamı neşelendirmeye çalışarak. "Kırık bir kalpten mi?"

Isırmadı.

"Bir çözüm bulurum. Benim yerime savaşımayı bırak." Sargıyı çıkardım ve bileğini ışığa doğru tuttum. "Xavi ile konuşmalısın. Senin için endişeleniyor." Kesik düşündüğüm kadar derin değildi, sadece kanıyordu. Kitin içinde bandaj aradım ama Maddox önce biraz krem sürmemi işaret ederek ne yapmam gerektiğini gösterdi.

"İyi ki o gece yaralanan sen oldun, ben değil," diye şakayla karışık söyledi sonunda, viski şişesinin ağzında küçük bir gülümseme belirirken.

“Defol git. Deniyorum işte.” Merhemi sürdüm ve sonra her yeri bandajla kapladım, tıbbi bandı da gereğinden fazla sıkı sardım. “O gece için sana hiç teşekkür etmedim.”

Gözlerime baktı. "Şimdi bana teşekkür mü edeceksin yoksa hiç teşekkür etmediğini mi söyleyeceksin?"

"Beni yıkarken süzdün mü?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Yapmamaya çalıştım."

Bu da onun bunu yaptığı anlamına geliyordu. Egolarım kabardı. "Xavi'yi getirmemi ister misin?"

Başını salladı ve sonra iç çekti. "Devon?" Onu izleyerek bekledim. "Sadece... onunla tek başına başa çıkmaya kalkışma, tamam mı? Biliyorum, sert bir herifsin ama yapma."

Yanaklarım kızarmış mıydı? Tanrım. "Endişen çok tatlı, Kane."

"Bana şirin deme."

Güldüm ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi öne eğilip onu öptüm. Kahretsin. Belki de bunu yapmamalıydım.

Geri çekildim ama Maddox yaklaştı ve dudaklarımdan hafifçe öptü. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederdim ama biz öyle şeyler yapmayız." diye sırtıttı.

Göğsüne bir itme hareketi yaptım ve yatağından kalktım. "Hadi gel. Xavi'nin acısını dindir de iyi olduğunu anlasın." Kapısını açtım ve onun için açık bıraktım.

Babamın gitmesi gerekiyordu.

16

—MADDOX—

Xavi bana kendi tarzında içten bir konuşma yaptı. Bana böyle aptalca davranmamamı söyledi, ben de ona defolup gitmesini söyledim. Bana ters ters baktı; ben de ona aynı şekilde baktım. İyi bir sohbetti. Bana ne olduğunu sormaya çalıştığında, ne diyeceğimi bilemedim.

Devon. Devon beni etkiledi. Gözlerimin önünden bir anda geçti ve onu henüz gerçekten tanıma şansım olmadığını fark etmemi sağladı. İstedğim gibi değil. Sonunda onunla daha fazlasını isteme meselesiyle yüzleşiyordum ve ona bir şans vermeden önce onu sorumsuz babasına kaptırmaya niyetim yoktu.

Jim'in yüzündeki ifadeyi gördüm, durmayacağını biliyordum ve birden... çıldırdım. Gözlerim Devon'la dövüştüğüm zamankinden daha kırmızı oldu. O kadar kızardı ki, içimdeki savaş yolu belirdi ve beni korkutan bir bölgeye hapsoldüm. Jim'i o anda öldürme ihtimalim çok yüksekti ve bu durumun beni ne kadar karanlık bir hale getirdiğini hiç sevmedim.

Xavi'ye bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden iç çektim ve ona bu yaşam tarzından bıktığımı ve babalarının bu saçmalıklardan paçayı sıyırmasını istemediğimi söyledim. Doğruydı, ama gerçeğin tamamı

değildi. Şimdilik inandı, bu da benim için yeterliydi. Bu konuşmadan sonra, Nate ve Xavi'nin nasıl görüneceğini düşünmeden Devon'ın yanındaki kanepeye çöktüm. Sadece onun yanında olmaya ihtiyacım vardı ya da buna benzer bir şey. Acınası.

“Pekala!” diye çıkıştı Nate, ellerini havaya kaldırarak. “Bir şeyler değişti! Anlat bakalım.”

Devon alaycı bir şekilde, "Hiçbir şey değişmedi," dedi.

Bunu duyunca sııttım. Xavi bunu fark etti.

"Ne oluyor be Madd? Neden gülümsüyorsun?"

Dizimi kanepeye doğru büküm ve Devon'ın bacağına değdiğinde bile kıpırdatmadım. "Gülümsemiyorum." Sadece iddiamı kanıtlamak için kaşlarımı çattım.

Kardeşlerimiz birbirlerine şaşkın bir bakış attılar. Bunca zamandan sonra onlarla dalga geçmek eğlenceliydi ve bizi bütün bir gece boyunca çukurda kilit altında tuttukları için hak etmişlerdi. Ama harika bir geceydi.

Devon bacaklarını uzattı ve bana daha da sıkıca bastırdı. Bunu onlarla dalga geçmek için yaptığını biliyordum ama aynı zamanda oldukça hoş da geliyordu. Ondan daha az şiddet içeren bir dokunuşa duyduğum özlemin ne kadar arttığını öğrenmek beni korkutuyordu.

"Neler oluyor...?" diye sordu Nate.

"Belki de bu ikisini bir geceliğine aynı odaya kilitlemeliyiz," diye önerdi Devon. "Bakalım nasıl başa çıkacaklar."

“Evet,” diye onayladım. “Önce onlara Molly verelim, bakalım sonunda sevişecekler mi.”

"Biz öyle bir şey yapmadık!" diye çıkıştı Xavi.

Madem öyle yaptık. Bozuk cinsel dürtülerimiz Molly'den bile daha kötüydü.

“Sizi orada cinsel geriliminizle baş başa bıraktık,” diye dile getirdi Xavi düşüncelerimi, ama ona lanet olsun. “Azgın kıçlarınıza uyuşturucu vermemize gerek yoktu.”

“Belki de yapmalıydık,” diye güldü Nate. Gözleri ikimizi de taradı ve bacaklarımızın birbirine değdiği yere takıldı. Ben de onu daha da kızdırmak için bacağıma kaldırdım ve tam Devon'ın kucığına koydum. Hiç tereddüt etmeden elini bacağımanın üzerinde yukarı doğru kaydırды.

“Ben...” Nate ne diyeceğini bilemedi. Sonunda kazanan taraftaydık. Birlikte, ki bu garipti. “Biliyordum işte!” diye bağırdı, bizi bir şeyde yakaladığını sanarak. “İkiniz birlikte oldunuz, değil mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedik aynı anda. “O heriften nefret ediyorum,” diye ekledim, çünkü bu hâlâ biraz doğruydu.

"Ondan nefret ediyorum," diye onayladı Devon, eli hâlâ bacağımda geziniyordu.

“Şu an çok kafam karışık.” Xavi şakaklarını ovuşturdu. “Gerçekten neler oluyor?” Aramızdaki mesafeyi işaret etti.

Devon'a baktım ve omuz silktim. "Yatağa gidiyorum." Ayağa kalktım, kendimi daha öncekinden daha iyi hissediyordum. Kardeşlerimizle uğraşmak morale iyi gelmişti; Jim'den kaynaklanan karanlık ruh halim neredeyse tamamen kaybolmuştu. "İyi geceler, pislikler." Kapıma doğru yürüdüm ve sonra Devon'a bakmak için geri döndüm. "Geliyor musun?"

Bir kez olsun birbirimizden başka biriyle dalga geçtiğimiz için çok sevinmişti, sırtıttı. "Öyle olacağım," diye kahkaha attı.

O saçma espriye gülmeden önce başımı salladım ve odama girdim. Nate ve Xavi o kadar yüksek sesle dedikodu yapıyorlardı ki, Devon'ın arkasından kapıyı kapatması bile saçmalıklarını engelleyemedi.

"Onlarla dalga geçmek her zaman eğlenceli olacak," dedi ensesini ovuşturarak. "Gerçekten burada kalmamı mı istiyorsun yoksa sadece onlarla dalga mı geçiyorsun?"

Tişörtümü çıkardım ve eşofmanımı da çıkardım. "Daha önce birlikte uyuduk."

"Evet, tüm bu saçmalıklar başlamadan önceydi." Bana, yere ve tekrar bana baktı. "Şimdi üzerinde basınç var."

"Soyun ve içeri gir," diye tersledim, bu gece onun çekingen davranmasına hiç niyetim yoktu.

Bu küçük, terli kulübede hava çok sıcak olduğu için yatağın ucundaki vantilatörü açtım ve sonra yatağa girdim. Bu sefer gözlerimi saklamaya çalışmadım; Devon'ın soyunmasını izledim ve bundan hiç utanmadım. Ağır işlerde çalışmaktan kaslıydı, o berbat kafatası dövmesi vardı ve teni yara izleri ve morluklarla doluydu, ama yine de... "Dizin kanıyor."

Kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Kahretsin, babam..."

Bir daha sinirlenme. Devon ilk yardım çantasını alıp kanı silmeye başlarken gözlerimi kaçırdım. Bu gidişle, yatağın altında her zaman bir ilk yardım çantası bulundurmak zorunda kalacağız. Her zaman mı? Aman Tanrım. Bu gece beni koruyan her neyse ona şükrederek bandajlarımın kenarlarıyla oynadım. Jim beni kesmeyi başardı, ama çok daha kötü olabilirdi.

"Artık kanamıyor," dedi Devon. "Sadece bir kesik. Her şey yolunda." Her şeyi bir kenara bıraktı, benim kesik dizine baktığımı fark etti. "Madd... kızgın mısın?"

"Evet, çok sinirliyim," diye tısladım ona. Kahretsin, tekrar sakinleşmem gerekiyordu. Tehdit şimdilik ortadan kalkmıştı. Sırt üstü uzandım ve kafamı toparlamak için kolumu gözlerimin üzerine koydum.

“Hadi, sakin ol artık,” diye tersledi Devon, tavrımdan hiç etkilenmemiştii. Yatağıma tırmandı ve sonra da tam üzerime çıktı, kalçalarımın arasına oturdu ve ağırlığını üzerime verdi. Kolumu yüzümden çektim, doyasıya baktım. Üzerinde sadece siyah boxer şort ve morarmış bir deri vardı, dağınık koyu sarı saçları ve mavi gözleri ise görünümünü tamamlıyordu. Daha önce nasıl bu kadar çekici olduğunu fark etmemiştim?

Kaba ve sert, hırpalanmış, derin göz teması kurmuş, ağır işçilik ve donanımla şekillenmiş güçlü bir vücut, doğru beslenmediği için hiç gelişme fırsatı bulamamış ince kaslar ve berbat yapılmış bir dövme. Kahretsin. Biraz cesaret toplayarak elimi uzattım ve ilk kez gerçekten ona dokundum. Teni sıcaktı ve kılsızdı, göğüs kılı falan da yoktu. Parmaklarım, tüm bu olayı başlatan bıçak yarasının izlerinin üzerinden geçti ve sonra gözlerine bakmak için yukarı baktım.

Tam tepemde oturuyordu, bana dokunmama izin verirken, sanki bana sahipmiş gibi yukarıdan bakıyordu. "Bu saçmalık hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"HAYIR."

"Konuşmaktan bıktın mı?"

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım.

"Hâlâ tüm bunlar seni korkutuyor mu?"

“Evet.” Ama artık eskisi kadar değil. Alıştıyordum. Onu istiyordum ve kendime bunun kötü bir fikir olduğunu kaç kere söylemeye çalışsam da, aklım, cinsel organım ve kalbim aynı fikirde değildi. “Yorgun musun?” diye sordum, on iki vardiya çalıştığımı ve sonra babasının elinden neredeyse öldüğünü biliyordum.

Devon başını salladı. "Ama aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak istiyorum."

"Ne gibi?" Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Yatağında oturmuş, bedenlerimizle birbirimize dokunup flört etmeye çalışıyor, kavga etmeden saçma sapan şeyler hakkında konuşuyorduk.

"Buradan gizlice çıkıp babamı öldürmeye git," diye dürüstçe cevap verdi. "Bunu aklından bile geçirme Maddox. O benim sorunum."

Bunu tartışmak istedim. Evet, o Devon'ın babasıydı, ama onunla tek başına mücadele etmek zorunda değildi. Ona birkaç kez tek başına hareket etmemesi konusunda uyarmıştım, bu yüzden dinleyecek kadar akıllı olması gerekirdi.

"Aslında seni öldürmek istiyorum," diye güldüm. "Ama şu an bunun için gerçek bir çaba sarf edecek kadar enerjim yok." Bu, Devon'ın sırımasına neden oldu, ama bunu gizlemek için başını aşağıya eğdi ve parmak uçlarıyla karın kaslarımı keşfetmeye başladı. "Sadece... buraya gel." Onu aşağı çektim.

Öne doğru eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Sarılacak mıyız, Madd?"

Başımı yana eğip onu öptüm. "Belki," diye fısıldadım dudaklarına. "On dakika kadar, sonra senden bıkana kadar. Sonra da uyuyabilmek için seni def edeceğim."

Boynuma yaslanıp güldü, saçları yanaklarımı gıdıkladı ve nefesi tenime hoş bir merhem gibi geldi. "On dakika," diye onayladı. Beni bir kez daha öptü ve sonra üzerimden kalkıp yanıma oturdu.

Nasıl sarılacağımız konusunda pek bir fikrimiz yoktu. Yanımda uzandı, omuzlarımız birbirine değiyordu, bacaklarımız hafifçe birbirine bükülmüştü ve parmaklarımız sürekli oynuyordu. Yeterince iyiydi.

O kadar çok hoşuma gitti ki on dakikanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Uyuyakaldım ve bir sonraki uyanışında kapım açıldı, annem kapıda duruyordu ve Devon gitmişti.

"Günaydın canım. Erkek arkadaşın hakkında konuşacak mıyız?"

Yüzümü bir yastıkla kapattım. "O benim lanet olası erkek arkadaşım değil."

Aramızda bir tür ateşkes olsa bile, o hâlâ düşmanımdı. Bütün bu tatlı dilli saçmalıklar geçmişi silmiyordu ve er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacaktık. Aramızda bunca acı dolu geçmiş varken Devon Sawyer ile nasıl çıkacaktım ki?

Onunla birlikte olmak mı? Evet, belki şimdi bunu hayal edebiliyorum. Ama onunla sevgili olmak mı? Kesinlikle hayır. İmkansız olurdu.

17

-DEVON-

Alnımdan terler damlıyor, gözlerimi yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu. Vücudum gergin, kasılmış ve bitkin haldeydi, ama aynı zamanda adrenalinle dolup taşıyor ve enerjiyle dolup taşıyordu. Her parçam önümdeki manzaraya, oraya ulaşmak için atmam gereken adımlara ve en az dirençli yola odaklanmıştı.

Maddox Kane ile birlikte olmak isteyebilirim, ama onu bu sahada tamamen yok etmek isteğim daha da fazlaydı.

Motorumu çalıştırdım, gazı sıkıca kavradım, üçüncü vites geçtim ve dar bir virajı dönerken bacağıma dışarı doğru savurdum. Maddox tam önümdeydi ve bugün bu zaferi ona bırakacak değildim. Sıra bendeydi ve onunla bitiş çizgisi için mücadele etmek, yumruk yumruğa dövüşmek kadar heyecan vericiydi.

"Hadi ama, seni piç kurusu," diye homurdandım kaskımın içinde. Yani, teknik olarak piç kurusu bendim, ama lafı uzatmayalım. Sadece bir kere hata yapması gerekiyordu. Virajı çok geniş alması veya gazı kesmesi gibi. Bana avantaj sağlayacak herhangi bir şey.

Bisikletimi olabildiğince zorladım. Son düzlük şu virajın ardındaydı ve son kilometrede Maddox'u geçip onu geride bırakacaktım. Bir kez olsun, podyumda ona yukarıdan bakmak istiyordum. Kahrolsun o!

Dudaklarım hafifçe kıvrılarak gülümsedim. Yarıшта yeni bir canlılık vardı çünkü neredeyse ilk defa, sadece kendim için kazanmak istiyordum. Babamı, ödöl parasını veya kazanmamanın sonuçlarını düşünmüyordum. Sadece zaferin tadını çıkarmayı, Maddox'un başının üstünde övünmenin heyecanını ve bizi her zaman besleyen rekabetçiliğı düşünüyordum. Sadece kazanmak için kazanmak istiyordum ve bu o kadar yeni bir duyguydu ki, hayatımın en iyi yarışlarından birini yaptığımı fark ettim.

Son düzlük önümde açıldı. Altın madalya ile aramdaki tek engel Maddox'tu. Üçüncüye, sonra dördüncüye, sonra beşinciye geriledim ve olabildiğince hızlandım. Baş başa gidiyorduk. Tam yanına geldim ve yemin ederim ki kaskının altında sırtıttığını görebiliyordum. Bana baktı, ben de ona baktım ve aramızda bir meydan okuma anı yaşandı. Evet, sadece sevişmeyi düşünüyor olmamız birbirimize karşı kolay davranacak değildi.

Önüme geçti. O bir santimlik farkı geri kazandım. Onun önüne geçtim ve o da o bir santimlik farkı geri kazandı. Yarışın son saniyelerinin heyecanını hissettim, ileride damalı bayrağı gördüm. Öne eğildim, başımı aşağı indirdim, gazı sonuna kadar açtım ve bitiş çizgisini geçtim.

O kadar yakındık ki, motosikletlerimizin ön lastikleri o kadar aynı hizadaydı ki kimin kazandığını anlamak imkansızdı. Ama mücadele henüz bitmemişti. İkimiz de motosikletlerimizi durdurduk, kasklarımızı fırlatarak bu yarışa sözlü bir atışma daha ekledik.

"Benim lastiğim önce geçti!" diye hem bana hem de görevliye bağırdı.

"Sanki öyleymiş gibi!" diye bağırdım, onu kenara iterek. "Benim aracımın ön kısmı onunkinden çok önce karşıya geçmişti!" Yalan.

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu ama yemin ederim ki ilk ben geçtim ve ağzımı kapalı tutmak hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmamıştı.

Maddox omzuma bir dürttü. "Keşke öyle olsa, Sawyer." Bana dik dik baktı ve ben bundan çok hoşlandım. Ah, hayatın anlamı buydu işte. Maddox Kane ile ömür boyu sürececek bir rekabet.

"Siktir git, Kane! Kaybı adam gibi kabullen!" diye bağırdım, etrafımda bir kalabalık topladım ve herkesin önünde tartışıyor olmamız umurumda bile değildi. Bu normaldi.

"Ben mi?" diye alay etti. "Açıkçası ben kazandım."

"Çocuklar!" diye bağırdı spiker bizi susturmak için.

Diğer motosikletler bitiş çizgisini geçerken, onlara hiç dikkat etmedik. Tek istediğimiz, ikimizden kimin kazandığını bilmektir. Sonuncu bile olsak, sondan ikinci olmak için kavga edeceğimizden oldukça emindim. Bu işin doğası buydu.

"Yetkililer diyor ki," diye başladı spiker, konuyu uzatarak kanımı kaynatmaya başladı. Arkasını döndü, platformdaki diğer adamlarla teyit etti. Hadi artık şuna bir son! "Bir santimden fazla farkla... Sawyer kazandı!"

"Lanet olsun, evet!" diye bağırdım Maddox'un yüzüne, yumruklarımı havaya kaldırıp istediğim gibi zafer kazanmış gibi yaparak. "Siktir git, Kane! Bir dahaki sefere daha iyi şanslar." Onu ittim.

Beni geri itti, Maddox'a özgü bir şekilde gözlerime dik dik baktı. Ölüm, acı ve karanlık, çarpık bir şeyin geleceğinin vaadiyle doluydu. "Sen tam bir pisliksin."

Kesinlikle öyleydim! Bununla gurur duyuyordum. Podyumun tam ortasında duruyordum ve kazandığım için en ufak bir suçluluk duygusu hissetmiyordum. Maddox, ikinci sıradaki yerinden bana baktığında başını salladı, ama dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme vardı.

Vay be, onu yenmek çok iyi hissettirdi.



Nate oldukça sarhoştı, bu da ona o gece kulübede geçirdiğimizden beri yalvarıp durduğu bazı detayları vermem için kendimi rahat hissetmemin tek nedeniydi. Yarış pistinin kenarındaki karavanımızda oturmuş, sohbet ediyor, yolun aşağısındaki şenlik ateşinden uzak duruyor ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorduk.

"Yani, ikiniz birlikte oldunuz mu?" diye sordu Nate, benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla heyecanlı bir şekilde.

"Hayır," dedim üçüncü kez. "Hayır, siktir git. Birazcık eğlendik. Hepsi bu." Maddox haklıydı; aptalca planlarının işe yaradığını onlara itiraf etmek istemiyordum, ama Maddox ile aramda neler olup bittiğini biriyle konuşmak için de can atıyordum. Nate gerçekten hayatımdaki tek kişi olduğu için, tek seçeneğim oydu.

"Ne demek 'ortalığı karıştırmak'?" diye sırttı, tüm detayları öğrenmek istiyordu. Onun ve Xavi'nin bu işe neden bu kadar meraklı olduklarını hâlâ anlamıyordum, ama neyse.

"Ben onu kurtardım, o da beni kurtardı. Olay bu kadar."

"Nasıl yani, aptal herif? Söyle bana!"

Omuz silktim, dökülmeye yüz tutmuş bahçe sandalyesinin yıpranmış ipliklerini çekiştirerek, "Onun penisini emdim ve o da beni boşalttı." dedim. Ağzımda yapmacık bir gülümseme belirdi. "Bunu sana o sabah kamyonunda anlattı ama sen dinlemedin."

“Cidden mi?” diye sordu Nate ayağa fırlayarak. “Öyle mi? Hava sıcak mıydı? Nasıl başladı?” Ayrıntılar için ısrar etti, sonra da ekledi: “Bunu zaten biliyordum.”

“Öncelikle, bizi orada bıraktığın için tekrar lanet olsun sana. İkincisi... bizi orada bıraktığın için teşekkürler,” diye güldüm, o an için kendimi oldukça iyi hissediyordum. Harika bir gündü. “Gecenin büyük bir bölümünde kavga ettik, kavga etmekten bıktık ve sanırım sonra da bazı şeyleri itiraf etmeye başladık. Bu da bizi daha çok kavga ettirdi, bilmiyorum. Sanırım öyle oldu işte. Bir şeyi ona meydan okuyarak yaptırmak daha kolay.”

Nate taktiklerimize güldü. "O zamandan beri bir şey yaptınız mı?" diye sordu ve tekrar yerine oturdu.

Başımı salladım. "Biraz öpüştük ama hayır. Zamanlama hiç uygun olmadı ve her yalnız kaldığımızda kavga ediyoruz... ya da babam beni öldürmeye çalışıyor."

“Babayı boş ver. Bu gece o pislikten bahsetmiyoruz bile. Bugün senin günün. Etrafına bak Devon. Pistteyiz, hiçbir yere gitmemize gerek yok, babam burada değil ve annemin de işi halledildi. Şu an dünyanın tüm zamanı senin. Git Madd'i bul ve biraz eğlen. Tereddüt etmeyi bırak.”

Haklıydı ama... “Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?”

"Tek istediğim senin iyi bir şeye sahip olman."

“Peki Maddox o şey mi? Hayatımda her zaman ‘kötü bir şey’ olduğunu fark ediyorsun, değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu Nate. “Evet, hayır, pek sayılmaz. Hayatımda değişmeyen tek şey oydu, nefret ve aşağılama olsa bile. Maddox’un her zaman bana destek olacağına güvenilebilirdim ve belki de şimdi de aynısını

yapıyorduk. Yeni bir dinamikte birbirimize denk gelmek için yükseliyorduk.”

Maddox ve Xavi tam o anda yanıma geldiler. Maddox hâlâ motokros kıyafetlerini giyyordu ve aman Tanrım, ne kadar da iyi görünüyordu. Kirli, esmer, kaybının kederini içinde sakar ve tehlikeli görünüyordu. Onu görür görmez penisim resmen sıçradı. Bu huysuz herifi her gördüğümde farklı bir heyecan duyardım. Beni sinirlendirir, coşturur ve içimde bir ateş yakardı, ama şimdi o ateş iki farklı türde ısıyla yanıyordu. Hâlâ onunla yarışmak, onu boğmak, kibirinden düşürmek ve o kendini beğenmiş bakışını yüzünden silmek istiyordum, ama aynı zamanda onu zevkten diz çöktürmek, boğazını sıkmak ve gerçekten istediği şey için yalvartmak da istiyordum. En hafif tabirle çelişkiliydim, ama bu iki isteği birleştirmenin bir yolu olmalıydı. Çok kusurluydum.

Ondan hem nefret ettiğimi hem de ona karşı şehvet duyduğumu kabullenmiştim. Peki o da mı kabullenmişti? Yani, geçen gece onun yatağında sarılmıştık, ya da en azından denemiştik. Henüz kaçıp gitmemiştii, demek ki o kalın kafasında bir tür kabullenme olmuş olmalı. Ya da kaçacak başka yeri yoktu.

Nate'in durumumuzu ortaya çıkarıp Xavi ile şeytani planlarının işe yaradığını övünerek anlatmaya başlayacağını anladım, bu yüzden ayağa kalkıp Maddox'un karşısına dikildim.

"Seninle konuşmam gerek," diye bağırdım ona ve uzaklaşmaya başladım.

Nate arkamdan seslendi, Xavi güldü ama Maddox tek kelime etmedi. Her zamanki gibi. Yine de beni takip edeceğini biliyordum. O benim tasmalı köpeğimdi, ama bunun sonsuza kadar süreceğini düşünecek kadar aptal değildim.

Bunu söylemeden, karavanlarının olduğu yöne doğru yürüdüm. Boş olacağını biliyordum ve bu kadar kalabalık bir kampta, kimsenin olmadığı bir ortamda bazı meseleleri halletmek için en iyi yer orasıydı. Lafi uzatmaktan bıkmıştım. Çıkıyorduk ya da arkadaş bile değildik, ama birbirimizle eğlenmek istiyorduk, bu yüzden artık işe koyulmanın zamanı gelmişti. Penisimin sürekli sertleşmiş olması sinir bozucu ve dikkat dağıtıcıydı ve Maddox'u başka bir şeye zorlamaya hazırdım.

Her zamanki sessizliğini koruyarak birkaç adım arkamdan yürüdü. Nasıl olup da ağzını kapalı tutarak, kelimeler olmadan beni sinirlendirmeyi başardığına akıl sır ermedim.

Gece sıcak ve nemliydi, bu da öfke ve tahrikten dolayı vücudumda oluşan sıcaklığı daha da artırıyordu. Ayaklarımızın altında kırılan dalların sesi sinirlerimi bozuyordu ve içimdeki inatçılık, tek istediğim onun lanet olası vücuduna bakmakken ona geri bakmamı engelliyordu. Doyasıya bakmak. İstedigimi almak.

Mutlu olmam, zaferimin tadını çıkarmam, bunu onun yüzüne vurmam ve kazanmanın heyecanını yaşamam gerekiyordu. Bunun yerine, cinsel hayal kırıklığı, biraz kafa karışıklığı ve hafif bir özgüven eksikliği içinde kıvranıyordum. Ya o aynı şeyleri hissetmiyorsa?

Onun da benimki gibi hep sert bir cinsel organı mı vardı? Gösterdiğimiz bu kısıtlamadan delirmiş miydi? Bütün bu işten bıkmış ve Julie gibi kızlarla sevişmeye geri dönmeye hazır mıydı? Kahretsin, muhtemelen bıkmıştı. Sanki ben özel bir şeymişim gibi. Kendimi yakışıklı bile saymazdım çünkü... ben sadece pis, kenar mahalle çöplüğünde yaşayan, sosyal yardım alan, hiçbir yerde yaşamayan biriydim. Evim yoktu. Maddox Kane'in benimle daha fazlasını isteyeceğini düşünmek için kimdim ki? Ben ne istiyordum ki? Sadece onunla sevişmek mi, yoksa başka bir şey mi?

Peki neden bu konuda bu kadar kafa yoruyordum?

Yol açılıp römorku görünür görünmez kendimi kaybettim. İçimdeki öfkeyi kontrol edemeyerek arkamı döndüm ve onu göğsünden ittim. Elleri motosiklet pantolonunun ceplerindeydi, gayet rahat bir şekilde duruyordu ve bundan daha da çok nefret ettim. Onu ittiğimde bile ellerini çıkarmadı.

"Şimdi sorunun ne, Devon?" diye sordu, sanki saçma bir şey yapıyormuşum gibi. "Yürümek seni sinirlendiriyor mu?"

"Beni çok sinirlendiriyorsun!" diye hırladım ona, tüm bu öfkenin nereden geldiğinden tam olarak emin değildim.

"Ben hiçbir şey demedim," diye kendini savundu ve yanımdan geçmeye çalıştı.

Onu takip ettim. Harika. Şimdi onun tasmaındaki köpek bendim. "Aynen öyle!" diye bağırdım arkasından, tam da yüzleşmeye çalışırken uzaklaşmasından nefret ediyordum. "Hiçbir şey demiyorsun! Ben burada patlamaya hazır haldeyim, sen ise hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyorsun."

Maddox karavanın yanına geldi, ellerini ceplerinden çıkardı ve yüzünde saf bir nefret ifadesiyle bana baktı. "Neyi umursamam gerekiyor ki, Devon? Bugün kaybettim. Sana karşı. Huysuz bir herif olmaya hakkım var."

Kaybetmedi; ikinci oldu, ama duyguyu anladım. Evet, bana kaybetti ve bundan son derece gurur duydum.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum, elimi ikimizin arasında sallayarak. "Biz neyiz?"

"Bir etiket mi istiyorsun?" diye alay etti.

"Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum!" Tamam, artık tamamen çıldırıyordum ve nedenini hala bilmiyordum. "Bir şeyler oluyor, sonra

olmuyor, sonra yeni şeyler oluyor ve ben hiçbir şey anlamıyorum!" Çok açık değil, ama neyse. "Bu nereye gidiyor?"

"Bu mu?" diye alaycı bir şekilde, hasta bir sırıtışla söyledi. "Bu mu? Bizim... bir şey olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Ah, şimdi onu öldürmek istedim. Bu çok acıttı. Çok kötü. "Siktir git, Maddox."

Artık yeter demiştim. Çıkmıştım. Bu iş bitmişti. Başlayıp başlamadığını bile bilmiyordum ama Maddox'un aklımı, duygularımı ve cinsel organımı alt üst etmesine artık izin vermeyecektim. Ona, bir kez olsun, söyleyecek başka bir şeyim olmadığı için başımı salladım. Zaten daha fazla bir cevabı hak etmiyordu. Kaçmaya hazır bir şekilde bir adım geri çekildim. Bana ne kadar kötü bir şekilde zarar verdiğiine şahit olmasını istemiyordum.

Maddox, benim geri adımımı karşılamak için öne doğru bir adım attı. Yumrukları sıkılıydı, gözleri alev alev yanıyordu ve vücudu gerilmişti, ama sonunda konuşmadan önce ağzı üç kez açılıp kapandı.

"Pekala. Hadi bunu birlikte halledelim, Devon."

Daha da geri çekilmeye çalıştım ama ayaklarım onun karavanının hemen önündeki yere yapışmış gibiydi. Söyleyeceği saçmalıkları duymak ister miydim, yoksa daha da mı canımı acıttırdı?

"Bu berbat bir durum. Tam bir felaket. Bu benim rahatlık alanımın çok dışında, nasıl düşüneceğimi bile bilmiyorum. Senin yüzünden aklım karmakarışık. Senden nefret etmek istiyorum ve ediyorum da, ama artık aklımla mı düşünüyorum, yoksa gerçekten mi düşünüyorum bilmiyorum. Kalbimi... kalbimi alt üst ettin, Devon!"

Kahretsin, iyice derine iniyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve saldırısına hazırlandım.

“Şimdi seni umursadığımı fark ediyorum! Babanın sana zarar vermesini istemiyorum, seni benden almasını istemiyorum ve hatta yanına yaklaşmasını bile istemiyorum. Seni aşağılamasını ve seninle dalga geçmesini istemiyorum çünkü kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Bu da hiç mantıklı değil, çünkü benim tek istediğim seni kötü hissettirmektir!”

Sözleri kalbimi yakıp kavursa da alaycı bir şekilde güldüm. Ondan duyduğum en çok kelime buydu ve... çok ağır bir darbeydi. "Demek ki, kendimden nefret etmemi sağlama hakkına sadece sen sahipsin?"

“Evet!” diye bağırdı, sanki bu mantıklıymış gibi. “Evet. Eğer biri sana bulaşacaksa, o benim. O rolü ben istiyorum.” Birkaç adım daha attı, bana yaklaştı, öfkeyle dolup taşıyordu. “Ve işin berbat yanı, seni herkesten korumak istiyorum.”

Yutkundum, aynı anda hem hoşuma gidiyordu hem de nefret ediyordum. Bu iş tam bir karmaşaydı, bu konuda haklıydı, ama belki de karmaşa bizim için işe yarayan şeydi.

“Yani, hayır Devon, bunun ne olduğunu bilmiyorum,” diye alay etti. “Ama seni hem yıkmak hem de yükseltmek istiyorum. Seni korumak ve aynı anda öldürmek istiyorum. Bana hissettirdiklerin için sana kızmak istiyorum, ama sonra senin beni etkilemene izin verdiğim için kendime daha da çok kızmak istiyorum.” Uzandı ve elimi tuttu. “Ve seninle kavga etmenin bana bunu yapması konusunda kafam karışık olsun istiyorum.” Elimini sertleşmiş penisinin üzerine koydu. “Bu yüzden bana bunun üzerine hangi etiketi yapıştıracağımı sorma. Lanet olası cevabı bilmiyorum. Sadece senden nefret etmek, sana sahip olmak, seninle sevişmek ve seninle kavga etmek istiyorum. Hepsi bu. Benim için bu bu.”

Kahretsin!

18

–DEVON–

Elim hâlâ Maddox'un penisinin üzerindeydi. Gözleri bana dik dik bakmaya devam ediyordu, çenesi hâlâ kenetlenmişti ve kusursuzca söylediği sözler aramızdaki gergin havada sıkışıp kalmıştı.

Senden sadece nefret etmek, sana sahip olmak, seninle sevişmek ve seninle kavga etmek istiyorum. Hepsi bu.

Vay canına, bu ne kadar da tatlı bir şeydi, değil mi? Göğsüm duygudan yanıyordu, ama bu sefer Maddox'a duyduğum öfke farklı bir şeye, daha çok bir ihtiyaca dönüştü.

"Bu, soruna cevap oldu mu Sawyer?" diye hırladı geri çekilirken.

Elim pantolonundan düştü ama bu herifin içimde uyandırdığı sarhoş edici, sinir bozucu ve çelişkili duygular yumağının kaçmasına izin vermeyecektim.

Sakinlik hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmamıştı, ama yavaşça nefesimi verdim ve ona doğru yaklaştım. "İçeri gir," diye emrettim, o sakinliği zar zor koruyarak. "Şimdi."

"Siktir git."

“Defol. İçeri.” Göğsüne bir ittim, sırtı karavanın kapısına arpdı. Bana dik dik baktı, emirlerime karşı geldi, ben de kapı kolunu çekip onu kapıdan içeri ittim. Yüzünde fke dolu bir ifadeyle yere düştü, bana küfürler savurdu ve akla gelebilecek her türlü hakareti etti. Aferin. Kız bakalım Maddox.

"Senin derdin ne lan?" Ayağa kalktı.

Karavan küçük, sıcak ve karanlıktı ama umurumda değildi. Burası, baša ıkımayı bilmediğimiz sapık arzuların, öfkenin ve duyguların kendi "sıcak kutusu" olacaktı. Hadi gelsin.

“Benim anlaşmam mı?” diye alaycı bir şekilde sordum, ona doğru yaklaşarak. En azından biraz huzursuz görünüyordu. “Benim anlaşmam Maddox, bu saçmalığı beklemekten bıktım. Beni istediğini, benimle kavga etmek istediğini ya da benimle yatmak istediğini söyledin. Peki ne olacak?”

Başını salladı. "Ben 'ya da' demedim. Bütün bunları istiyorum." Yutkundu, rahatsız ve sinirli görünüyordu.

“Pekala.” zerine atıldım. Beni durdurmak için ellerini uzattı ama ben ondan önce davrandım. Lanet olası boğazından yakalayıp kafasını buzdolabına arpdım. Bana küfretti, ellerini bedenlerimizin arasına sokup göğsüme bastırdı. “Hepsi birden mi?”

"Kahretsin, Devon," diye inledi.

"Lanet olsun, Devon, ne?" diye ıkıştım. "Orada durup bütün o saçmalıkları benim tepki vermemem için söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen sordun işte!" diye homurdandı yüzüme. "Bunun ne olduğunu öğrenmek mi istedin? İşte cevabım!"

Onu susturmanın zamanı gelmişti. Boğazını daha sıkı kavradım ve başparmağımla çenesini yukarı doğru ittim. Yeşil gözleri öfkeliydi ve vücudunu da aynı derecede tehlikeli hale getirmeye hazırdım. Motokros

pantolonunun bağcıklarını ve cırt cırtlarını çözerken gözlerimi ondan ayırmadım. Parmakları tişörtümü tırmaladı ve göğsü kabarmaya başladı, ama tam da istediğim buydu. Tepki vermesini.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, panik içinde ve nefes nefese, biraz tereddütlü ama aynı zamanda aşırı istekli bir şekilde.

"İstediyimi alıyorum," dedim, elimi pantolonunun içine sokup kalın, sert penisini parmaklarımla kavradım. Maddox boğazından kısık bir inilti çıkardı, başı geriye düşüp buzdolabına çarptı.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle konuştu, tekrar göğsüme bastırarak. "Hayır."

Sakın bana hayır deme! Elimden itti ve bileğimi öyle sertçe bükte ki, boğazındaki tutuşumu kaybettim.

"Artık korkaklık yapmaktan bıktım," dedi ve beni destekledi.

Bir dakika bekle. Şu anda baskın olan ben olmalıydım. "Maddox, bırak da ben—"

"Siktir git, Devon." Beni öyle sertçe itti ki bacaklarımla arkası tek ve biricik yatağa çarptı. Şaşkınlıkla ve... kahrolası bir şehvetle ona bakarak geriye doğru sendeledim. "Seni becermek istediğimi, sana sahip olmak istediğimi söyledim. O yüzden bırak da beni."

Aman Tanrım. "Şu anda sadece seks yapmak mı istiyorsun?" Doğrulup yatağın kenarına doğru kaydım.

Ve sonra hayal edebileceğim en beklenmedik, en berbat şeyi yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımla arasına, bana teslim oldu. Bilerek kendini altıma yerleştirdi ve aman Tanrım, bu basit hareket her şeydi. Pantolonumu açarken parmakları biraz titredi ve cırt cırtın kopma sesi o küçük alanda yankılandı.

"Asansör," diye emretti.

Kahretsin. Tamam. Kalçamı kaldırdım ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı tek bir hızlı hareketle aşağı çekmesine izin verdim. Ayakkabılarımı çıkardığım anda penisim de serbest kaldı ve Maddox pantolonumu tamamen çıkardı.

“Maddox, siktir git. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Hiç tereddüt etmeden harekete geçti. Öne eğildi, bir eliyle penisimi kavradı ve dudaklarını etrafıma yapıştırdı.

“Ah, kahretsin,” diye inledim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı biliyordum ama bunun önemli olduğunu düşünmedim. Onu o kadar çok istiyordum ki, ondan gelen her türlü berbat oral seks bile yeterdi. “Aman Tanrım.”

Ama berbat değildi. Ellerini ve ağzını birlikte kullandı ve alışıkça hiç korku belirtisi göstermedi. Dirseklerimin üzerine yaslanarak onu izlemeye başladım. Gözlerim sürekli kapanmak istiyordu ama bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Maddox Kane'in ağzı penisimin etrafındaydı ve bu gördüğüm en ateşli şeydi.

Nefesim kesik kesik bir hale geldi, gözlerim kısılmıştı ama odaklanmıştı ve kalçalarım yukarı doğru itme dürtüsüne karşı koyuyordu. Kendimi yapabileceğimden daha nazik bir şekilde, onu cesaretlendirmek için bir elimi koyu saçlarının arasından geçirdim. Gözleri hızla bana baktı ve gözlerindeki yeşil o kadar parlaktı ki bir an bakakaldım. Tam olarak ne yaptığını bilmiyor olabilir, ama tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordu ve bu onun için işe yarıyordu. Zaten çok yakındım. Utanç verici derecede yakındım.

Maddox ağzını penisimin içine o kadar derine indirdi ki neredeyse tamamını içine aldı. Uzun, kısık bir inilti göğsümde yankılandı ve boğazımdan çıktı. Boğulduğunu duyduğumda inilti daha da şiddetlendi.

“Maddox,” diye inledim. “Ben... aman Tanrım, bu çok iyi. İstiyorum...” Tam olarak ne istediğimi biliyordum. Haftalardır beni tahrik ediyordu ama ona söylemeye cesaret edememiştim. Eğer o içgüdülerine göre hareket edebiliyorsa, ben de edebilirdim. “Maddox,” diye tekrar başladım. “İstiyorum... seninle sevişmemi istiyorum.”

Maddox durdu. Bana bakarken dudaklarını yaladı, herhangi bir şüphe arıyordu. Bu noktada, hiçbir şüphem yoktu. Hâlâ penisimi elinde tutuyordu, ama gözlerindeki o tehlikeli bakış, inanılmaz bir açlığa dönüşmüştü. Bana karşı açlık.

"Sakın... gerçekten inanmadığın bir şey söyleme," dedi, fazla sert bir tonda değil.

Öne doğru eğildim, dağınık saçlarından çekiştirdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanırım bu, ikimizin de hiçbir şeyden geri durmadığı ilk seferdi. Maddox kalçalarımından tuttu ve beni diz çökmüş bedenine daha da yaklaştırdı. Dudaklarını ısırdım ve saçlarından çekiştirdim, bu işe daha rahat bir hava katmak için agresif bir tavır sergiledim. O da benim enerjime karşılık verdi ve bir kez olsun ikimizin de kazanabileceği şehvet dolu bir savaşa girdik.

"Ciddiydim," dedim dudaklarına doğru. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Maddox kalçalarımından tuttu; kasıtlı mıydı yoksa kendini mi tutmaya çalışıyordu bilmiyordum ama geri çekildi ve bana baktı. "Söyle," diye emretti alçak, baskın bir ses tonuyla, bu da itaat edip gözlerimi devirmek istememe neden oldu. "Benimle sevişmek istediğini söyle."

Ne kadar da adi bir herif. Neden bu kadar ateşliydi ki?

“Maddox.” Saçımdan çekiştirdim ve tekrar boğazını kavradım. Gözlerini zorla gözlerime diktim ve ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeleri kontrol

ettiği kadar onu da kontrol ettim. “Seninle sevişmek istiyorum.”

Hırıltıya benzeyen bir nefes verdi. Aman Tanrım. Bana karşı her zaman agresifti, ama o an gözlerindeki ifade, vücudundaki gerginlik ve ondan yayılan ihtiyaç beni neredeyse ölümüne korkuttu.

Nefesimi verirken, göğsünün inip kalkmasını izledim.

Maddox Kane tarafından becerilmek üzereydim.

19

—MADDOX—

Cinsel olarak tatminsiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Arzunun ne olduğunu ve kırılma noktasına kadar baştan çıkarılmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama hayır. Devon'ın ağzından çıkan o altı kelimeyle, kaba sesiyle, o mutlak kesinlikle, tam bir felaketin eşiğindeydim.

Julie bir keresinde benimle bir oyun oynadı. Beni kışkırttı, defalarca orgazma çok yaklaştırdı ama her seferinde geri çekildi. Gerçeklik ve yanılsama arasındaki o ince çizgide gidip gelmek hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Krystal adında bir kız bana bir keresinde Molly verdi ve seksin inanılmaz olacağını söyledi. Yanlış anlamayın, gerçekten de öyleydi. Parmaklarının her dokunuşu, dudaklarının her teması ve saçlarının tenime değmesi bana mutluluk verdi.

Ama hiçbir şey—hiçbir şey!—şu an hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Devon, Julie'nin oynadığı aynı oyunu, farkında bile olmadan bana işkence ediyordu. Devon bana dokunduğunda, coşku hissetmek için bir uyuşturucuya ihtiyacım yoktu. Dokunuşu, tenimin her zerresinden,

sinirlerime ve doğrudan penisime en yoğun zevk dalgalarını gönderiyordu. Bana getirdiği mutluluk, genellikle uyandırdığı öfkeyle karışarak, en destansı arzu karışımını oluşturunuyordu.

Onun benimle sevişmek istediğini duymak mı? Evet, duyduğum en ateşli şeydi. Daha önce tereddüt ediyordum, kendime lojistik konuları halletmem ve en büyük düşmanımınla birlikte olma fikriyle barışmam gerektiğini söylüyordum. Ama bunların hepsi saçmalıktı. İkimizin de bu sonucu engelleme şansı asla yoktu. İlk kez o gece, pistte öpüştüğümüz o gece, baştan çıkarılmaya teslim olduğumuz anda her şey harekete geçti. Evet, aklımız ve saçmalıklarımız araya girdi, ama içten içe biliyordum ki, sonumuz bu olacaktı.

Rollerin tersine döneceğini düşünmüştüm. Bu hafta sonu buraya ona hazır olduğumu söylemek için gelmişim. Daha doğrusu onu zorlamak için, ama bu konunun dışında. Hatta araştırma yaptıktan ve çok fazla eşcinsel pornosu izledikten sonra, istediğim şeye hazırlanmak için kayganlaştırıcı bile getirmiştim. Devon'ı bu karavana zorla sokmayı, ilk kez onun penisini emmeyi ve sonra da beni becermesini istemeyi planlamıştım. Beni becermesini istemeyi.

Ama her zaman olduğu gibi, bu da bir yarışmaydı ve o beni geçti. Muhtemelen ben kaybettiğim için biraz üzgündüm ve o da kazandığı için çok sevinçliydi, bu da onu bu gece cesur yaptı. Peki, ben de onu geçip rolleri tersine çevirerek, onun talebini ikiye katlayıp, beni beceren kişi o mu olacaktım? Yalan söylemeyeceğim, aklımdan geçti. Ama o bunu söyledikten, beni becermemi istedikten ve bunu istediğini itiraf ettikten sonra, benim de istediğimin bu olduğunu biliyordum.

Devon Sawyer'la sevişmeyi çok istiyordum. Hem de çok. Çok.

Ve bu durum beni pek sakinleştirmiyordu.

"Kalk ayağa," diye emrettim, ona itaat etme fırsatı bile vermedim. Gömleğinin önünden çekiştirip onu ayağa kaldırdım, onu soyundurmak için çılgınca bir istek duyuyordum. O da benim gömleğimi başımdan yırttı ve ben aynı anda onun gömleğini de çıkarmaya çalışırken kollarımız birbirine dolandı.

"Biraz yavaşla," diye uyardı beni.

Yapamadım. Gömleğini çıkardım ve... ve orada öylece durup, sanki ilk defa g r yormuşum gibi vücuduna hayran kaldım. Işın garip yanı, ona verdiğim morluklara, kavgalarımızdan kalan izlere ve birbirimizle savaşarak kazandığı kaslara bakıyordum. Göğsündeki kurukafa, dövme izni olmadan ucuz bir karavanda yapılmış olsa da, hafif bronzlaşmış tenine karşı birdenbire çok iyi görünüyordu. Hatta üzerimizdeki kirliliği bile sevdim. Pistten gelen tozla kirlenmiştik, okyanusta yıkanıp temizlenmiş olsak bile, ve buradaki sıcaktan dolayı yeni terle parlıyorduk.

Ama sonra yan tarafındaki bıçak yarasını, oraya attığım dikişlerin soluk kırmızı izlerini ve o geceki savunmasız bakışlarını fark ettim ve anılarım bir anda canlandı. Yumruklarım sıkıldı.

Devon, çenemi yukarı kaldırıp bakışlarımı yanından uzaklaştırarak, "Maddox," dedi. "Onu düşünme. şu an değil."

"Daha önce g t nden sikildin mi?" Aman Tanrım. Ne konu değişikliği ama. Sormanın en incelikli yolu değil belki ama, siktir et onu; bilmem gerekiyordu.

Devon sırtttı ve başını salladı. "Hayır. Hala istiyor musun?"

şimdi daha da çok. "Evet." Onu kendime çekip bir öpücük daha verdim, babasının izlerini zihnimden silmeye çalışıyordum.

Ayakkabılarımı çıkarırken o da pantolonumu aşağı çekti ve dudaklarımız aceleci, özensiz bir öpüşmeyle birleşti. Porno izleyerek bunu yapması için

onu hazırlamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden tam bir centilmen olarak elimi karın kaslarına doğru indirdim ve dikkatini dağıtmak için penisini kavradım.

Devon neredeyse bayılacak halde ağızma inledi. Toplarıyla oynadım ve parmaklarımı kalçalarına doğru kaydardım. Oraya dokunduğumda sert bir nefes aldı, ama diğer eli saçlarımı sıktı ve gözleri gözlerimle buluştu. Hoşuna gittiğini biliyordum.

Tamamen çıplak ve inanılmaz seksi görünüyordu, onu yatağa yatırdım ve bacaklarını iyice açtım. Artık tereddüt etmeye zaman yoktu. Önümde uzanmış halini, gururla dikilmiş penisini, inip kalkan göğsünü ve başımı delen gözlerini bir an daha hayranlıkla izledim. Bana dokunmak istediğini biliyordum ama ellerini yatağa bastırdım ve vücudunun üzerinde durdum.

Onun benim için sırt üstü yattığını görmek beni memnun eden kibirli bir yanımdı, ama nedense bu tatmin duygusunun rekabetimizle hiçbir ilgisi yoktu, daha çok... şey, cinsel organlarımızla ilgiliydi.

“Bırak şunu ben yapayım,” diye emrettim. “Bırak ben—”

"Öyleyse siktiğimin yap şunu!" diye sözümü kesti, bir elini serbest bırakıp başımın arkasına bastırarak beni vücudunun üzerine doğru zorladı.

Sırıtmamı saklamaya çalıştım ama ısrarcı davrandığında hoşuma gitti. O berbat kurukafa dövmesini, karın kaslarını ve uyluklarını öptüm, biraz onu kızdırdıktan sonra dilimi penisinin alt kısmına doğru gezdirdim.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Yerdeki çantamı kaparken, ne yaptığımı görmemesi için uğraştım ama o şerefsiz hareketlerimi takip etti. Utançtan kıpkırmızı olup bir şişe kayganlaştırıcı çıkardım ve o kaba bir kahkaha atınca ona kaşlarımı çattım.

"Kayganlaştırıcı getirdin mi?" diye sordu, gülmemeye çalışarak.

"Defol git."

"Bunu sen mi planladın?" diye sormaya devam etti, ben de avucuma çok fazla şey sıkıştırıyordum. "Romantik herif!"

"Devon," diye bağırdım, elimi penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirip diğer elimi geriye doğru kaydırarak kayganlaştırıcı sürülmüş parmaklarımın dar deliğine değmesine izin verdim. "Siktir git, sus artık."

Susmadı. İnledi, mırıldandı ve parmaklarım onu hazırlarken hayatımda duyduğum en seksi sesleri çıkardı. Neredeyse yalvarıyordu ve bunun egomu biraz da olsa okşadığını itiraf etmekten utanmadım. Hem de çok.

"Mmm," diye inledi, altımda kıvranırken. "Kahretsin, acele et. Tanrım, Maddox, sadece beni becer!"

Garip bir şekilde, çoğu zaman ona zarar vermek istiyordum, ama şimdi değil. "Emin misin?"

Devon birden doğruldu, tekrar boğazımı kavradı ve yüzüme hırladı. "Eğer bir daha bana emin olup olmadığımı sorarsan, seni ters çevirip sikeceğim. Tahrik oldum, hazırım ve şimdi senin de cesaretini toplayıp bunu yapmanı istiyorum."

İçgüdülerim beni, sırf hızlı olmasını istediği için bunu uzatmaya itti. Onun tatminini geciktirmek teoride eğlenceli görünüyordu, ama şu an için kendimi kontrol edebilecek gücüm yoktu. Ben de onun kadar açgözlüydüm ve eğer hazır olduğunu söylüyorsa, ben de fazlasıyla hazırdım. Avucumu göğsüne bastırdım ve onu geriye doğru ittim.

Bacaklarının arasına diz çökerek, penisimi birkaç kez okşayarak ıslattım. Boru anahtarı kadar sertleşmişim, buna çok hazırdım ve gergin olmama izin vermeyecek kadar azgındım. Bacaklarını geriye ittim ve kendimi hizaladım, sıkı kalçasının penisime değmesinin verdiği hissin tadını çoktan çıkarıyordum.

Devon'ın elleri kalçalarımaya yapıştı ve beni öne doğru çekmeye çalıştı. "Biraz yavaşla lan," diye onun sözlerini ona karşı kullandım.

"Maddox, hadi ama," diye homurdandı sabırsızlığını.

Penisimi izlemek için geriye yaslandım ve ucunu kalçalarının arasına kaydırduğımdaya, gerginliği ve direnci hissedince nefesimi tuttum ve biraz daha içeri ittim.

"Kahretsin," diye inledi. Durdum, tepkisini ölçmek için ona baktım. "Sakın durma."

Bu lanet olası karavanda her zaman bu kadar sıcak mıydı? Alnımda ve belimin alt kısmında ter damlacıkları birikmişti ama cinsel istekten mi yoksa sıcaklıktan mı bunaldığımı anlayamadım. Fark etmezdi; her iki durumda da tahrik olmuşum çünkü... Devon Sawyer'la birlikteydim.

İleri doğru ittim, acı verici derecede yavaş bir tempoyla içine girdim. Her küçük itişte ağzım aralandı ve parmakları kalçalarımaya saplanarak hem beni uzaklaştırdı hem de kendine doğru çekti.

Çok dar bir yerdi. Şimdiye kadar içine penisimi soktuğum en dar yerdi ve eğer tüm kaslarımı kasıp nefesimi tutmasaydım, içine tamamen girmeden boşalırdım.

"Kahretsin," diye küfrettim, hissettiğim o muhteşem duyguya karşılık, kendimi toparlamak için başımı öne eğdim. "İyi misin?"

Bir sürü saçma sapan şey geveledikten sonra, "Devam edin," diye ekledi.

Kalçası penisimi adeta bir mengene gibi sıkıydı, o kadar sıkıydı ki daha da yavaşlamak zorunda kaldım. Henüz boşalmak istemiyordum. Kısmen Devon'ın benimle alay etmesi için bir sebep olmasını istemediğimden, ama çoğunlukla da onun boşalmadan bunun bitmesini istemediğimden. Beğenmesini, hatta sevmesini istiyordum, çünkü bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyordum.

“Maddox,” diye yakındı. “Daha fazla.”

Onun anüsündeki penisimden gözlerimi kaçırdım, beni doruk noktasına ulaştırmak için bu görüntüye ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, pek rahatlama sağlamayan yüzüne baktım. Gözleri çok seksiydi, dudakları parıltıyordu ve o lanet olası ağzından çıkan sesler beni çıldırtıyordu.

Bir santim daha içeri girdim, dişlerinin alt dudağına kenetlenmesini izledim. Daha derine indiğimde gözleri kapandı. Kahretsin, şimdi duvara ya da başka bir şeye bakmam gerekiyordu. Rahatlayıp beni tamamen içeri alana kadar ona doğru hareket ettim. Uyluklarım kalçalarına çarptı ve dünyam değişti.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," diye inledim, sakinleşmek için durmam mı yoksa ona duyduğum açlığı gidermek için onu sert ve hızlı bir şekilde becermem mi gerektiğini bilemiyordum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu nefes nefese. "Tamamen içeri girdiniz mi?"

"Siktir git," diye hırıltılı bir sesle bağırdım. Hareketsiz kalmak beni öldürüyordu. "Hareket edebilir miyim? Burada ölüyorum resmen."

“Sen tam bir korkaksın.” Gözlerime baktı, mavi gözleri loş karavanın içinde parlıyordu. “Evet. Çekil. Endişelenmeyi bırak.”

İyi.

Neredeyse tamamen geri çekildim ve tekrar ona sertçe girdim. İkimiz de küfrettik ve vücudum, içimden geçen ezici zevk dalgasıyla öne doğru çöktü. Devon'ın bacakları daha da açıldı ve ben onu misyoner pozisyonunda becerirken göğüslerimiz birbirine çarptı.

“Mm,” diye mırıldandı. “Evet. Kesinlikle evet.”

Birbirimizi tamamen yeni bir şekilde tanırken, o her türlü ateşli sesi çıkardı. Vücutlarımız terden ıslaktı ama dokunulduğunda sıcaktı ve

saçlarım alnıma yapışmış, beni daha da ateşli hale getiriyordu. Devon'ın yanakları kızarmıştı ve elleri hala kalçalarımı kavramıştı, ama şimdi bu tutuşunu kullanarak bu işi yönetmeye çalışıyordu.

"İyi hissediyor musun?" diye hırıltılı bir sesle sordum, bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Başını salladı, ısırık dudağının arasından onaylayıcı bir mırıltı çıkardı. "Tam bir kız gibi görünme riskini göze alarak," diye hafifçe güldü, "kendini çok büyük hissediyorsun."

Ego okşandı. "Çok sıkısın." Elimi uzatıp onu boşalttım. "Ve çok da iyi. Boşalmanı istiyorum. Kahretsin, lütfen boşal."

Mavi gözlerinde, sırf benimle dalga geçmek için olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışacağını gösteren bir kıvılcım vardı, ama onu yavaş ve derinden becermeye başladığımda, o rekabetçi tavrını kaybetti ve farklı bir tavra geçti. Bir elimle penisini okşadım, sonra o da beni itti ve kendi kendine yaptı. Onu boşaltmaya o kadar odaklanmışım ki, kendi kontrolsüzlüğüm daha katlanılabilir hale geldi. Dizini kavradı, bacağına geriye çekti ve... aman Tanrım.

İlk defa birlikte çalıştık. Karşılıklı memnuniyet ödüldü, ama bu lanet olası bağlantı bedeliydi... ve ben bunu tekrar tekrar ödemeye razıyım.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin, Maddox," diye inledi. Gözleri birden açıldı, benimkilerle buluştu ve vücudu kasıldı. Kalçası penisimi sıkıca kavradı ve ben büyülenmiş bir halde, karnına ve göğsüne boşalırken onu izledim. "Ahhh, evetttt."

Onun boşalmasını izlemek ve bunun vücudunda yankılanışını hissetmek, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. O kadar ateşliydi ki, kontrolümdeki tasma koptu ve beni de onunla birlikte orgazma sürükledi. Kalçalarından tuttum ve onu tam 0,3 saniye boyunca sertçe becerdim, sonra

geri çekilip kendimi boşalttım. Boşaldım. Aman Tanrım, boşaldım. Karnının her yerine, zevk karışımımızı birbirine karıştırarak, yorgunluk ve sıcaktan neredeyse bayılacak haldeydim.

Başım dönmeye başlayınca inledim. Gözlerim kapandı, boğazım daraldı ve ciğerlerim tamamen durdu. Beynim artık çalışmıyordu.

“Ah, evet, kesinlikle.” Devon beni izledi, elleri uyluklarımda yukarı doğru kayıyordu, dokunuşu altında titriyordum. “Çok ateşli.”

Denesem bile ayakta duramazdım. Üzerine yığıldım, karın kaslarımızın arasında meni vardı ama vücutlarımızın geri kalanı her yerinden terle kaplıydı. Devon beni yakaladı, boynuma doğru gülerek, sonra da beni üzerinden attı.

Yanına sırt üstü yığıldım, bir pug gibi nefes nefese kalmıştım, her yerim ter içindeydi ve gerçekten, gerçekten çok mutluydum. Birbirimize dokunmak ya da sarılmak için çok sıcaktı, bu yüzden konuşabilecek kadar sakinleşene kadar öylece uzandık. Çünkü az önce oldu. Seviştik.

O kadar kafam karışmıştı ki, kalkıp mutfaktan ona bir havlu aldım. Önce kendimi temizlemek için kullandım ama ona da gerek yoktu; kirli bir havluya ihtiyacı vardı. Zaten ilk başta pek de temiz değildi. O temizlenirken ben de boxer şortumu giydim, sonra da yerden onunkini alıp ona fırlattım.

"Çok sıcak," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Dışarı. Hemen." Kapıyı iterek içeri girdim ve onun için açık bıraktım.

Gece havası kızarmış tenime iyi geliyordu ve Devon da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, dışarı çıkar çıkmaz içini çekti ve bacakları titrediği için bir şezlonga yığıldı. Ben de yanına oturdum, hala nefes nefeseydim. Ona bir tane ikram etmeyi hatırlamadan önce soğutucudan bir şişe suyu bir dikişte içtim.

Suyunu boşalttı ve ormana doğru baktı.

Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Mesela, hayatımın en iyi seks deneyimi için teşekkürler mi? Tekrar hazır mısın? Popon nasıl? Bilemiyordum.

Devon ikinci şişe suyu açtıktan sonra boğazını temizledi. "Şey," dedi, duraksayıp başını salladı, "çok sıcaktı, değil mi?"

Kahkaha attım ve başımı salladım. "Kesinlikle öyleydi."

Devon güldü ve sonra tekrar sessizlik çöktü. Rahatsız edici bir sessizlik değildi; daha çok karşılıklı bir anlayışla, saygı duyulan bir yalnızlık haliydi. Ya da buna benzer saçma bir şey.

Kafamda, hayatımın en ateşli seks deneyimiydi. İyi hissettirmişti, hala da iyi hissettiriyor ve fazla bir aksilik olmadan gerçekleşmişti. Gerçekte, dışarıdan bakıldığında, muhtemelen ter içinde, homurdanan, yanakları kızarmış ve saçları darmadağınık iki ucuz, kirli karavan parkı serserisi gibi görünüyorduk. İyi bir porno film olmazdık ama umurumda değildi. Sadece Devon Sawyer ile seviştim.

Ve durmayı da planlamıyordum.

"Yani, önceden kayganlaştırıcı jel aldığınız ama prezervatif almadığınız gerçeğinden bahsetmek için şimdi kötü bir zaman mı?" diye sordu Devon.

Kahretsin.

Ayağa kalktı ve yüzüme bir tokat attı. "Benim işim temiz, senin de temiz olduğunu biliyorum." Dudaklarımdan öptü.

"Bunu nereden biliyorsun lan?"

"Xavi bana söyledi," diye güldü.

Lanet olası kardeşim. Hep burnunu sokuyor. "Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Hayır, ihtiyacım olursa diye öylesine söyledi. Doğrusu, oldukça işime yaradı," diye tekrar güldü ve sırıttı.

Birdenbire tekrar sinirlenerek ayağa kalktım.

"Rahat ol, Kane." Devon beni eliyle uğurladı. "Ama harika bir hafta sonuydu, değil mi? Sen resmen beni yendin, ben de seni yarışta yendim."

"Siktir git, Devon." Belki de hafifçe sırtıyordum. Sadece biraz.

Yarıшта ikinci olmak artık o kadar da kötü görünmüyordu. "Bir dahaki sefere kışına gireceğim."

Sırıttı.

20

—DEVON—

Babam yarış pistinden döndükten sonra para aramaya gelmemişti. Maddox'un diğer gece onu tehdit etmek için yaptığı her neyse işe yaramıştı. Şimdilik, en azından. Biliyordum ki bir gün işler ters gidecek ve her şey altüst olacaktı, ama şimdilik, üzerimdeki her kuruşu istemek için peşimden koşmaması büyük bir rahatlamaydı. Parayı kira ödemek ve annemin karnını doyurmak için Mary'ye yiyecek almak için kullanabildik.

Annem Mary'nin ön verandasında, salıncakta oturuyordu ve Nate de yanında, annemin defterine çizim yaparken omzunun üzerinden onu izliyordu. Mary, Garron Park'ta yaşayan ve bazen annemin de kalmasına izin veren başka bir kadın olan Kathy ile şehir dışında olduğu için son iki geceyi burada onunla geçirmiştik. Bu gece geri dönecekti ve karavanında hepimiz için yeterli yer olmadığı için Kane'lerin evine geri dönmek zorunda kalacaktık.

Ama bu beni biraz korkuttu. Maddox'la işler cinsel ilişkiye kadar ilerlediğine göre, kaşıntıdan kaynaklanan tahriş gibi bir şey yaşamak istemiyordum. Tıpkı geçmeyen, sinir bozucu bir kaşıntı gibi. Eminim onun da kendi alanına ihtiyacı vardı, benim de kesinlikle kendi alanıma, bu

yüzden onun küçük yatağında birlikte kalmak en iyi seçenek değildi. Er ya da geç tekrar kavga etmeye başlayacaktık.

“Kendimize ait bir yer bulmalıyız, Nate,” dedim. “Anneme daha kalıcı bir yer bulana kadar geçici bir yer.” Yaşlılar evine ya da benzeri bir yere gitmesi gerekiyordu. Ellili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen bunama geçiriyordu. Bunun üzerine, yanlış teşhis edilmiş bir akıl hastalığı da vardı, bipolar bozukluk olarak adlandırılmıştı. Bunun yanlış olduğundan oldukça emindik, ama doğru tıp uzmanını karşılayabilecek duruma gelene kadar başka nereye gideceğimizi bilmiyorduk.

Annem başını kaldırıp bana gülümsedi. Bu aralar neredeyse hiç konuşmuyordu ama gülümsemeleri hâlâ çok güzeldi.

"Şimdilik Madd ve Xavi ile kalmanın ne sakıncası var?" diye sordu.

Dün gece bu konuyu konuştuk. Babamı evden attırıp karavanı tekrar devralmanın, yeni bir yer aramaya çalışmaktan daha iyi olacağını düşündü. Parkta pek boş yer yoktu ve şehirde de bir yerde yaşayacak paramız yoktu, bu yüzden bunun en iyi seçeneğimiz olacağını düşündü. Babamın ya hapse gireceğinden ya da borçlu olduğu her kimse tarafından öldürüleceğinden neredeyse emindi. Ben o kadar şanslı olacağımızı düşünmüyordum, olsa bile, bunun gerçekleşmesini ummak için yeterince uzun süre bekleyebilir miydik? Bizim gibiler şanslı olmazdı. Şans bizim yanımızda değildi. Biz sadece... şanslı insanlar değildik.

“Hiçbir şey,” diye geçiştirdim, annemin önünde bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Üstelik, o herif yüzünden kığım hala ağrıyordu ve burada oturup bunu Maddox'a kızmak için bir bahane olarak kullanmaktan gayet memnundum.

Nate anneme bir göz attı, sonra ona çay yapmak için içeri girdi. Bu, konuşmak istediği anlamına geliyordu, bu yüzden onu verandadaki

salıncağa oturtup içeceğini ve kalemlerini verdikten sonra, yanıma, basamağa oturdu ve bir sigara yaktı.

“Peki, ne oldu?” diye sordu Nate. “O gece pistte olanlardan beri Madd hakkında hiç konuşmadın.”

“İki gece önceydi. Bırak artık.” Elinden bir sigara aldım. “Şu an Maddox hakkında konuşmak istemiyorum. Planın ne olduğu hakkında konuşmak istiyorum. Babam için ne yapıyoruz?”

“Maddox’tan bahsediyoruz,” diye ısrar etti. “Ama tamam; sonra görüşürüz. Sana bir şey sorayım, Dev.” Bana doğru döndü. “Hayattaki en büyük planın ne?”

"Hayatta kal," diye alay ettim. Benim gibiler bundan daha fazlasını umamazdı.

Nate, "Devon," diye azarladı. "Hayatta bu saçmalıklardan daha önemli şeyler var."

"Öyle mi? Nasıl yani? Benden daha büyüksün ve hâlâ buradasın."

Nate iç çekti. "İster inanın ister inanmayın, burayı seviyorum. Babamın saçmalıklarıyla uğraşmak dışında Garron'u seviyorum. İnsanları seviyorum, Xavi'ye bayılıyorum ve bir gün, konuştuğumuz o dükkanı açmayı hâlâ planlıyorum. Liman tarafında."

“Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?” Kahretsin. İnsanların tekneleri ve diğer küçük motorları üzerinde çalıştığımız küçük bir dükkan açmayı hayal ederdik. Nate ve ben el becerimiz iyiydi, bir şeyler inşa etmek ve tamir etmek bize doğal geliyordu ve hayatta birlikte kalmak her zaman hedefimiz olmuştu. Dükkan, bunu gerçekleştirmenin yolu olarak gördüğümüz şeydi, ama bunu başarabilir miydik?

“Evet, ama anlamıyorsan da anlarım dostum. Dünyayı gezip kendimi geliştirmek gibi büyük hayallerim yok. Bu berbat, basit hayatı seviyorum.

Sadece cebimde biraz daha parayla, her zaman bu kadar kötü ve umutsuz olmadan ve babamın bizi sürekli rahatsız etmeden yaşamak istiyorum. Annem doğru yerdeyse ve en azından birazını elde edersem mutlu olurum Dev. Benim için bu kadar. Hayattan istediğim bu ve bununla da sorun yok. Senin yanımda olmanı istiyorum, ama eğer onları gerçekleştirebilirsek, tüm büyük hayallerini yaşamayı da engellemem.”

Şey... benim de büyük hayat hedeflerim ve isteklerim yoktu. Nate'in az önce anlattığı şey bana gayet mükemmel geldi.

“Şimdi cevap verme. Sadece düşün. Ne istiyorsun? Bir aile mi istiyorsun? Evlenip çocuk sahibi olmak mı? Garron'dan kurtulmak mı istiyorsun? Burada kalmak mı istiyorsun? Ve sırf elde edemeyeceğini düşündüğün için kendini sınırlama. Fakir olmamız hayal kurmamıza izin verilmediği anlamına gelmez. Bir şey istiyorsan, ona ulaşmanın bir yolunu bulursun.”

Sigaradan bir nefes çektim ve gözlerimi ovuşturdum. "Ne zaman bu kadar felsefi falan filan olmaya başladın?"

“Bak, ben her zaman bu kadar akıllı oldum,” diye güldü Nate. “Ve babamla bir çözüm bulacağız. Söz veriyorum.”

Ona inanarak başımı salladım.

"Şimdi de Maddox hakkındaki detayları anlat."

Başımı sallayarak ona baktım ve bir nefes daha çektim. "Anladığım kadarıyla onlarla biraz daha kalacağız, değil mi?"

Nate başını salladı. "Eğer gerçekten rahatsız olmuyorsan, Tammy Teyze'yi deneyebiliriz ama o da... pek iyi değil."

Ayağa kalktım ve merdivenlerden inmeden önce annemin başına bir öpücük kondurdum. "Şimdilik sorun yok. Ama bu geceki dövüşlerde Maddox'un ağzını burnunu dağıttığımda, o çok huysuz birine dönüşecek."

Nate güldü. "Aranızdaki bu saçmalık asla bitmeyecek, değil mi?"

Uzaklaşırken sııttım. Muhtemelen hayır. Umarım hayırdır. Beni arkadan becermişti ve hâlâ kavga ediyorduk, yani bu bir şeyi değiştirmediyse, hiçbir şey değiştirmezdi.



Garron Park sakinleri her ay sahilde bir dövüş gecesi düzenlerdi. Gösterişli bir şey yoktu. Bir grup insan sahilde, dövüşlerin yapıldığı dairesel bir alanda içki içiyordu. Farlar ve spot ışıkları ringi aydınlatıyordu ve hepsi bu kadardı. Para yoktu, düşmanlık yoktu ve yetenek seviyesi de yoktu. Bazıları pazarlık eder veya aralarında anlaşılan bahisleri ortaya koyardı, ama hiçbir şey resmi değildi.

Dürüst olmak gerekirse, bu bizim birlikte eğlenmemiz, stres atmamız ve fiziksel olarak yaşadığımız bazı hayal kırıklıklarını gidermemiz için bir yoldu, böylece yarımız hapse girmemiş oldu.

Bazılarımız belirli kişilerle dövüşmek istedi, diğerleri ise isimlerini bir şapkaya attı ve en iyisini umdu. Maddox ve ben yıllardır birkaç ayda bir bu etkinlikte dövüşüyorduk. Etrafımızda bizi sorumlu tutacak bir kalabalık varken birbirimizi dövmek için iyi bir fırsattı. Eğer işi fazla ileri götürürsek, bizi birbirimizden ayıracak insanlar vardı. Elbette bu gecelerin dışında da dövüşüyorduk, ancak etkinlik sırasında bizi biraz daha kontrol altında tutan bir güvenlik seviyesi vardı ve bu gece aradığım şey buydu.

Maddox tam yanımda belirerek, "Şimdi birlikte olduk diye sana olan ilgimi kaybedeceğimi sanma," dedi.

Ona bakmadım. Kavga başlamadan önce ereksiyon olmaktan çok korkuyordum. Biramı yudumladım ve sahildeki iki adamın birbirini fena halde dövmesini izledim. "Aksine, bu beni seni daha da çok dövmek istememe neden oluyor," diye itiraf ettim. Doğru söylüyordum ama bunun ardındaki neden beni pek ilgilendirmiyordu.

Maddox güldü. "Güzel."

Orada birlikte durduk, ama aslında birlikte değildik. Sadece yan yana, sıramızı bekliyorduk, birbirimizin ateşini körüklediğimiz için yakındık. Önce gerçek bir kavga etmeden onunla ringe çıkmak garip gelebilirdi, ama onu bir şekilde sinirlendirebileceğime emindim. Onun da beni sinirlendirmenin bir yolunu bulacağına daha da emindim.

"Şimdi arkadaş oldular mı?"

"Neden henüz kavga etmiyorlar?"

"Onların iyi geçinmeleri imkansız."

"Neden bu kadar sakinler?"

Evet, sanırım bizi birlikte görmek yeni bir şeydi, bu yüzden insanların bunu fark etmelerini çok da yadırgamadım. Onunla birlikte olan bendim ve ben bile bu durumdan garip hissettim.

Maddox, ses tonunda şeytani bir üslupla, "Bahsi yükseltmek ister misin?" diye sordu.

Sonunda ona doğru döndüm ve daha önce bakmadığım için şükrettim. Kahretsin, çok seksiydi. Esmer, tehlikeli ve güçlü. Üzerinde gömlek yoktu ve akşamın solgun güneşinin altında göğsü güçlü ve geniş görünüyordu. Çenesinde sakal vardı ama çene hattındaki yara izinin etrafında hiç sakal çıkmamıştı. O lanet olası yara izinden nefret ediyordum, çünkü nasıl oluştuğunu bilmiyordum, ama lanet olsun ki onu sert bir şekilde güzel gösteriyordu.

"Bahse ne diyorsun?" diye sordum. "Ve sakın yerine getiremeyeceğin bir şeye bahse girme, aptal herif."

Alaycı bir şekilde güldü ve gözlerini devirdi. "Senin gibi küçük bir sürtük değilim, Sawyer."

Bu iyi hissettirdi. Bu tanıdıktı. Sıra bize gelmeden önce kavga etmeden önce "Bahse ne?" diye tekrarladım.

Maddox omuzlarını dikleştirdi ve tam karşımda bana döndü. Göğsü dikkatimi çekti ve karın kasları, tam bir altılı olmasa da, sıkı ve gergindi. Gözlerimi ondan ayırmamak için çok uğraştım. Kendine güvenli ve küstah biriydi ve şartlarını belirttiğinde hiç tereddüt etmedi. "Kazandığımda, seni o lanet olası bariyerin üzerine yatırıp arkadan becermek istiyorum." Çenesi kasıldı.

Penisim sertleşti. Kahrolası hilebaz! Öfkemin yerini almaya çalışan cinsel uyarılma dalgasını yuttum. Bu kavgayı kazanma şansım olsun istiyorsam, öfkeli kalmam gerekiyordu.

"Kazanırsam ne kazanacağım?" diye sordum. "Kazandığımda," diye düzelttim.

Neredeyse sırtıtaçaktı. "Ne istiyorsun, Sawyer?"

O kadar çok şey var ki. Kahretsin, o kadar çok şey var ki.

Ona biraz daha yaklaştım. Başkaları için, sanki karşı karşıya gelmiş, dövüşmeye hazırlanıyor, bahislerimizi yapıyor ve anlaşmalarımızı sonuçlandırıyormuşuz gibi görünürdü. Ama aramızdaki gerginliği hissedemezlerdi ve bunun cinsel bir alt tonu olduğunu da bilmiyorlardı.

"Şu kıvrımın arkasında dizlerinin üstünde olmanı ve sikimi boğazına sokmanı istiyorum." Sahil boyunca başımı salladım.

Alt dudağını yaladı ve bana dik dik baktı. "Yani, anlaşma tamam mı?"

"Anlaştık."

El sıkıştık ve avuçlarımız birleştğinde meydan okuma netleşti. İkimiz de bu mücadeleden geri adım atmayacaktık. Hiçbir şekilde geri adım atmayacaktık.

Kesinlikle imkansız.

21

—MADDOX—

Kanlar içinde, morarmış ve yarı baygın halde, gecem böyle geçiyordu.

Ama gözüm o lanet olası ödüldeydi. Devon'ın korkuluğa eğilmiş, seksi bir pasif gibi sikimi alıp her anından zevk alması zihnimde çok netti. İstedığime o kadar yakındım ki, sikimi saran kalçasının sıkılığını neredeyse hissedebiliyordum.

Bana doğru savurdu, gözümün arkasında şiddetli bir acı patladı. Toplanan kalabalık çılgına döndü. Ben de çılgına döndüm. Ona doğru savurdum, kıl payı kaçırdım, savuruşum ıskaladı ve kollarını bana dolamasına izin verdim. Ona karşı direndim, ama beni iyice kavradığında, beni sırt üstü yere serdi, kum başıma çarptı.

Kanım damarlarımı yakıyordu.

“Ne oldu Kane?” diye alay etti Devon. “Ödül, bana en iyisini vermen için yeterli değil mi?” Dizini kaburgalarımın sertçe vurdu ve dirseği omzuma çarptı.

Kollarını sabitlemeye çalışırken aynı zamanda yüzümü de korudum. Kalçalarımı yukarı doğru ittim ve üzerimdeki tutuşu gevşedi, bu da onu ters çevirip üstüne çıkmam için yeterli zaman sağladı. Bacaklarımı onun

bacaklarına doladım ve onu altımda sıkıştırdım. O anda, ilişkimizin dinamiğinin değişmiş olması umurumda değildi. Tek istediğim kazanmaktı. O kendini beğenmiş gülümsemeyi o güzelim yüzünden silmek ve lanet olası zaferimle övünmek istiyordum. Birlikte olduğumuz kişi buydu—rakipler, rakipler, eşitler.

Kalabalık ondan geriye saymaya başladı. On dakikalık dövüşün ardından, biri nakavt olmadığı sürece, kazananlar kalabalık tarafından belirleniyordu. Zihnimin onu nakavt etmek istemeyen küçücük kısmını görmezden gelmek istedim. Çünkü... kahretsin, onu korkuluktan aşağı fırlatmak istiyordum. Bunun için uyanık olması gerekiyordu, değil mi?

Yumruğumu çenesine indirdim ve dudaklarının kanla kaplanmasını izledim. Devon bileğimi yakaladı ve sertçe bükerek beni acı içinde kendinden uzaklaştırdı. Kumda yuvarlanıp en üst pozisyon için mücadele ederken, kalabalık geri sayımın sonuna yaklaşırken öfkeli bir savaş çılgılığı attım.

Üç. Karnıma bir yumruk attı.

İki. Böbreğine yumruk attım.

Bir. Birbirimize saldırdık.

"Bitti! Bitti! Bitti!" diye bağırdı biri, ama boş verin. Bitirmeye daha çok vardık.

"Siktir git, Sawyer!" diye bağırdım ona, belinden tutup sırt üstü yatırmaya çalışırken.

"Adil dövüşmeyeceğini biliyordum, seni pislik!" diye bağırdı ve dizini kaldırarak bacağımın arka kasında kramp oluşmasına neden oldu.

“Çocuklar!”

“Çılgınım!” Xavi üzerime atladı ve beni Devon'dan ayırdı. “Lanet olsun,” diye yarı güldü Xavi, beni zapt etmeye çalışarak.

"Sen tam bir pisliksin, Kane," diye bağırdı Devon, Nate'in elinden kurtulmaya çalışırken bana kan tükürerek. "Kaybetmeyi kaldıramadığın için mi kirli oyunlar oynuyorsun?" diye suçladı beni.

"Bunun neresi iğrençti ki? Darbeye dayanmayı bilmemen benim suçum değil. Siktir git." Ona öfkeyle baktım. Belki de sadece üzerimde böyle bir etkisi vardı. Her zaman vardı, bu yüzden şimdi değişmesini neden beklediğimi bilmiyordum.

Devon saçma sapan şeyler bağırmaya başladı ama Nate onu uzaklaştırdı ve Xavi de benim yüzüme yaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu. "Rahat ol, Madd."

"Kim kazandı?" diye sordum, kalabalığın hangi yöne gideceğini görmek için etrafa bakınmaya çalışarak. Ödülümü alacağımdan emin olmam gerekiyordu.

Xavi'nin önünde ileri geri yürüdüm ama beni bırakacak kadar aptal değildi; elini göğsüme koydu ve Devon'a kadar benimle birlikte, yolumu keserek yürüdü.

"Henüz bir şey söylemediler," diye güldü Xavi. "Sana ne oldu böyle? Siz ikiniz her zaman sonuna kadar gidersiniz ama bu gece farklıydı." Bana tişörtümü uzattı ve ben de onunla alnımdaki ve ağzımın kenarındaki kanı sildim.

"Bahsi artırdık," diye itiraf ettim, hâlâ sakinleşmeye çalışıyordum. Kumsalda Devon'ı izledim, onun da benimle aynı düşünce yapısında olduğunu görmek içimi rahatlatı.

Xavi yaralarımın arasından kumları temizlerken bile yüzümü buruşturmadım. "Ödül neydi?" diye sordu. "İyi bir şey mi?"

Bileğimin tersiyle ağzımı sildim. "Gerçekten çok istediğim bir şey."

Kalabalık, hangimizin kazandığına karar vermeye çalışarak çılgınca bir konuşma başlattı. Genellikle büyük bir kalabalık toplardık, ama bu gece sadece karar vermelerini ve beni bu azaptan kurtarmalarını istiyordum. Çok gergindim, bu duyurunun bir an önce bitmesini ve o kendini beğenmiş kaltakı korkuluktan aşağı yatırıp sanki ona sahipmişim gibi becermeyi çok istiyordum.

Devon, derme çatma ringin karşı tarafında, önünde Nate ile birlikte kalabalığın arasında volta atıyordu. Yüzünde, göğsünde ve dudaklarında kan vardı, ama bu çok seksi bir görüntüydü. Şu anda onu seksi olarak düşünmek istemiyordum! Bu dövüşü ikimizden biri pes edene, bayılana veya ölene kadar sürdürmek istiyordum.

“Tamam!” diye bağırdı bu işi yöneten adam. “Ve kazanan...” Nefesimi tuttum. “Devon!”

Yok artık! Şaka mı yapıyorsunuz? Yine mi? "O nasıl yapılacağını bile bilmiyor..."

“Maddox!” Xavi beni geri çekti.

Kardeşimle göğüs göğüse çarpıştım, beni bırakmasını istiyordum ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Devon keyifleniyordu ve onun böbürlenmesini izlemekten daha çok sinirimi bozan bir şey yoktu. Bana hem kibirli hem de kanlı bir sırtış fırlattı ve ben de sahile koşup onu okyanusta boğmaya iki saniye kala kalmıştım.

"Sana yukarıdan bakmak için sabırsızlanıyorum, Kane!" diye bağırdı kumların üzerinden.

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki dişlerim neredeyse kırılacaktı. Kahrolsun o ve o lanet olası bahsi!

"Anladığım kadarıyla o da kazandığı şeyi gerçekten çok istiyordu, değil mi?" diye güldü Xavi.

Kardeşıme orta parmağımı gösterdim. "Bu saçmalık. Açık ara kazandım."

"Belki de daha çok gülmeyi öğrenmelisin. Kalabalığın gönlünü kazanabilirsin, anlıyor musun?"

Ona hırladım.

"Kahretsin, tamam. Hadi seni buradan çıkaralım." Xavi beni çekmeye başladı ama Devon uyarıcı bir şekilde başını salladı.

"Nereye gidiyorsun Maddox? Tutman gereken bir anlaşman var!" diye bağırdı Devon, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bizi izleyen ukalalar birbirlerine baktılar, ikimiz arasında neyin değiştiğini anlamaya çalışarak bakışlarını ikimizin arasına diktiler. Alaylar ve iğnelemeler yeni bir şey değildi, ama bu... bu yeniydi. Her neyse bu. Birbirimize kızgındık, ama ilk defa, bunun altında alaycı, neredeyse oyunbaz bir ton vardı ve bu herkesi şaşırtıyordu. Beni de dahil. Buraya nasıl geldik ki?

Bilmelerinin umurumda olmadığını düşünüyordum, ama aynı zamanda, burnunu her yere sokan bu insanlara da lanet olsun. Gururumu bir kenara bırakıp, Devon'a orada buluşacağımızı söylemek için kalabalığın kenarına doğru başımı salladım.

Kalabalığı dağıttıktan sonra Xavi, "Ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu.

Saçlarımı parmaklarımla düzelttim, derin bir nefes aldım ve kardeşimin yeşil gözlerine baktım. "Dizlerinin üzerine çök ve onun sikini em."

Xavi'nin bana yönelttiği gülümseme göz kamaştırıcıydı. Elini uzatıp yanaklarımı okşadı. "O zaman çeneni biraz gevşetsen iyi olur, evlat."

"Siktir git." Ellerini iterek uzaklaştırdım.

"Daha önce hiç penis emdin mi?" Xavi, sanki çeneme acıyormuş gibi ağzını açıp kapattı. Aptal. Ona cevap vermedim, o da beni zorladı. "Peki?"

“Onunki, evet. Geri çekil, Xavi.” Kazanamadığım için sinirlenmişim ama cezamdan da tamamen mutsuz değildim, ondan uzaklaştım.

“Tamam! Şey, diş sigortamız yok! Bunu unutma Madd!” diye bağırdı Xavi arkamdan.

Omuzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterdim.

Gözüm zaten biraz şişmişti ama gözümünden çok elmacık kemiğim gibi hissediliyordu, bu da bir artıydı. Burnum artık kanamıyordu ve en kötü ağrı bacağımdaki kramptan kaynaklanıyordu. Kaybetmek için fena sayılmaz.

Hileli. Devon o maçı hileli hale getirdi, kaybetmem için ayarladı. Hakeme rüşvet verdi ya da benzeri bir şey yaptı.

"Kazanmak inanılmaz derecede güzel bir duygu!" Devon arkamdan sırtıma atladı. "Senin ne bileceğini bilmiyorum," diye güldü.

Onu itip savurdum, ama ıskaladım.

“Dövüş bitti Madd. Bir dahaki sefere daha iyi şanslar,” dedi... yine. Pistte ona kaybettiğimde de aynı şeyi söylemişti. Bu kaybetme alışkanlığını sürdürmeyecektim, o yüzden defolup gidebilirdi.

Henüz gömlek giymemişti ve göğsündeki kan hala kurumuştı. Yanında bir şişe su vardı, onu içti ve ağzında çalkalayarak kırmızı tükürüğünü çıkardı. Sarı saçları karmakarışık ve dikiş attığım yanağı biraz kanıyordu. Parmak boğumları yara bere içindeydi, ama en kötüsü buydu. Daha sert vurmalıydım, daha çok zarar vermeliydim, biraz daha kötü hale getirmeliydim.

Sürekli lafı dolandırıyordu. "Lanet olsun, tüm maçlarımızda bahisleri artırmalıyız. Gerçekten kanımı kaynatıyor."

"Bir dakika susar mısın?" diye çıkıştım ona. "Kazanmadın bile. Bir şekilde hile yaptın."

"Ah, Madd. Üzgün müsün?" Sahilde yürürken surat astı. "Çünkü ağzını öpmeyi dört gözle bekliyorum—"

"Çılgın mısın? Sevgilim?"

Kahrolası Julie.

22

-DEVON-

Kendime Maddox üzerinde hiçbir hak iddia etmeye hakkım olmadığını söylemeye çalıştım. Kıskançlık krizinden kurtulmaya çalıştım. Maddox'un beni istediğini, bu sürtüğü değil, kendime hatırlatmak için çok uğraştım. Ama o sürtük, beyaz ipli bir bikiniyle, dolgun göğüsleri açıkta ve köpek yavrusu bakışlarıyla Maddox'a dik dik bakarken bunu yapmak gerçekten çok zordu.

Julie güzel ve seksiydi, düşük gelirli bir cazibeyle örtülüydü; ikimiz de bunu biliyorduk. İkimiz de görüyorduk. Bana göz ucuyla baktı, ona ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Her zaman sessizdi, ama şu anda konuşmasına ihtiyacım vardı.

Eğer onu istemiyorsa.

Eğer onu baştan çıkarmaya çalışmıyorsa.

Eğer bir kadının bir erkekten ne kadar daha iyi olduğunu hatırlamadıysa...

Eğer benim sikimi emmek yerine onunla sevişmeyi tercih etmiyorsa tabii.

Özgüvensizlik beni ele geçirmişti. Elbette o, muhtemelen zevk bile almayacağı bir cinsel eylemi benim için gerçekleştirmektense, sevişmeyi tercih ederdi. Neden böyle bir bahse girmiştım ki? Belki de tekrar benimle sevişmesini istediğimi söyleseydim, daha fazla şansım olurdu.

Kimi kandırıyordum ki? Julie daha iyi bir seçenektı. En azından güzel bir vücudu, dolgun göğüsleri ve ıslak bir vajinası vardı. Onunla gidebilirdi ve Julie onun istediğı her şeyi yapardı. Ona karşı çıkmazdı, onu kızdırmazdı, ona meydan okumazdı veya herhangi bir şeyi reddetmezdi. Boyun eğecek, ona güçlü hissettirecek ve her talebine uyacaktı. Dinamikleri buydu ve belli ki bundan hoşlanmıştı çünkü bir süredir onunla birlikteydi. Benim gibi ona karşı çıkmıyordu.

Ben sadece onu tahrik etmekten çok sinirlendiren, yaralı, hırpalanmış, ezilmiş bir pisliktim. Onunla kıyaslanamazdım bile. Çocukluğumdan beri rakibi ve düşmanıydım. O kavgayı kazanarak egosunu ezmiştim ve şimdi gidip egosunun okşanması gerekiyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatını kasten mahvetmiştim.

Beni asla seçmezdi. Ben tek seferlik, bir tesadüf, bir kerelik bir anlaşma, hatırlayacağı ama bir daha asla istemeyeceğı bir deneydim. Son on beş yıldır onun gününü mahveden adamdım ve bu onun ilgisini hak etmemi sağlamazdı.

Maddox Kane üzerinde hiçbir etkim yoktu. Özellikle de ona sunabileceğim tek şey berbat hayatım ve babamla olan sorunlarım olduğu için. Kahretsin, babam yüzünden bileğinden yaralanmıştı ve eğer bu işe hiç başlamasaydık, şimdi o yara izi olmazdı. Tek yapabildiğim onu hayatta aşağı çekmek ve zaten stresli olan hayatına daha fazla stres katmaktır. Ben hiçbir şeydim.

Oysa Julie ona gerçek bir hayat sunabilirdi. Onunla evlenebilir, ona bir aile kurabilir, ona bir yuva verebilir ve tam istediği gibi onunla birlikte olabilirdi. Üstelik istediğini elde etmek için onunla savaşmasına bile gerek kalmazdı. Julie yarı düzenliydi, bir işi vardı ve hatta umutları ve planları bile vardı. O benden daha fazlasıydı. Benim asla olamayacağım kadar fazlasıydı.

“Maddox?” diye tekrar sordu Julie, ona doğru yaklaşarak. “Konuşmamız gerek.”

Bu kasabada bir kız bunu söylediğinde, genellikle bebek anlamına geliyordu. Kahretsin.

"Ne hakkında?" diye sordu sabırsızca.

Julie önce Maddox'a, sonra da bana baktı. "Siz ikiniz... artık arkadaş mısınız?"

“Ne istiyorsun Julie?” Maddox açıkça sinirlenmişti. Belki de sadece benim için yapıyordu. Uzaklaşmalı ve bu gece bu konuşmayı yapmalarına izin vermeliydim.

"Sadece özür dilemek ve işleri yoluna koymaya çalışmak istiyorum," diye mırıldandı, sesi daha baştan çıkarıcı bir hal almıştı. Bu kadının benim sahip olmadığım süper güçleri vardı. "Birlikte çok iyiydik. Bunu düzeltebiliriz, Maddy. Lütfen."

Lanet olsun. Vazgeçtim. Sudan uzaklaştım ve Maddox'un yanına bir adım atmaya çalıştım ama o beni durdurmak için elini göğsüme koydu.

"Geçen yıl Devon'la birlikte olmadın mı?" diye sordu ona. "O zamanlar birlikte olmamız gerekmiyor muydu? Hem de çok iyi anlaşıyorduk."

"Biz... biz ara vermiştik!" diye kendini savundu.

Maddox, "Hayır, ara verdiğimizi hatırlamıyorum. Devon'la birlikte oldun, sonra geri gelip benimle birlikte oldun, değil mi?" derken eli hâlâ

göğsümdeydi.

"HAYIR!"

"Sonra bir süre daha sabrettik, sen hala Devon'la flört etmeye gidiyordun, değil mi? Neden? Sadece beni kıskandırmak için mi?"

"Seni kıskandırmaya çalışmadım! Devon ile aramızda hiçbir şey olmadı." Yalanını doğrulayacağımı umarak bana baktı.

"Yalancı," diye alay ettim. Kahretsin, keşke ağzımı kapatıp bu işe karışmasaydım.

"İşe yaradı," diye devam etti Maddox. "Devon'ı bana karşı kullandın ve işe yaradı. Ama başka neye yol açtığını biliyor musun?" Duraksadı ve Julie'nin ağzı açık kaldı. "Beni çok kızdırdı ve senden uzaklaştırdı."

"Devon... peşimden koştu!" diye bağırdı Julie.

Evet, bir bakıma öyle yaptım. O sırada Maddox'la dalga geçmenin iyi bir yolu gibi gelmişti.

"Buna inanıyorum," dedi Maddox neredeyse gülerek. "Belki de onu kullanarak seni kıskandırmalıyım, ne dersin?" Maddox kolunu göğsüme doladı ve sırtımı kendine doğru çekti. Ne? Gerçekten bunu mu yapıyordu?

"Ne? Ne... şu anda neler oluyor? Bu hiç komik değil, Maddy." Julie tamamen şok olmuştu ve onu gerçekten suçlayamazdım. Ben de şok olmuşum.

Biraz daha cesaretleterek kalçamı kasıklarına doğru bastırdım ve tam kulağımın dibinde inlemesine neden oldum. Dudakları boynumun derisine çok yakındı, bir yandan da Julie'ye sataşıyordu.

"İşimiz bitti Julie. Çoktan bitti zaten. Partiye geri dön." Kalbi soğuktu ama umurunda değildi. Onu kovdu. "Biliyorum çoğu benim hatam ama bunu uzatmanın bir anlamı yok. Zaten ikimizden de daha iyisini hak ediyorsun," diye güldü.

Gözleri kocaman açıldı ve dudakları sıkıca büzüldü, zihni olan biteni kavramaya çalışıyordu. Benim zihnim de hâlâ olayı kavramaya çalışıyordu. Beni onun yerine seçti. Aman Tanrım.

Şüphesiz sırrımızı parkın her yerine yayardı, ama gerçekten ona inanan olur muydu? Ya inanırlarsa? Dedikodular yayılmaya başlarsa? Açıkçası umurumda değildi, ama Maddox'un bu konuda ne hissettiğini bilmiyordum. Şu anda alay eden oydu ve bunu kendine saklayacağını düşünecek kadar aptal değildi, bu yüzden bir şekilde sorun etmemiş olmalıydı.

Maddox onun cevap vermesini beklemedi. Beni arkadan itti ve Julie'den uzaklaşana kadar itmeye devam etti. Ondan ne kadar uzaklaşırsak, güvensizliklerim o kadar geri geliyordu. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi, ama aklım az önce reddettiği her şeyle dolup taşıyordu. İyi bir kadın, gelecek potansiyeli, iyi seks, çekici bir vücut ve normal bir ilişki. Evet, bir yıl önce onu aldatmıştı, ama tamamen berbat bir insan değildi. Onunla iyi bir ilişki kurabilirdi. En azından hayatını düzene koymuştu ve gerçek bir işi vardı.

“Bekle.” Onu durdurdum. “Ona geri dönmelisin Madd. O... o...”

"O ne?" diye sordu kayıtsızca.

Bunu özgüvensiz bir aptal gibi görünmeden nasıl ifade ettim acaba?
"O..."

"Tarih," dedi. "İstediğim şey bu değil. Aklımın ucundan bile geçirmiyorum. İşimiz bitti mi?"

“Öyle bir gelecekte vazgeçemezsin ki—”

Gülüştü sözümü kesti. "Lanet olası bir gelecek mi? Benim geleceğim hakkında ne biliyorsun ki Sawyer? Ne istediğimi bildiğini mi sanıyorsun, aptal herif?"

Kanım kaynadı ve yumruklarım sıkıldı, çünkü beni rezil ediyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordum. "Biliyorum, şu an sahip olduğundan daha iyi bir hayat istiyorsun! Biliyorum, sana bir aile ve buradan kurtulmanın bir yolunu sağlayabilecek güzel bir kız seçeneğin var! Öyle bir kız ki—"

"Düşmanım mı yattı? Beni aldattı mı? Dikkatimi çekmek için beni kıskandırmak adına elinden gelen her şeyi mi yaptı?"

Kelimeleri bulmakta zorlandım.

"Kendini güvensiz mi hissediyorsun, prenses?" diye alay etti, bana bir adım daha yaklaşarak.

İçgüdüsel olarak ona yumruk attım ama o yumruğumu yakaladı.

"Hayattan ne istediğimi biliyor musun, Devon?" Bana dik dik baktı ve ben de onun elinden kurtulmak için çabaladım, bu kadar sıkı bir tutuşla onu bu gece nasıl yendiğimi merak ediyordum. "Öfkeme denk biri. Layık bir rakip, ateşli seks, kardeşimle sade bir hayat, motokros ve ağzı büyük bir pislik." Ağzıma sert bir tokat attı, sözünü pekiştirdi. "Beni dizlerimin üzerine çökmeye ve kazanmam gereken bir dövüşte beni yendikten sonra penisini boğazıma sokmaya razı edecek biri."

"Maddox—"

"Henüz işim bitmedi. Bu berbat kasabada yaşamak istiyorum, belki arada bir saçma sapan geziler ve aptalca maceralar için buradan kaçarım ama burayı seviyorum. Geçimimi sağlayacak bir iş, ilgimi çekecek bir hobi ve başımı kuru tutacak bir çatı istiyorum. Bunun bizim için tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onunla yatmak yerine senin için diz çökmeyi tercih edeceğimi biliyorum." Başını Julie'ye doğru çevirdi. "Yani, bana hiçbir şey bilmediğin aileler ve gelecekler hakkında anlatmayı bırak. Belki aile meselesi bir gün olur, belki olmaz. Henüz o aşamada değilim. Ama şu anda, her gün sana kızgın olarak başlıyorum. Her gün sana daha da

kızgın olarak bitiyor. Ve arada, kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettiriyorsun bana ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Beni sinirlendiriyorsun, Devon. Her zaman da öyleydin. Ama bu beni heyecanlandırıyor ve sikimi sertleştiriyor. Bana daha önce hiç bilmediğim şeyleri istemeyi, daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissetmeyi ve asla bir seçenek olmayan şeyleri umut etmeyi sağlıyorsun. Sen Garron Park'tan bir pisliksin ve ben tam olarak seni istiyorum. Yani... anlaştık mı?"

İçimde neler oluyordu böyle? Göğsüm kramp girdi, midem bulandı ve gözlerim neredeyse patlayacaktı. Boğazım mı kapanıyordu? Hava neredeydi?!

İstenmeyen duyguların dev bir dalgası boğazımdan yukarı doğru yükseldi ve nefes boruma takılıp kaldı, nefesimi kesti ve sonunda zorla boğularak dışarı çıktı. Duygular!

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti... ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim.

"Bunu söylediğın için seni sikeyim, şerefsiz!" Göğsüne bir yumruk attım. "Beni bu hale getirdiğın için seni sikeyim!" diye bağırdım, yumruğumu göğsüne indirerek. "Her şey için seni sikeyim!"

Bana sırtıttı, bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Sen tam bir pisliksin," diye homurdandım ona.

"Biliyorum," diye güldü. Şortumun ön kısmından çekiştirirken, kollarını bana doladı ve beni ilk kez kucakladı. "Bunu yaptığımı kimseye söyleme. Ve bunu fazla abartma."

Her şeyi son derece tersten yapıyorduk ve yine de iyi hissettiriyordu. Sarılmadan önce seks. Düşmanlar her neyse ondan önce geliyordu—hala düşmandık ama bir nevi seks arkadaşı/sevgiliydik. Şehvetten önce nefret.

Her Şey karmakarışık ve düzensizdi, ama doğru hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse.

Ona karşılık sarıldım ve kimsenin görmesini istemediğim duyguların selinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Maddox'un bile görmesini istemiyordum, ama bu an için, bu an için, kendime bu duyguları hissetme izni verecektim. Sadece bir iki dakika için.

"Yine de dövüşü ben kazandım," dedim saçlarına doğru. "Bana hâlâ bir oral seks borçlusun."

Hiçbir Şey söylemedi ama yanağının hafifçe gülümsediğini hissettim.

23

—MADDOX—

Julie, dövüş bahsimizi mahvetti ama ben hala Devon'ın penisini ağzımda tutarak dizlerimin üstündeydim. Dövüşün, bahsin ve zaferin verdiği heyecan ve coşku, Julie'nin en kötü zamanda keyif kaçırarak bir şekilde ortaya çıkmasıyla sönmüştü. İşler biraz duygusallaştı, Devon istemedi de olsa duygusallaştı ve ortam değişti. Ama geceyi orada bitirmeye asla izin vermeyecektim.

Herkes plajda dövüşlerin coşkusıyla eğlenirken, ben Devon'ı evime getirdim, annemin evde olmadığından emin oldum ve mutfak zeminine diz çöktüm.

Penis emmeyi sevdiğimi söyleyemem ama Devon'dan aldığım tepkilerden çok keyif aldım. Hem de çok. Diz çöken ben olsam da, o tamamen benim insafıma kalmıştı. Tam da istediğim gibiydi.

“Maddox...kahretsın.” Kendini toplamaya çalışarak inledi. Devon hakkında sevmeye başladığım bir diğer şey de, yüksek sesle konuşmasının sadece beni kızdırmak için değil, daha fazlası için de işe yaramasıydı. Konuşkan bir insandı ve bunun seks sırasında faydaları vardı. Çok ateşli.

Onu ağzıma aldım ve ellerimle penisinin dibini kavradım. Boğazından kısık bir inilti çıkardı, patronluk taslayan bir herif gibi başımı itti. Penisinin başı boğazımın arkasına değdi ama mucizevi bir şekilde öğürmeyi engelledim. Zaten sahip olduğu komplekse daha fazla kompleks eklemek istemedim.

"Lanet olsun, sikimi boğazına soktuğunda çok iyi görünüyorsun," diye hırladı bana. "Bana bak."

Ne kadar da kontrol manyağı! Ona baktım, mavi gözleri zevk ateşiyle yanıyordu ve dudakları nefesini kontrol etmeye çalışırken aralanmıştı. Eli çeneme dokundu.

"Açın kapıyı," diye emretti.

Ağzımı daha da açtım, bu kadar kolay boyun eğmeme şaşırmıştım. Devon daha sert bir şekilde ağzıma girdi, gözlerim kapandı ve nefes almak için burnumu açtım.

"Gözlerini aç ve bana bak," diye emretti.

İtaat ettim. Bana öyle söylediği için değil, çünkü bu çok çekiciydi. Aşırı derecede itaatkar olmak istemiyordum ama onun baskın olmasını da sevmiyordum. Kusurlu ama seksi.

Ağzımı becerdi, eli hâlâ çenemdeydi ve gözleri her şeyi izliyordu. Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı ama ağzımı açık tuttum ve her geri çekildiğinde dilimle onu yaladım. Onun penisini emmenin en güzel yanı, bir güç mücadelesine dönüşmesiydi. O kazandığını sanıyordu, ben de kazandığımı biliyordum ve sonunda kimin galip geleceği önemli olmaksızın, karşılıklı olarak faydalı olacaktı.

"Kahretsin, Maddox," diye homurdandı.

Ve geleceğini bilmeme rağmen, ağzımı dolduran ve boğazımın arkasına çarpan menisinin saldırısına tam olarak hazır değildim. Penisi her fişkırıpta

zonluyordu ve ben sadece nefes almaya ve bunu atlatmaya çalışırken defalarca ismimi lanetliyordu. Menisinin bir kısmı boğazımdan aşağı kaydı ve sonra hızla ağzımı kapattım. Kahretsın. Çekildi ve ben hemen bir havlu kaptım, geri kalanını tükürdüm ama belli etmemeye çalıştım. Tamam, belki henüz bir ağız dolusu yutamazdım. Bunun üzerinde çalışacaktım.

Devon kahkaha atarak beni ayağa kaldırdı. "Bir penisi yutarken öğürmeden boğulabilirsin ama boşalmayı yutamazsın, öyle mi?"

Öğürdüm, ama duymasına izin vermedim. "Siktir git." Yüzümü sildim ve havluyu fırlattım. "Bunlara hazır değildim! Daha önce hiç ağzıma meni almamıştım ve Tanrım, bu kadar çok olacağını tahmin etmemiştim." Yani, kendi menimi yüzlerce kez görmüştüm ama hepsi ağzımda olduğunda daha fazla gibi geldi.

Devon sırtıttı ve diğer eliyle şortunu yukarı çekerken saçımı çekiştirdi. Dudaklarımdaki kalıntıları yalayarak ve bunu yaparken sırtarak beni yavaş ve seksi bir şekilde öptü. "Hâlâ çok seksi. Daha önce hiç penis emmedin mi gerçekten? Aman Tanrım, Maddox."

Yüzümün kızardığını anlamasın diye övgülerinden kaçındım.

"Bunu zafer kazanmış gibi algılama," diye başladı Devon, ki bu tamamen zafer kazanmış gibi bir tavır olacağı anlamına geliyordu, "ama yüzünü gerçekten mahvettim. İzin ver de iyileştireyim." Güldü ve parmaklarını gözümün altındaki hassas morluğa bastırdı.

"Bu bir böbürlenme. Övünme," diye alay ettim. O kavga çok uzun zaman önce olmuş gibiydi, ama vücudumdaki ağrılar bana sadece birkaç saat geçtiğini hatırlatıyordu.

Ben kanepede oturuyordum, Devon da sehpanın üzerinde oturmuş, yaralarımı temizliyor ve merhem sürüyordu. Bu aptala nasıl yapılacağını öğretmek zorunda kaldım. Yani, kim burada sağlık sigortası olmadan yaşıadı

da yaralarına nasıl bakacağını bilmezdi ki? Bu, Garron Park'ın temel kuralıydı.

"Söylediğin o saçmalıkların hepsini gerçekten mi kastettin?" diye sordu, gözlerime bakmadan yanağımı silerken.

Omuz silktim. "Evet."

"Buradan ayrılmak istemiyor musun, Garron?"

"Beni rahatsız eden yer değil," diye itiraf ettim. "Sorun sadece durum. Sarhoş anneme sonsuza kadar bakmak, kazandığım her kuruşu babama ve bu karavana vermek ve asla ilerleyememek istemiyorum. Bu boktan durumdan kurtulmak istiyorum, kasabadan değil."

Başparmağının ucuyla gözümün altını okşadı ve kesiğe antibiyotik jel sürdü. "Ben de sonsuza kadar babamın kontrolü altında yaşamak istemiyorum."

Babasının adını duyunca çenem kasıldı.

Devon bunu fark etti ve şöyle dedi: "Nate ile hep liman kenarında küçük bir dükkan açmak istedik. Tekne tamiri falan, anlıyor musun? Belki bir iskele kiralayıp bir teknemiz olur ya da daha fazla para kazanmak için kiraya veririz. Bu bir hayal, ama yine de bir hayal."

"O'Malley'nin yanındaki o berbat bina satılık," diye ekledim limanda çalışırken edindiğim içgörüye dayanarak. "Sanırım her şeyi satmak istiyor. Rıhtımları, yakıt pompalarını, garajı, tüm işletmeyi."

Devon bana sırtıttı. "Evet. Bunu nasıl alacağım ki? Üstelik, babam aradığımızı öğrenirse, bizi perişan etmek için bir yolunu bulup her şeyi mahvedecek."

O adamdan kendi babamdan bile daha çok nefret ediyordum.

"Sizin onu gerçekten öldüreceğiniz izlenimine neden kapıldım?" diye sordu Devon.

“Çünkü kesinlikle yapardım.” Belki doğrudan değil ama gerekirse Devon'ı korumak için onu öldürürdüm.

“Neden? Neden benim için her şeyi riske atıyorsun?”

"Çünkü."

"Çünkü?"

“Çünkü... sen benimsin ya da buna benzer bir şey.” Bu sefer gerçekten kızardım. “Onun seninle uğraşmasını istemiyorum. Onun yüzünden sürekli arkana bakmanı istemiyorum. Seni... korumak istiyorum.” Ona, bununla dalga geçmeye cesaret etmesini isteyen bir bakış attım. Evet, bütün gece duygularımı açığa vurmuştum ve o an çok savunmasızdım, ama eğer bununla dalga geçmek istiyorsa, umrumda değil.

Devon, alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını ıslattı ve jeli masaya bırakmak için geriye yaslandı. "Koruyucu erkek arkadaşına mı dönüşüyorsun Maddox?"

Gözlerimi devirdim. "Koruyucuymuşsun, evet. Ama sen korkak birisin ve birinin seni kollamasına ihtiyacı var." Erkek arkadaş meselesine henüz değinmedim.

"Seni az önce fena halde dövdüğüm halde mi?" diye şaka yaptı.

“Hile yaptın,” diye çıkıştım. “Ciddi söylüyorum Devon. Babanın hayatını sonsuza dek mahvetmesini istemiyorum. Seni daha çok sevmediğim zamanlarda bile bunu istememiştim. Kimse böyle bir şeyi hak etmiyor.”

Devon yanıma, kanepeye oturdu. "Biliyorum," diye kabul etti. "Bir şekilde bu berbat hayattan kurtulmanın yolunu bulacağız, değil mi?"

Öyle umuyordum. En azından doğru olduğuna inanmak istiyordum. Geleceğim hakkında düşünmek her zaman gerçek bir plandan ziyade uzak bir hayal olmuştu. Xavi ve ben babamızdan gizleyebileceğimiz parayı yavaş

yavaş biriktiriyorduk, ama şimdi Devon'ın babasıyla ilgili bu saçmalıklar olunca, olaylara yeni bir gözle bakmaya başladım.

Aciliyet. Durum vahimdi. Geleceğimi, peşinden koştuğum bir şey olarak değil, şu anda gerçekleşen bir şey olarak düşünmeye başladım. Devon, babası yüzünden sürekli tehlikedeydi ve sahilde ona söylediklerimde ciddiymdim. Onunla sonsuza dek uğraşmak istiyordum. Sonsuza dek ne demekti bilmiyordum ama bir şekilde Devon'ın hayatımda olacağını fark etmiştim. Eskiden onu hayatımdan çıkarmak isterdim, ya da en azından kendime öyle söylerdim. Ama şimdi? Şimdi onun hayatımın en büyük parçası olmasını istiyordum ve babası bu hedeflerime büyük bir engel koyuyordu.

Belki de hayattan tam olarak ne istediğimi bilmiyordum, belki de Devon'ın hangi rolü oynamasını istediğimi bilmiyordum, ama Jim Sawyer'ın filizlenen hayallerimin önüne geçtiğini biliyordum.

Eğer Devon babasının elinde ölecekse, onunla bir gelecek planlayamazdım. Bu yüzden Jim Sawyer'ı boşverdim. Onu yolumdaki engel olarak ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti.

24

–DEVON–

Aman Tanrım.

Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk, yanıltıcı düşünceleri ve sahte gerçeklikleri tehdit eden bir yoğunlukla bedenimi sardı. Parmak boğumlarım, üzerlerindeki kesiklerin altında bembeyaz olmuştu; bu berbat karavanın içindeki banyo dolabını o kadar sıkı tutuyordum ki, sallanıyordu.

Maddox kalçalarımдан tuttu ve vahşi bir hayvanın şiddetiyle arkadan bana sertçe vurdu. Ağzımdan saf bir tatmin duygusunun boğuk bir iniltisi çıktı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı Maddox. "Çenenı kapat, Devon."

Ama Maddox bana derinden ve sertçe girdi ve aynı ses yine ağzımdan çıktı. Bana küfretti ve beni susturmak için elini ağzıma kapattı.

"Dev? İyi misin?" diye bağırdı Nate banyo kapısından. "Bir şey mi oldu?"

"Bak ne yaptın," diye fısıldayarak suçladı Maddox. Cevap verebilmem için elini çekti ve hareketlerini neredeyse tamamen kesene kadar yumuşattı. Ama kesinlikle beni becermeyi bırakmadı.

“Evet, her şey yolunda.” Başımı çevirip Maddox'a baktım. Alnı ve göğsü ter içinde kalmış bir şekilde bana dik dik baktı. “Lanet olsun,” diye hem iltifat ettim hem de şikayet ettim.

Bacaklarımı tekmeleyerek ayırdı ve beni daha da öne eğerek açığı değiştirdi. Ellerim tezgahdan kaydı ve öne doğru düşerek dış fırçalarını her yere saçtım.

“Devon!” diye bağırdı Xavi kapının ardından. “Düştün mü yoksa?” Neden benim için bu kadar endişeleniyorlardı?

"Duş almaya çalışıyorum! Defolun!" diye bağırdım kapının ardından.

“Madd orada mı?”

Maddox aynada başını salladı ve bana sıırttı. Elini önüme doladı ve penisimi kavrayarak, hareketleriyle eş zamanlı olarak okşadı.

Kolumla sesi bastırmaya çalışarak inledim. "Hayır, o zaten işe gitti." Maddox'a da ekledim: "Şimdi pencereden çıkman gerek."

Öne eğildi, göğsü sırtıma yaslandı. Hızını yavaşlattı, beni derinden becerdi, mastürbasyon yaptırdı ve sözler arasında boynumu öptü, dişleri tenime değdi. "Bütün gün bunu mu düşüneceksin, Devon?" diye alay etti. "Seni becermemi mi? Penisimin götünü doldurmasını ve seni çıldırtmasını mı?"

Onaylayıcı bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Penisim senin götünde iyi hissettiriyor mu, Devon?" Boynumu ısırdı. "Cevap ver bana."

"Evet," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim. "Kahretsin, evet."

"Seni becerdiğimde hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Tam bir pislikti ama onun bu halini çok sevdim.

"Devon?" diye sordu, içimdeki o mükemmel noktaya dokunup beni tam istediğim gibi boşaltırken. "Hiç rol değiştirmek istedin mi?"

“Mmm.” Aklımı kaybettim.

"Benimle yatmak mı istiyorsun?" O bir suçluydu. Zorlama suçundan hapse atılmalıydı. "İstiyor musun?" Beni doğrulttu.

O kadar uzun ve derin bir inilti çıkardım ki başım omzuna yaslandı. Zihnimde o görüntüler dönüp duruyordu, vücudum gerilmişti ve penisim, elini bile kıpırdatmasına gerek kalmadan yumruğunu becerdi. "Evet. Kahretsin, evet. Çok kötü."

Maddox boynuma doğru sırttı ve sonra şimdiye kadar duyduğum en seksi, en boğuk, en baskın sesle fısıldadı: "Bir dahaki sefere seviştiğimizde, beni eğip götüme boşalabilirsin."

İşte oldu. Orgazmım tüm vücudumu sarstı. Başım tamamen geriye düştü ve penisim zonklayarak lavaboya boşalmaya başladı. Şükürler olsun ki diş fırçalarını devirdim. Maddox boynuma ve omzuma onaylayıcı bir şekilde homurdandı ve ben lavabonun üzerine çökmeye başladığımda, boğazıma bir eliyle sarılarak beni tuttu. Sıra bendeydi.

"Aman Tanrım, Madd," diye haykırdım. Şu an çok etkilenmiştim, ama aynı zamanda "Umarım gerçekten böyle düşünüyorsundur" diye de düşündüm.

Sırttı ve sessiz kaldı. Ben de kalçamı geriye doğru iterek, vücudum soğuyup gerilim azalmaya başlarken onun penisini becerdim.

“Gelsen iyi olur Maddox. Gitmeden önce üç dakikan var.” Lavabonun musluğunun arkasından birinin saati yanıp sönerek bana zamanı gösterdi. “Üç dakika.”

Bana bakmak için aşağıya baktı. Kalçalarımı kıvırdım ve onu yavaşça, derinden ve şehvetle becerdim. Beni bıraktı, kontrolü bana verdi. Vücutlarımız arasındaki tek temas noktası, onun penisinin anüsümde olmasıydı ve ben bunu çok sevdim.

Maddox inleyerek izlemeye devam etti. "Kahretsin, bu çok seksi." Elini kalçalarımına uzattı ama dokunmadan önce kendini durdurdu. "Devam et. Çok iyi hissettiriyor."

Buğulu aynada onu izledim. Kaşları çatılmıştı, dudakları aralıktı, göğsü tamamen durmuştu ve o kadar derin bir inilti çıkardı ki neredeyse duyamadım. Zevkle öne eğildi, içime boşaldı ve tekrar bana dokunmasına izin verdi.

"Ah, aman Tanrım," diye inledi ve sonuna bir sürü anlamsız şey ekledi.

Geldiğinde çok hoşuma gidiyordu çünkü normalde böyle olmadığı zamanlarda sesini yükseltiyordu. Bir an kendine gelmesine izin verdim, sonra da hareket ettim. Penisinin kıkımda kaybolması ani oldu ama beni döndürdü ve sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi öptü. Bu durumdan ne kadar çok hoşlandığımdan nefret ediyordum. O berbat sarı havlulardan birini kullanarak ikimizi de temizledi ve duşu soğuktan ısıcağa çevirdi. Sadece arka planda bir gürültü vardı ve sıcak suyu israf etmek istememiştik.

"Banyoda sevişmek için teşekkürler, Devon," diye güldü pantolonunu giyerken.

"Duş almıyor musun?"

Başını salladı. "Üç dakikam doldu. Ama değdi. İşe gitmem gerek." Beni tekrar öptü, başparmağı ve parmağıyla çenemi sıktı. "Ciddiydim," diye ekledi sırtıtarak. Ciddiydi. Rollerini değiştirmek istiyordu. Bir öpücük daha verdikten sonra kapıyı açtı.

"Pencere!" diye tısladım.

Tek cevabı yine alaycı bir sırıtış oldu. Kapıyı arkasından kapattı, duşun sesi aldığı alayları bastırmaya yetmedi ve büyük olasılıkla da içlerinden geçip gitti.

Maddox'un çekip gitmesine ve beni Nate ve Xavi'nin saçma sapan satın alımlarıyla baş başa bırakmasına şaşmamalı.

Siktir git, Maddox Kane.



"Nate!" diye bağırdım.

"Bay Sawyer," diye seslendi yanımda duran bir polis memuru, ben eğilirken kolumu yakalamaya çalışarak. "Eğer itaat ederseniz bu iş çok daha kolay olacak."

"İtaat mi? Saçmalık!" diye bağırdım polise.

"Devon!" diye bağırdı Nate. "Babam. Bizi tuzağa düşürüyor. Sakin ol!"

Yere yatırıldım. Yüzüm Garron Parkı girişindeki çakıllı alana bastırıldı ve kollarım arkama doğru zorla büküldü, bileklerime kelepçeler takıldı.

"Devon Sawyer, beş bin doların üzerinde hırsızlık suçundan tutuklusunuz," dedi polis memuru, sözde çaldığım bir sürü şeyi sıralayarak. "Sessiz kalma hakkınız var."

Geri kalanını duymazdan geldim, kardeşime gerçek bir korkuyla bakıyordum. Gerçekten neler oluyordu? Ve onu bundan nasıl koruyabilirdim?

Şükürler olsun ki Maddox işteydi, yoksa o da kelepçelenirdi.

Xavi koşarak yanımıza gelip neler olup bittiğini sorduğu sırada biz de bir polis arabasının arka koltuğuna atıldık.

Ona başımı salladım. "Maddox'un aptalca bir şey yapmasına izin verme," diye uyardım onu.

Xavi, kendisini geri itmeye çalışan polisi umursamadan, bana ve Nate'e baktı. "Ne yapabilirim ki?"

Nate öne eğildi, kafasını polisin kapatmaya çalıştığı kapının arasına soktu. Ben de omzumla engelledim. "Babamın çaldığımızı söylediği her neyse, onu bulun!"

Bunu bilmeliydim. Bunca zamandır babamla fiziksel bir kavgaya hazırlanıyordum, ama bu onun büyük hamlesiydi. Beni öldüremezse, beni ortadan kaldırmak için hapse attıracaktı.

Onun kolay kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim.

Polis arabasının arka koltuğunda Garron Park'tan ayrılırken gözlerimi kapattım ve iyi bir şeye tutunmaya çalıştım.

O bunu gerçekten kastetmişti. Maddox da bunu gerçekten kastettiğini söyledi.

Bu sözünü tutmasını sağlamak için hayatta kalmaya çalışırken öldüm.

25

—MADDOX—

İşten döndüğümde evde kimse yoktu. Annemden, yolun yukarısındaki Gale'in evinde olduğunu söyleyen bir not vardı, ama Xavi'nin çalışmadığı için orada olmasını bekliyordum. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, eve geldiğimde Devon'ın yüzündeki o küstah sırıtışı görmeye alışmıştım.

Herkes neredeydi Allah aşkına?

Sabahki banyo seksinin anısına dalmamaya çalışarak hızlıca duş aldım. Devon lavabonun üzerinde öyle eğilmişken çok seksiydi. Aman Tanrım. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi sikimi nasıl becerdiğini, seslerini tutmaya çalışmasını... Sadece düşünmek bile beni tekrar sertleştiriyordu.

Yarı sıcak suyun altında durup, Devon'ın babası tarafından dövülüp kanlar içinde buraya geldiği gecedan beri ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyordum. Baş düşmanım olmaktan çıkıp sevgilim olmuştu. Bu nasıl olmuştu ki?

Şehre girdiğimiz ve babasının yarışta kaybettiği için ona vurduğunu gördüğüm gün, onun hakkındaki imajım değişmeye başladı. Onu bu kadar savunmasız, kendimle özdeşleştirebileceğim bir durumda, korkmuş ve

incinmiş halde görmek... evet, bu çok acı vericiydi. O an kendime tam olarak itiraf etmek istemesem de, beni çok derinden sarstı. Rakibim olsa bile, hayatımda ona değer verdiğimi fark etmemi sağladı.

Evet, o sadece dalga geçtiğim, beklentilerimi karşıladığım, sürekli alay ettiğim ve dalga geçtiğim biriydi, ama... tutarlıydı. Kardeşim dışında, Devon hayatımdaki tek sabit kişiydi, sürekli kavga ettiğimiz zamanlarda bile. Buna çok fazla önem vermemiştim çünkü nefreti içimde tutuyordum, ama şimdi onun o zamanlar bile ne kadar önemli bir rol oynadığını bildiğim için, onsuz bir hayatı düşünmek zor geliyor.

Xavi ve Nate'in birbirimize bağımlı ya da takıntılı olduğumuz hakkındaki saçma sapan iddialarını bile anlayabiliyordum. Evet, bir bakıma ona bağımlıydım. Hayatıma gerçek bir heyecan getiren tek kişi oydu. Devon'la sürekli kavgalarım dışında, hayatım hep aynı şeyleri tekrar ediyordu. Uyanmak, iş bulmak, anneme bakmak, Xavi ile sohbet etmek, motosiklet sürmek, umutsuz bir gelecek hayal etmek, babama para ödemek, annemin güvende olduğundan emin olmak, daha fazla iş bulmak ve benzeri. Günüm, farklı derecelerde de olsa, bundan ibaretti.

Devon'ın meydan okumalarına, hakaretlerine, aldatmacalarına ve oyunlarına ne kadar çok heveslendiğimi hiç düşünmemiştim sanırım. Onlardan nefret ettiğimi sanıyordum, ki yarı yarıya da öyleydim, ama aynı zamanda sahip olduğum tek çeşitlilik unsuruydular.

Ve şimdi de pek bir şey değişmedi. Hâlâ kavga ediyorduk. Sadece sevişiyorduk da.

Bunu kabullenmek, saldırganlığımızın çekiciliğe dönüştüğüne inanmayı daha da kolaylaştırdı. Evet, aramızda inanılmaz bir gerilim vardı ve şimdi de inanılmaz derecede ateşli bir cinsel ilişkimiz vardı. Mantıklıydı. Nefret etmem gereken adama gerçekten ilgi duyduğumun şokunu ve utancını

atlattıktan sonra, her şey yerine oturdu, netleşti ve çok da uzak bir ihtimal gibi görünmedi.

Aklımda ve kalbimde dolaşan her şey beni şimdi daha da şaşırtıyordu. Devon için bir şeyler hissediyordum. Hissediyordum! Fizikselden, nefretten, hayal kırıklığından ve rekabetten daha fazlasını hissediyordum. Onun için bir şeyler hissediyordum. Göğsümde tıklar tıklar atan o organda onu hissediyordum.

O kahrolası tilki kalbime girmişti ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Artık onu çıkarmak bile istemediğimi düşünmeye başlamıştım, beynimi o kadar yıkamıştı ki... ona bağımlı olmaktan da öteydim. Ona bağımlıydım ya da buna benzer saçma bir şey. Normal bir ilişkimiz olacak mıydı? Bu bana asla yeterli olacak mıydı? Devon'ın beni hem sinirlendirmesi hem de tahrik etmesi hoşuma gidiyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu durumun değişmesini istemiyordum. O her zaman en büyük rakibim olmuştu ve bu saçmalıkların hiçbirisi bunu değiştirmemeliydi.

O gece sahilde ona, ağzı laf yapan, beni zorlayan ve sinirlendiren birini istediğimi söylemiştim ve bu doğrudu. Bunu genel bir şekilde söylemiştim ama sanırım ikimiz de ondan bahsettiğimi biliyorduk. Onu geleceğimde istiyordum ve sanırım... sanırım geleceğimin en büyük parçası olarak onu istiyordum.

O kahrolası herif! Bunu bana o yaptı! Sertleşmiş sikini ve savunmasız bakışlarını kullanarak beni kandırıp kendine aşık etti. Alaycı sözleriyle ve laf sokmalarıyla beni kendine bağladı ve beni gerçekten istediğim şeyi yapacak kadar öfkелendirdi. Beni böyle hissetmeye kandırdı ve kahretsin... Ondandır çok nefret ettim. Onu çok istedim.

Ve bu sabah ona söylediklerimin kesinlikle arkasındaydım. Onunla birlikte olmak istiyordum ve bunu denemek için sabırsızlanıyordum. Daha

nce hiç, bir kere bile, gtme bir Şey sokulmasını hayal etmemiştim ve işte buradaydım, Devon'ın oyunlarına kanıyordum, onun penisini orada istiyordum.

Acınası.

DuŐumu bitirdim, giyindim ve birini bulmak için ön kapıdan ıktım. Devon'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama onu bulacaktım ve onunla birlikte olacaktım. Bu sırayla.



Garron Park'tan geçerken n verandaların hepsinin boş olduğunu görünce garip bir hisse kapıldım. Sakinlerin verandalarında veya ateŐlerinin başında mangal yapmadığı, oturup içki içmediği veya parktaki güncel olaylar hakkında dedikodu yapmadığı geceler çok azdı. Arada sırada yaşlı bir kişi bahçe sandalyelerinde ve veranda salıncaklarında oturuyordu, ama bunun dışında park ürkütücü derecede sessizdi.

Devon'ın yalnız başına eve gitmemiŐ olmasını umarak Sawyer'ların karavanına doğru yürüdüm. Ama evde kimse yoktu, Jim bile. Nate'i veya Xavi'yi hiçbir yerde bulamadım ve belki de son dakika bir yerlerde rastgele vardiyalar almıŐlardır diye düşündüm.

Xavi mutlaka bir not bırakırdı.

Eve gidip parkın tamamının tadını çıkarmayı planlıyordum ki, parkın ortasındaki ortak alandan geçerken işler ciddileşti. imenli, çoğunlukla toprak olan avlu, normalde burada takılmayan insan gruplarıyla dolup taşıyordu. Yaklaştıkça, Devon'ın soyadını, adını ve Nate'in adını ve fısıltılarla "polisler" kelimesini duydum.

"Madd," diye biri beni çağırdı ama ben o hafta sonu Devon'a yardım eden komşumuz Andrea'ya odaklanmıştım. Gerçekten işlerin değiştiğini ve Devon'ı gerçekten önemseydiğimi bilen tek kişi oydu.

"Neler oluyor?" diye sordum ona. "Ne oldu?" Devon'ı bulmak için bölgeyi aradım ama adından başka bir şey bulamadım.

Andrea, "Sakin ol canım," dedi. "Ama... Nate ve Devon tutuklandı."

Olduğum yerde donakaldım, gözlerinde cevap aradım. Gözlerinde sadece endişe ve büyük bir kaygı vardı. Kendimi toplamaya çalışarak, "Neden?" diye sordum.

Tutuklandılar mı? Hayır! Böyle aptalca bir şey yapmış olmaları imkansız. Bu işin arkasında Jim'in imzası vardı ve Devon'ımı hapse atmasına asla izin vermeyecektim. Yumruklarım sıkılıyordu, bir şeyler yapmak için can atıyordum, boynum kızardı ve gözlerimin önünden bir milyon gelecek senaryosu geçti. İsteddiğime tutundum.

"Hırsızlık," diye yanıtladı Andrea. "Maddox, tatlım, bana bak." Andrea başımı ona doğru çevirdi. "Onları bu işten kurtaracağız. Bütün park Jim'e karşı bir araya geliyor."

Bu yeterli olmazdı. "Şikayeti o mu verdi?"

Andrea başını salladı. "Biz de öyle düşünüyoruz."

Toplanan köylüler adımı bağırmaya ve beni işaret etmeye başladılar, ardından Xavi tarladan koşarak geldi ve beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu.

"Çılgınlık! Çok şükür!" diye coşkuyla söyledi ve kollarını bana doladı. "Duydun mu?"

"Bu konuda ne yapacağız Xavi?" diye çıktım, onu geri iterek, bir plan yapmaya hazırdım. Bu sarılma saçmalığına zaman yoktu. Kurtarabileceğim bir seks arkadaşım vardı. "Kefalet ne kadar?"

Xavi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Kefaleti karşılayamayız Madd. Herkes para verse bile. Bu iş çok berbat."

"Ne çaldılar? Ya da neyin çalındığını düşünüyorlar? Ne ile suçlanıyorlar?" diye sorular yağdırdım ona. "Onlarla konuştunuz mu?"

Xavi başını salladı ve ellerini saçlarından çekti. "Kelepçelendiklerini gördüm. Devon bana senin aptalca bir şey yapmana izin vermememi söyledi, Nate de ne çalmakla suçlanıyorlarsa onu bulmamı söyledi, ama kahretsin! Ne olduğunu bilmiyorum Madd. Polisler bana hiçbir şey söylemiyor ve buradaki kimse de bir şey duymadı." Xavi ciddi bir ifadeyle bana bakarak homurdandı. "Seninle Dev'in aranızın bozuk olduğunu biliyorum, ama yardımına ihtiyacım var dostum. İhtiyacım var..."

"Ben varım Xavi. Ne gerekiyorsa yapacağım, ben varım." Tam bir kesinlikle. Nate ve Devon bunu hak etmemişti, üstelik ben Devon'a karşı çok sahipleniciydim. Kimse onu benden alamazdı.

Bu ilkel içgüdünün ne olduğundan emin değildim, ama sahiplenme duygusuna çok benziyordu. Neyse. Devam ediyordum. Bu karmaşık duyguları, üzerinde düşünmek için zamanım olduğunda halledecektim. Şu anda, Devon'ı hayatımda nasıl tutacağımı bulmam gerekiyordu, çünkü sevgilinizin hapiste olduğunu söylemenin seksi bir yanı olsa da, bu gerçeği yaşamak istemiyordum.

Bir gün Devon benim olacaktı. Erkek arkadaşım. Ve eğer onunla o lanet hücrede birlikte olmazsam, hapishanedeki erkek arkadaşım olmayacaktı. Kardeşim hapse girmeme izin vermeyeceği için, Devon'ı oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Ve sonra da bana cinsel iyiliklerle ödeme yapmasını sağlamalıyım.

Masumiyetlerini kanıtlamak önemliydi, ama onları dışarı çıkarmak için kefalet parası bulmak benim önceliğimdi. İkisinin de burada, bizimle

birlikte çalışarak isimlerini temize çıkarmaları gerekiyordu ve babalarının sapık zihninin nasıl çalıştığını en iyi bilenler onlardı.

Bir hapishane kaçış planım vardı.

26

-DEVON-

Garron'da pek bir hapishane yoktu. Daha çok, sarhoş aptalların ayılıp evlerine güvenli bir şekilde dönebilene kadar tutulduğu, toplu bir gözaltı hücresi gibiydi. Burada olmak o kadar da korkutucu değildi; aslında buraya ilk gelişim de değildi. Maddox ve ben ergenlik çağımızda burada bir gece geçirmiştik. Polisler bizi en şiddetli kavgalarımızdan birinden alıp buraya atmış ve serbest bırakmadan önce sakinleşmemizi söylemişlerdi. Hiç sakinleşmedik ama birlikte geçirdiğimiz ilk geceydi.

Şu an o döneme dair hiçbir nostalji hissetmiyorum.

Burada olmanın en korkunç yanı, adımızı temize çıkarmaya çalışmıyor olmamızdı ve eğer bu suçlamalar yirmi dört saat içinde düşürülmezse, Garron polisi bizi diğer suçlamaların sonuçlanmasını beklerken birkaç kasaba ötedeki gerçek bir hapishaneye gönderecekti.

Xavi'nin yardım edeceğini biliyordum. Nate'in sadık bir arkadaşıydı ve kardeşimin onun gibi birinin yanında olmasından memnundum. Ama ya ben? Benim kimsem yoktu. Maddox beni kurtarmaya çalışmadığı sürece.

Yapar mıydı? Bana yardım edecek kadar umursar mıydı? Kalıcı bir şey mi inşa ediyorduk? Bir ilişki gibi, ya da en azından, berbat, kusurlu bir tür

"arkadaşlık artı cinsel ilişki" dinamiği? Bir seks arkadaşım beni hapisten kurtarır mıydı?

Burada, etrafım parmaklıklarla çevrili bir şekilde otururken, bu dünyada neredeyse kimsem olmadığını bilmek, her şeyi daha net bir şekilde görmemi sağladı. Evet, aylardır, belki de yıllardır kendime aptal gibi acıyordum, ama bunun ne faydası olmuştu ki? Hayattaki bu role, kapana kısılmış, sıkışmış, umut etmeme izin verilmeyen ve babam gibi olmaya mahkum olduğum bir role razı olmuşum. Ama şimdi daha fazlasının olasılığı tehdit altındayken, yaşamak için çok daha fazla şey istediğimi acı bir şekilde fark ettim.

Nate ile hayalini kurduğumuz o dükkan birdenbire çok mükemmel geldi. Kendi yerime sahip olmak, belki Nate ile birlikte ya da başka bir şekilde, olabilecek en güzel hayal gibiydi. Bir şeyler yapmak istiyordum—devasa şeyler değil, yanlış anlamayın—ama bir şeyler! Çok çalışmak, çok eğlenmek, Maddox ile kavga etmek, evim diyebileceğim güvenli bir yere sahip olmak ve bir şeyle gurur duymak istiyordum. Gerçekten de her şey olabilir.

Babam gibi berbat bir insan değildim. Nate ile birbirimizin arkasını kolluyorduk, onun gölgesine düşmemek için. Elbette ondan korkuyorduk, ama o değildik. Daha iyisini yaptık, kendi yolumuzu çizdik ve paraya çok ihtiyacımız olduğunda içkiden ve kumarhanelerden uzak durduk. Bu bile gurur duyabileceğim bir şeydi. Ama şu lanet olası hücrede otururken, bunun bir önemi olup olmadığını merak ettim. Ne kadar çabalasak da sonunda buraya geldik.

“Devon,” diye seslendi Nate bana. “Pes etme. Beni duyuyor musun?” Yanımdaki banka oturdu, gözleri kocaman ve sertti. “Sakın pes etmeye kalkma. Biz bundan daha iyiyiz.”

Öyle miydik? Düşüncelerimi nasıl biliyordu? Annem daha konuşkan olduğu zamanlarda, düşüncelerimin yüzümden açıkça okunduğunu söylerdi. Belki de kardeşim yüz ifadelerimi okuyabiliyordu.

"Ondan asla kurtulamayacağız," diye mırıldandım, gerçek umutlarımın ve hayallerimin elimden kayıp gittiğini fark edince kendimi yenilmiş hissediyordum.

"Aptal olma," diye alay etti Nate. "Hiçbir kanıt bulamayacaklar. Babam sadece bir şey çaldığımızı iddia edip işi bitiremez. Bunu kanıtlamak zorundalar."

"Tutuklanmamız için yeterince kanıtladı belli ki!" diye bağırdım, sakinleşmeye çalışarak. "Ve şimdi burada mahsur kaldık, Nate. Bize yardım edecek kimse yok!"

Nate başını beton duvara yasladı ve bana gözlerini devirdi. "Kendini ne kadar çabuk gözden çıkarıyorsun, Devon. Bir kişinin, o lanet olası kişinin, hayatımızı nasıl cehenneme çevirdiğine o kadar takılıp kalıyorsun ki, etrafımızda her zaman iyi insanlar olduğunu unutuyorsun."

İyi insanlar vardı ama hiçbiri benim gibi birine yardım etmezdi. "Kim? Kim umursar da yardım ederdi ki?"

"Andrea seni kendi çocuğu gibi seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve Mary ile Kathy babamın bu yaptığının yanına kalmasına izin vermeyecekler. Anneme nasıl davrandığını görüyorlar. Xavi şu anda dışarıda, bize yardım etmek için dünyayı alt üst ediyor. Biliyorum. O benim en yakın arkadaşım."

"Nereden biliyorsun?" Cevaba gerçekten ihtiyacım vardı çünkü onun birine bu kadar sadakatle ve körü körüne nasıl güvenebildiğini anlayamıyordum. İçimde bir sorun mu vardı da böyle bir yeteneğim yoktu,

yoksa hayatta o kadar beceriksiz miydim ki onun gibi birine sahip olamamıştım?

“Çünkü ben istedim. Bizi bırakmayacak, dostum. Kahretsin.” Nate başını salladı. “Ve biliyorum ki bunu kabul etmek için çok inatçısın ama Maddox —”

“Ne?” diye araya girdim. “Hiçbir şey. Sadece eğleniyoruz, Nate. Hepsi bu. Sonunda sıkılacak ve Julie gibi birine geri dönecek. Bu saçmalığa yardım edecek kadar beni umursamıyor.” Kaba davrandığımın farkındaydım, ama kafam karanlık bir yerdeydi ve kendimi oradan çıkaramıyordum.

Nate, sinirli bir kahkaha attı. “Biliyor musun, Devon? Umarım Madd, ona bu kadar çabuk şüphe duyduğun için seni döver. Umarım dişlerini kırar ve seni hizaya getirir. Kendini beğenmişliğin yüzünden ona şüphe duyma.” Oturdu, mavi gözleri bana dik dik bakıyordu. “Ama eğer bencil, kendini acındıran küçük bir sürtük gibi davranmaya devam etmek istiyorsan, zaten onun sevgisini ve sadakatini hak etmiyorsun.”

Aşk mı? Aşk! Aşk mı? "Onun... nesi?" Maddox'un beni sevme ihtimali yoktu. Hâlâ çoğu zaman beni öldürmek istiyordu.

“Ha, kafanı kışkından çıkar Devon. İkinizin ne yaptığını gizli tuttuğunuzu biliyorum, ama sana yeterince önem vermediğini iddia ettiğin o adam mı? Evet, seni ne kadar garip bir şekilde olursa olsun seviyor. Rekabetinizi ve çekişmenizi koruyabilirsiniz ve yine de birbirinizi önemseyebilirsiniz. Bunların hiçbirinin değişmesi gerekmiyor. Bunu anlıyorsun, değil mi? O yüzden Julie'ye geri dönmesi hakkında konuşmayı bırak, tamam mı? O senin saçmalıklarına inanmış. Kim bilir neden.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, midem alt üst oldu ve beynimdeki tüm sinir hücreleri devre dışı kaldı, tüm bunların ne anlama geldiğini

anlamaya çalışıyordu. Maddox beni sevmezdi; düşmanıyla birlikte olduğu gerçeğinden hâlâ çok rahatsızdı. Değil mi?

Ama sonra anılar zihnimde bir özet film gibi canlandı ve bana daha önce ne diye geçiştirmeye çalıştığım şeyleri gösterdi... Ne yani? Oyun mu?

Maddox, Julie'ye aralarının bittiğini söyledi. Beni göğsüne çekti ve sırrımızı ondan saklamaya bile çalışmadı. Bana onun olduğunu, beni korumak istediğini söyledi. Bana "benimsin" dedi. "Benimsin" demişti ve aman Tanrım... neden bu şimdi aklıma yatıyordu? Maddox bana Garron Park'tan bir pislik, bir adi herif dedi ve istediği şeyin ben olduğumu söyledi. Bu iş başladığından beri bana dolaylı yollardan bir şeyler itiraf ediyordu ama ben çok aptal ve kendimi çok değersiz hissettiğim için bunu anlayamamıştım.

Belki beni sevmiyordu ama biz... ona benzer bir şeye doğru ilerliyorduk. Dünyanın anlayamayacağı bir şekilde bize uyan, kendimize özgü duygularımız vardı.

Ayağa kalktım, bu yeni farkındalıkla birlikte vücudumda bir adrenalin dalgası yükseldi. Maddox her ne sebeple olursa olsun beni istiyordu ve ben de onunla işi bitirmemiştim.

"Ben Garron Park'tan gelen bir pislik herifim," dedim Nate'e. "Babamdan daha pislik olmalıyım ki Madd'in boğazını sıkabileyim."

"Tam olarak bunu kastetmiyordum ama hoşuma gitti," diye güldü Nate.

27

—MADDOX—

Elimdeki ucuz sigarayı fırlatıp duman bulutunu üflerken kendimi biraz kabadayı gibi hissettim. İki kasaba ötedeki Redding'de caddenin karşısına geçerken, etrafıma bakındım, kimseyle dalga geçilmediğinden emin olmak için. Bu kasabadan nefret ediyordum, burada olmaktan da nefret ediyordum, ama aklıma gelen en iyi fikir buydu.

“Çılgınlık.” Xavi beni yavaşlatmaya çalıştı ama siktir et; Devon bağımlılığımı geri kazanmak için savaş halindeydim. “Biraz yavaşla. Oraya silahlarımızı ateşleyerek girmek istemiyoruz.”

Keşke bir silahım olsaydı. Belki bu işi kolaylaştırırdı. Ucuz sigaram ve Devon'ı bulmak için aceleyle üzerime geçirdiğim kirli iş kıyafetlerim pek de korkutucu değildi, ama sahip olduğum tek şey onlardı. Bir kin, bir intikam ve kaybedecek bir şeyim dışında, bu da yeterince korkutucu olmalıydı.

Keşke etrafta sigara fırlatma hareketimi görececek biri olsaydı; Xavi bunu hiç beğenmedi belli ki.

Küçük bir evin ön kapısına yumruklarımı sıkıca kenetleyerek vurdum.

“Plan ne?” diye sordu Xavi. “Sadece onunla mı konuşacağız?”

Daha da sert vurdum. "Evet, ta ki kaba davranmaya karar verene kadar." Kaba davranmaya karar verirlerse diye bir B planım yoktu aslında, ama bunun ihtiyacımız olan cevap olduğunu biliyordum. Xavi bana başka bir şey sormadan önce, ön kapı açıldı ve eşofman ve sahte bir Nike sweatshirt giyen orta yaşlı bir adam bize baktı.

"Ne?" diye tersledi.

"Patrick Harris nerede?" Ses tonumu nötr tutarak, olay çıkarmayacağımı ama aynı zamanda kaba biri olmadığımı da gösterdim.

Nike, sanki kapıcı-koruma karışımı bir görevdeymiş gibi, "Kim soruyor?" diye sordu.

"Soruyorum," diye hırladım. "Ya onu yakalayın ya da içeri gireceğim."

"Beni tehdit etme, evlat," diye uyardı herif, ön dişlerinin eksikliğinden ve dudağına tıkılmış tütün yığınınından kaynaklanan kırsal kesim aksanıyla.

"Ben Patrick Harris," dedi arkadan başka bir adam kapıya doğru yürürken. Biraz daha derli toplu görünüyordu ve cahil aksanı yoktu, ama inanılmaz derecede gülünç duran parlak sarı pilot gözlükleri takmıştı. "Sen kimsin?"

"Jim Sawyer'ın borçlarını ödemek için sana ne verdiğini söyleyeceksin," diye emrettim. "Söylemezsen de, her halükarda öğrenirim. O yüzden söyleyen iyi olur."

Nike bana hırlamaya çalıştı ama sesi dişlerinin arasındaki boşluktan boğuk bir şekilde çıktı. "Sen onun çocuğu musun?"

Cevap vermedim.

"Pekala. Hadi gel." Harris, Nike'ı kapıdan uzaklaştırdı.

Çok kolay gelmişti. Bu bir tuzak olabilirdi, bu yüzden Xavi bana tedirgin bir bakış attı. Kapıdan içeri, oldukça bakımlı bir mutfığa doğru yürürken o benim arkamı kolluyordu, ben de onun arkasını.

Bu adamın para kazanmak için ne yaptığını bilmiyordum, sadece daha da şaibeli tiplere şaibeli krediler verdiğini tahmin ediyordum, ama en azından yarı düzgün bir iş adamı olduğunu varsaymak zorundaydım. Yani, Jim Sawyer'a para vermişti, bu bile zekasına olan güvenimi zaten azaltıyordu, ama bakalım bu iş nereye varacak.

"Peki, Jim hakkında bilgi edinmek mi istiyorsunuz?" diye sordu, yıpranmış ahşap bir masaya otururken.

Mutfak kapısının eşiğinde durdum ve kollarımı kavuşturdum. Xavi yanıma gelip dururken, "Borçlarını neyle ödediğini öğrenmek istiyorum," dedim.

"Neden?"

Siktir git, pislik herif. Biraz korkmuş olabilirim ama bunu belli etmeye niyetim yoktu.

Harris ve eski püskü pilot gözlükleri Nike'a başlarıyla selam verdi. Nike, her şeyden önce, plastik bir market poşeti bıraktı ve Harris poşetin içini karıştırarak kağıtlar ve belgeler çıkardı.

"Bana iki römorkun tapusunu verdi." Tapuları masaya koydu. "Bir arazi motosikleti, beş para etmez mücevherleri rehin verdi ve... bir tekne. Gerçekten güzel bir tekne."

Lanet olası bir tekne mi? Jim'in teknesi yoktu. Nike silahını çekip bana doğrulttuğunda, ben de elinden tekneye ait tapu belgelerini kapıp incelemeye başladım. Harris silahı indirmesini sağladı, ben de korkudan altıma işlemeyi bırakıp belgeleri okudum. Anlaşılan, Jim'in vazgeçtiği bu tekne otuz bin dolar değerindeydi. Neyse ki, limanda çalıştığım için bu teknenin ne olduğunu ve kime ait olduğunu tam olarak biliyordum.

"Bu tekneyi gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır. Bugün gidip alacağım."

Jim'in çoktan gitmiş olacağını hissediyordum. Ya o teknede, Karayipler'e doğru yolun yarısında olacaktı ya da Nate ve Devon'ın kamyonunu alıp, üzerine baskı gelmeden önce kaçacaktı. Jim bir pislikti, ama bazen inanılmaz derecede zekiydi. En azından kendini koruma konusunda iyi içgüdüleri vardı.

"Bu konuda bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Harris.

Teknenin gerçek sahibini, nerede olması gerektiğini ve Nate ile Devon'ın çalmakla suçlandığı şeyin bu olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken o lanet olası tekneyi bulup onları oradan çıkarmaktı.

Xavi boğazını temizledi ve dik durdu. "Senin popüler konuları hiç umursamadığın belli, değil mi?"

Nike güldü, Harris ise sırttı.

Xavi, sormadan, "Bize bugünü verin," dedi. "Teknenin çalındığını zaten biliyorsunuz, o yüzden onu bulmak için bize bugünü verin. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Harris başını salladı. "Jim, bu akşam saat altıda bana yerin adresini vereceğini söyledi."

"Bırakın biz yapalım. Bulduktan sonra sizi arayacağız."

"Neden? Saat altıda yeri öğreneceğim. Neden bu anlaşmayı yapayım ki?"

"Gerçekten mi? Jim'e güveniyor musun?" diye sordum.

Harris buna cevap vermedi çünkü tamamen aptal değildi. "Beni tuzağa mı dşryorsun?"

şakaklarımı ovdum ve teknenin mülkiyet belgesini cebime koydum. Nike bundan hoşlanmadı ve Harris ayağa kalktı. "Bakın," diye çıkıştım, ikisi de belgeyi cebimden çıkarmadan önce onları durdurarak. "O lanet olası tekneye bir şey için ihtiyacım var. Sahibini tanıyorum ve işim bittiğinde,

mülkiyeti yasal olarak size devretmesini sağlayacağım. Böylece çalıntı mal taşımamış olursunuz. Yasal olur." Sunabileceğim tek şey buydu.

"Zaten çalınmış bir tekneyi zengin bir herife nasıl devrettireceksin ki?" diye sordu Harris, bana gerçekten olduğum gibi aptal bir kenar mahalle sakiniymişim gibi bakarak.

"Çünkü orada büyüdüm ve o aşağılık herif hakkında bir şeyler biliyorum." Sadece bunun yeterli bir tehdit olacağını umdum. "Sana devrettikten sonra, o lanet evrakları kendim teslim edeceğim. Anlaştık mı?"

"Ya yapmazsanız?"

Harika bir soru. Sormasını ummamıştım. İşte hayatımın en büyük hatası geliyor. "O zaman, onu taşıman için ödeyebileceğin on beş bin doları sana borçlu olacağım."

"Maddox!" diye çıkıştı Xavi, başını sallayarak. "Hayır."

Ama yapardım. Devon Sawyer için yapardım.

"Pekala, anlaştık," diye kabul etti Harris. "Gece yarısına kadar vaktiniz var." Anlaşmayı onaylamak için elini uzattı.

Sözümü kesmedim. "Jim Sawyer'ın oğullarının peşine asla düşmeyeceksin. Asla. Eğer ona tekrar para ödünç verecek kadar aptal olursan, bu senin suçun olur, onların değil."

Harris bana çok uzun süre baktı, ama sonunda başını salladı. "Anlaştık."

Bu sefer elini sıktım.

Dışarı çıkarken, içeri girerken ve kardeşimle birlikte caddeden geçerken attığım sigara izmaritine baktım. Artık kendimi o kadar da havalı hissetmiyordum. Daha çok, Devon için duyduğu bir tür sapıkça aşk uğruna her şeyini ortaya koyan bir aptal gibi hissediyordum.

Xavi beni uyardı: "Ne yaptığının farkında olsan iyi olur Madd."

Evet, yapmalıyım çünkü bunu başaramazsam on beş bin doları asla bulamazdım.

Yarım yamalak bir planım vardı. En azından çeyrek yamalak. Ama işe yaraması gerekiyordu.



Meğerse tekne, bizzat sahibine ait bir depoda saklanıyormuş. Jim Sawyer ile bir tür anlaşma yapmış: Sigorta şirketine başvurup parayı alacak ve Jim'in çocuklarını rehin vererek hırsızlık suçundan hapse girmesini sağlayacak. Son kısım bile gerekli değildi. Teknesinin çalındığını iddia edip Nate ve Devon'ı mağdur etmeden sigorta parasını alabilirdi, ama Jim, çocuklarına gelince tam bir pislikti. Aptalca, acımasızca, bu kalibrede bir pislik için çok da şaşırtıcı değil.

Tekne sahibi Steven, yüzüme bakarak, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye yutkundu. "Tekne dün çalındı. Tam benim iskelemden!"

Orada hiç kamera yoktu. Sanırım bu, şehrin bu bölgesi için çok da garip bir durum değildi. "Saçmalığı kes, aptal herif. Teknenin nerede olduğunu biliyoruz," diye tersledi Xavi.

Kanıt olarak bir sürü fotoğraf çekmiştik ve polisler gelene kadar Garron Park'tan birkaç adam depoyu koruyordu. Devon'ın hayatı tehlikede olduğu için deponun yerinden oynatılma riskini göze alamazdım. Kelimenin tam anlamıyla.

Steven'ın yüzü bembeyaz oldu, çift çenesi iki kat titreyerek bize başını salladı. "İmkansız!"

"Bak dostum," dedim tam yüzüne, "bulunduğunu bildireceksin, sigorta talebini iptal edeceksin, hırsızlık suçlamalarını düşüreceksin, tüm bu olayı bir yanlış anlama olarak adlandıracaksın ve mülkiyeti Patrick Harris'e devredeceksin." Sesimdeki tehdit açıktı ve kendimi yine o sigara fırlatan kabadayı gibi hissetmeye başladım.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye haykırdı. "Zaten başvuruyu başlattım!"

Andrea, bir arkadaşından Sawyer kardeşler hakkında çıkarılan tutuklama emrini ve suçlamaları kontrol etmesini istedi. Steven, onları ihbar eden ve aleyhlerinde bir tür kanıt sağlayan kişiydi. Jim'in bu seçeneği sunduğundan ve bu aşağılık herifin, iki genç adamın hayatını mahvedeceğini umursamadan, bu plana seve seve uyacağından hiç şüphem yoktu.

"Eğer o semtteki evden sattığınız kokainin bilgilerini ifşa etmemi istemiyorsanız, aynen dediğimi yapacaksınız, yoksa büyük bir sorun yaşayacağız."

Bir uyuşturucu kaçakçısını tehdit etmenin riskli olduğunu biliyordum, ama kahretsin, bu adam küçük çaplıydı, aileleri için paraya ihtiyacı olan çaresiz çocuklara güveniyordu ve muhtemelen onlara da sapıkça bakıyordu. Her şey olup bittikten sonra bile peşimden gelmeye cesareti yok gibiydi. Önündeki piknik masasına mülkiyet belgesini vurdum ve başımı salladım. Zaten etrafına şüpheli şüpheli bakınıyordu, limanda olay çıkardığımdan endişeleniyordu.

"İmzala şunu, pislik herif," diye emretti Xavi kollarını kavuşturarak. "İmzala, polisi ara, teknenin bulunduğunu bildir ve bu işi bitir. Tekneni kaybetmek hapse girmekten daha iyidir, değil mi?"

Steven'ın çenesi bembeyaz olmuştu ama Xavi'den kalemi alıp mülkiyeti Harris'e devretti. Kahretsin, bu bir rahatlamaydı çünkü eğer devretmeseydi

on beş bin doları nereden bulacağımı gerçekten bilmiyordum. Kalemı cebime soktum ve piknik masasındaki telefonuna başımla işaret ettim. "Şimdi polisi ara ve nerede olduğunu söyle. Ve eğer o tekne Harris'e ulaşmadan önce kaybolursa, kokain anlaşman polise gider, anladın mı?"

"Bekleyin!" diye yalvardı Steven. "En azından depodan çıkarmama izin verin. Buraya yanaştıracığım ve kızımın benim haberim olmadan çıkardığını söylemesini sağlayacağım. Lütfen."

Xavi kaşlarını kaldırarak bana baktı, plan değişikliğinin ayrıntılarını düşünüyor ve bunun bizi mahvetme ihtimali olup olmadığını merak ediyordu.

"Pekala. Bunu tek bir şartla yapmanıza izin vereceğiz." Steven'a baktım, aklımda çılgınca bir fikir oluşuyordu. "Bize O'Malley binasını, ona bağlı rıhtımları ve içindeki tüm mekanik aksamı değerinin dörtte birine sat."

Xavi, beklenmedik talebime güldü. "Yasal hale getirmek için bir emlakçı aracılığıyla," diye ekledi.

Steven güldü, ama ciddi olduğumuzu anlayınca gülüşü hemen kesildi. "Böyle bir yenilgiyi kabullenmemi bekleyemezsiniz herhalde!"

Burada böyle bir yenilgiyi göze alabilecek nadir heriflerden biriydi. Üstelik iğrenç bir pislikti ve umurumda değildi.

"Eğer yapmazsan, kokain dağıtımı, sigorta dolandırıcılığı ve sahte suçlamada bulunmaktan hapse gireceksin." Xavi cebinden eski telefonlarımızdan birini çıkardı ve Steven'a tüm bu konuşmanın kaydedildiğini gösterdi. Tamamen saçmalık. Eminim o telefon artık açılmıyordu bile. "Ne olacak?"

Satın almaya çalıştığımız bu bina için parayı nereden bulacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama boş ver, Devon bir hayalden

bahsetmişti ve ben de onu gerçekleştirmek için bir kabus gibi peşinden koştuktan çekinmedim. Bana çok kızacaktı.

Steven kabul etti, bir emlakçıyla görüştü ve süreci başlattı.

Bundan sonra, polislerin tekneyi incelemesi ve kızıyla görüşmesi dört saat sürdü, bir sürü surat asma oldu, dakikalarca boş boş bekledim. Davayı kapattılar ve Nate ile Devon'ın serbest bırakılması için gerekli evrak işlemlerine başladılar. Ama benim bir teslim tarihim vardı ve onu henüz almaya gidemezdim.

Caddenin karşısına geçerken sigara izmaritine tekrar baktım, şimdi üç tane daha izmarit gördüm. Patrick'in eline mülkiyet belgesini tutuşturup teknenin nerede olduğunu söyledim, sonra da yüzümü unutmasını ve bir daha benimle konuşmamasını tembihledim. Hâlâ sarı pilot gözlüklerini takıyordu ama başını salladı. Anlaştık.

Garron'un hapishanesinin otoparkında kamyonun arkasına yaslandım. Xavi, ön ödemeli bir telefonda biriyle konuşuyor, satın aldığımız binadan bahsediyordu ve ben de Devon'ı tekrar göreceğim için garip bir endişe ve heyecan karışımıyla ön kapıya bakıyordum.

“Teşekkürler. Görüşürüz.” Xavi telefonu kapattı ve oturmak için kamyonetin bagaj kapağına çıktı. “Onlar için yaptın, değil mi?” diye sordu Xavi.

Evet, onlar için yaptım. O lanet binayı istemiyordum ve kesinlikle param da yoktu. Onların da yoktu, ama umarım bir şekilde halledebilirler.

“Bunun parasını nasıl ödeyecekler?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye güldü Xavi. “Şu anda bizim adımıza kayıtlı ve kamyonu ve römorku onun adına sildim, bu yüzden hızlıca bir şeyler bulmaları gerekiyor. Ama bir daha böyle bir fırsat bulamazlar, bu yüzden... teşekkürler Madd. Onlar için bunu yaptığın için.”

Bunu görmezden geldim, gözlerim kapıdaydı. Bekliyordum. Bekliyordum. Bekliyordum. Neredeydiler? O neredeydi?

"Ama onları borca soktuğumuz için bizden nefret edecekler," diye güldü Xavi.

"Üstesinden gelirler. Gelmezlerse, Steven'ın bize sattığı fiyatın dört katına satabiliriz."

"Gerçekten de elinden gelenin en iyisini yaptın, Madd."

Yine, bunu görmezden geldim.

"Onu seviyor musun?"

Onu istedim, ona saygı duydum, ondan nefret ettim, ona ihtiyacım vardı ve neredeyse ona bağımlıydım, ama bu aşk mıydı? Daha çok saplantı gibiydi. "Siktir git, Xavi."

Güldü ve sonra kamyonetin bagaj kapağına çıkıp ayağa kalktı. "Kahretsin, çıktılar!" Nate ve Devon kapılardan içeri girerken ön kapıları işaret etti. "Gerçekliğe hoş geldiniz, hapisane sürtükleri!"

Kahretsin. Lanet olsun. Buradaydı. Şimdi ne yapacaktım? Nasıl davranacaktım?

İçimdeki güçsüz bir taraf, Devon'ın benim bu işe karıştığımı asla öğrenmemesi için hiç gelmemeyi diledi. Ayrıca, onu burada, Nate ve Xavi'nin önünde değil de özel olarak selamlamak daha kolay olurdu... İçimdeki bir diğer güçsüz taraf ise bu kalabalığın arasından geçip, gömleğinin yakasından tutup, babasının onu alt etmesine izin verdiği için ona aptal herif diye bağırmak ve sonra da dudaklarıma yapışmak istedi çünkü... kahretsin! Onu çok özlemiştim!

Gözümün önünden bir an geçti ve bu yüzden ona kızdım. Beni endişelendirdiği için kahrolası!

28

-DEVON-

Acaba gergin miydim yoksa başka bir şey mi vardı? Kahretsin. Bana ne olmuştu böyle?

Sokak karanlıktı ve yan taraftaki otopark, Madd ve Xavi'nin tam ortasına park etmiş kamyonu dışında bomboştı. Xavi kamyonun arkasından atladı ve Nate'e doğru koştu, sanki aylarca internette birlikteliklerini planladıktan sonra ilk kez karşılaşan iki kayıp kız kardeş gibiydiler. Aman Tanrım. Xavi onu kucakladı, etrafında döndürdü ve altı yaşındaki çocuklar gibi kıkırdadılar. Kaybedenler.

Onların arkasından Maddox'un kamyonun arkasına yaslandığı yere baktım. Bazen onu anlamak çok zordu, özellikle de şu anda. Orada gayet rahat bir şekilde duruyordu, bir kolu kamyonun kasasında, diğeri kot pantolonunun cebindeydi. Dışarı çıktığımız için rahatlamış mıydı yoksa kızgın mıydı anlayamadım. Beni öldürmek de isteyebilirdi, öpmek de, hangisi olduğunu asla çözemezdim. Maddox böyle karmaşık bir herifti.

Sinirlerim alt üst olmuş bir halde, Nate ve Xavi'nin yanından geçerken Maddox'a nasıl tepki vereceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ona teşekkür mü etmeliydim? Ona küfür mü etmeliydim? Onu görmezden mi

gelmeliydim? Onunla kavga mı etmeliydim? Bilmiyordum ve bu olayda ne olduğumuzu, rollerimizin ne olduğunu da bilmiyordum. Hatta tüm suçlamaların düşürülmesiyle nasıl serbest bırakıldığımızı bile hala bilmiyordum. Maddox'un bununla bir ilgisi var mıydı acaba?

Her zamanki gibi, Maddox lanet olası ağzını kapalı tuttu. Attığım her adım sinirlerimi bozuyordu. Aramızda kapanan her santim mesafe, öfkemdeki bir başka kopma noktasıydı. Sadece orada durması bile beni sinirlendiriyordu. Madd'in yeşil gözlerinin yoğun bakışları altında geçen her saniye, söylemek istediği kelimeler veya bağırarak istediği hakaretlerle çenesinin seğirmesiyle geçiyordu. Henüz onları serbest bırakamayacak kadar kontrolü elinde tutuyordu.

Beni terlettiği için ona lanet olsun. Onunla ilk sözü ben söylemeye alışmıştım, bu yüzden eski alışkanlıklarıma geri dönmenin tam zamanı.

“Ne istiyorsun siktiğim Maddox? Zaferin tadını çıkarmaya mı geldin?” diye bağırdım ona, artık iyice sinirlenmiştim. Tıpkı o hücrede planladığım gibi, ellerimi boğazına dolamak istiyordum ama onu boğmak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilmiyordum. Hala tartışmaya açıktı. Çenesi kasıldı ve gözü seğirdi ama ağzını kapalı tuttu. “Siktir git!” Tamam, şimdi iyice sinirlenmiştim.

Nasıl olur da buraya gelip, sanki geleceğim için bir işaretmiş gibi hapisten çıkışımı izlemeye cüret eder?

İçimde hissettiğim her türlü aydınlanma şimdi mahvolacaktı. Evet, onu hayatımda istediğimi biliyordum, ama şu anda bunu mahvettiği için ona lanet olsun. Buraya geldiğimde ne yapmasını ya da söylemesini bekliyordum, ama gözlerinin altında kaynayan o zar zor bastırılmış öfkeyle bana bakması, yine de sakın bir tavır sergilemesi, hayal ettiğim şey değildi. Bunu hayal etmeliydim çünkü tam bir Maddox'a yakışır bir şeydi. Bana

yumruk atmasını, bağırmasını, gülmesini ya da sırtmasını tercih ederdim. Her şey bundan daha iyiydi.

"Çılgın mısın?" Xavi gerginliği dağıtmaya çalıştı.

Maddox'un gözleri kardeşine bile dönmedi. Hayır, o yargılayıcı bakışlarını doğrudan bana dikti. Neyse, onun sessizliğine ve kusursuz gözlerine lanet olsun. Şimdi ondan geri adım atmayacaktım. Daha önce hiç atmamıştım.

Adımlarımı hızlandırdım ve yumruklarımı sıktım, sanki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi doğruca ona doğru yürüdüm. Birkaç adım yaklaştığımda, ona vurmak istediğimi biliyordum. Bir adım kadar yaklaştığımda ise, kesinlikle kavga edeceğimizden emindim.

Kollarımı kaldırdım, ona saldırmaya hazırlandım, bir uzun adım daha attım ve sonra ona doğru atıldım.

Ama o daha hızlıydı. Yumruğumdan kaçınmak için yana kaydı, sonra elini boğazıma doladı ve sırtım kamyonu çarpana, vücudu benimkine yapışana kadar bizi döndürdü.

"Sana da lanet olsun, Devon," diye homurdandı.

Sonra beni öptü. Hem de çok sert bir şekilde.

İçimdeki öfkeli her zerre daha da öfkelendi, ama bedenim onun karşısında canlandı. Dudakları talepkardı, dili kontrol ediyordu, eli boğazımdan enseme doğru kayarak beni kendine daha da yaklaştırdı, daha fazlasını almak için. Ona verdim ve karşılığında ondan alabileceğim her şeyi aldım. Daha önce hiç yaşamadığım bir adrenalin damarlarımda dolaştı ve sonunda hayatta olmanın ne demek olduğunu anladım.

Onu itmeye çalıştım ama tekrar itmeye değil—sadece kontrolü ele geçirmem gerekiyordu. İlkel ihtiyaçlar yüzünden birbirimize kenetlenmiştik, bu ihtiyaçların yol açtığı zaafımlar üzerinden birbirimizle

savaşıyorduk. Bu adama ihtiyacım vardı ve bu yüzden ondan nefret etmek istiyordum.

Beni ona bu kadar çok nasıl arzu ettirdi? Maddox Kane, hislerimi etkileyen kişi haline nasıl geldi? Ve bu sadece nefret dolu bir şekilde değil, olumlu bir şekilde de oldu.

Sıcak nefesleri dudaklarımda heyecan vericiydi. Çenesindeki sakal, en güzel yanma hissiyle beni tırmalıyordu. Boynum tutuşunun gücünden ağrıyordu ve bu sinir bozucu anın her dakikasından zevk alıyordum.

"Kahretsin Maddox," diye lanet ettim hayatımdaki tüm güzel şeyleri ona. "Daha sadece bir gün oldu."

Maddox, alınlarımızı birbirine yaslayacak kadar geri çekildi. Bunu tatlı, romantik bir jest olarak görmemem gerektiğini biliyordum. Hayır. Bu, aramızda yeni bir kavga türüydü. O, gününü mahvettiğimi söylemek üzereydi ve ben de ona defolup gitmesini ve benim savaşlarımı benim yerime yapmayı bırakmasını söylemek üzereydim.

Ama belki bu daha sonra olurdu, çünkü önce "Haydi Devon, şu lanet olası kamyonu bin. Hemen şimdi." dedi.

Ona gözlerimi devirdim ama itaat ettim. Bana öyle söylediği için değil, buradan, o gözaltı hücrelerinden ve Nate ile Xavi'nin şok olmuş ifadelerinden uzaklaşmak istediğim için. Kapıyı açtım ve koltukların üzerinden tırmanarak çıktım.

"Ne oluyor Devon?" Nate, Xavi'yi de peşinden sürükleyerek kamyonu doğru koştu. "Hey!"

Maddox arkamdan arabaya binip kontağı çevirirken ikisine de orta parmağımı gösterdim. Otoparktan kaçarken onlara sırtıttım, onları orada birer aptal gibi bıraktım. Çakıl ocaklarında bizi terk ettikleri geceden sonra

hak ettikleri buydu. İkisinin de sırtıttığını fark ettim ve yemin ederim ki, uzaklaşırken birinin bize azgın piçler dediğini duydum.

Maddox yine sessizleşti. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bizi oraya götüreceğine güveniyordum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım! Maddox'a güvendim. Bu ne kadar inanılmaz bir saçmalıkmiş!

Cevaplarını öğrenmek istediğim milyonlarca sorum vardı. Mesela nasıl kurtulduğumuzu ve hapsedildiğimiz süre içinde bugün neler olduğunu. Babamın nerede olduğunu ve bundan sonra ne planladığını bilmek istiyordum. Maddox'un tüm bunlarda ne rol oynadığını bilmem gerekiyordu, ama içimdeki bir başka taraf bu cevaba hazır değildi. Ya beni kurtarmadıysa? Daha da kötüsü, ya beni kurtardıysa? Neden hep beni kurtarıyordu?

Önce babamın beni bıçakladığı gece beni kurtardı, sonra da babamın bileği kesildiği gece beni ondan kurtardı. Sanki eşcinsel düşmanı olduğunu düşündüğü adamdan beni aptal bir süper kahraman gibi kurtarmaya çalıştı. Julie ile birlikte sahilde yaşayacağım utanç ve aşağılanmadan beni kurtardı ve şimdi de beni hapiste bir hayattan kurtarıyordu. Neden? Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyordu?

Güç dengesizliğinden nefret ediyordum. Onu hiçbir şeyden kurtaramamıştım.

Şimdi ona borçlu muydum? Bana yardım ettiği tüm zamanlar için ona bir borcum mu vardı? Bunu düşünmek beni huzursuz etti, biraz sinirlendirdi ve her şeyden emin olmamı engelledi. O benden çok daha iyiydi ve bundan da nefret ediyordum!

Maddox, Garron Parkı'nın girişinin önünden öylece geçti. Nereye gittiğimizi sormanın bir anlamı yoktu çünkü zaten cevap vermeyecekti, bu

yüzden koltuğa yaslandım ve ona güvendim—ya da her neyse.

Daha önce hiç yalnız başımıza bir araçta bulunmamıştık, ama Tanrım, çok gergindi. Bu kamyonun kabini enerjimizi kaldıracak kadar büyük değildi ve zaten gergin olan beni daha da sinirlendirdi. Ayrıca huysuzlaştırdı da.

Sabrım tükendi. "Nereye gidiyoruz?" diye çıktım ona. "Bütün gün lanet olası bir hapisane hücresindeydim Maddox. Ben istiyorum—"

"Bütün gün nerede olduğunu çok iyi biliyorum," diye hırladı bana, alçak, derin ve korkunç bir sesle. Yani, adam sık sık hırlardı ama böyle değil.

"Sorunun ne?" Saçmalıklarımızı bir kenara bırakıp kendime nefes alma şansı vermek için camı indirdim. "Sence ben orada olmak mı istedim?"

Marinaya girdiğimiz anda Maddox çenesini sımsıkı sıktı. Rıhtımın yanına park etti, kamyonu kapattı ve tek kelime etmeden indi. Tamamen sinirlenmiş bir şekilde, kamyonun kapısını arkamdan sertçe kapattım ve beni buraya gerçekten öldürmek için mi getirdiğini merak ederek eski O'Malley binasına doğru onu takip ettim. Ondan her şeyi beklerdim.

"Çalışıyor musun yoksa?" diye bağırdım önden, ona yetişmeye çalışarak. Bu limanda çalışmıyordu ama kahretsin... başka neden burada olacaktık ki?

Bina boştu. Eski alet ve ekipmanlarla dolu bir dükkan tozlanmış ve bakımsız bir halde duruyordu; biz de oradan geçip binanın arkasındaki odaya gittik. Cam duvarları ve sineklikli kapıları olan, bir tarafında küçük bir mutfak alanı bulunan, bakımsız bir kış bahçesi gibi görünüyordu. Kış bahçesi personel odasına mı dönüştürülmüştü? Işık düğmesine bastım ama elektrik yoktu.

"Ne halt ediyoruz biz Maddox?" diye iç çektim, yorulmaya başlamıştım. Uzun ve stresli bir gündü ve sadece ona ihtiyacım vardı... Bu her neyse ona değil.

Bana baktı, başını veranda kapılarına doğru eğdi. Kapıları açınca, serin gece havası içeri doldu ve mekan nefes almaya başladı. Onu takip ederek güneşlenme odasının arkasındaki güverteye çıktım, korkulukta yanında durup okyanusun güzel manzarasını seyrettim.

Manzara gerçekten mükemmeldi, ama kahretsin, sabrım saniye saniye tükeniyordu.

“Sorunun ne olduğunu bilmiyorum Madd, ama ben gidiyorum. Bu günden bıktım.” Sesimde duymasını istemediğim bir yorgunluk vardı. Çok yorgundum. Çok kafam karışmıştı.

"Buraya gel," dedi sakince. "Lütfen." Lütfen mi? Aklım uçtu.

Sadece bu rica, ona yaklaşmamı sağladı. Ay ışığı altında suyun dalgalanmasını izlerken, omuzlarımız birbirine değerek birkaç dakika öylece durduk.

“Neden buradayız?”

Maddox içini çekti, ensesini ovuşturdu. "Çünkü orası boş ve bir anlığına seninle dürüst olmam gerekiyor." Bana döndü ve yeşil gözlerindeki kırılganlık beni korkuttu.

Sinirle sırtımı dikleştirdim. "Ne halt ettin Maddox?" Aptalca bir şey yapmamış olmalı çünkü geleceğime giden doğrudan bir yol elde ettim ve eğer o bu yolda yoksa, onu öldürürüm.

"Hiçbir şey," diye apaçık yalan söyledi. "Bugün sana çok kızdım," diye çıkıştı ve konuyu tamamen değiştirdi.

"Bunu planlamış gibi değilim," diye tersledim.

“Hayır, ama sen de bunu planlamamıştın!” diye bağırdı. “Nasıl bu kadar aptal olabildin, Devon? Böyle bir şey yapacağını biliyordun ve sen—”

Onu ittim. İki avucumu göğsüne bastırıp olabildiğince sertçe ittim. "Babamın yaptığı her berbat şeye hazırlıklı olamam! Bırak beni!"

“Devon...” diye iç çekti. “Ben sadece—”

“Hayır, siktir git Maddox. Bunun bir şekilde benim hatam olduğunu düşünmeme sebep olduğun için siktir git.” Onu tekrar ittim ve tavrı tamamen değişti.

Daha önce sakın kalmaya çalışmıştı ama ben onun en kötü yanlarını ortaya çıkarmıştım. Gözleri savunmasız ve şefkatli halinden hasta ve çarpık bir hale bürünmüştü. Öfkesinden kuduruyordu, tüm öfkesini üzerime boşaltmak için can atıyordu. İyi. Bu, tanıdığım ve... sevdiğim Maddox Kane'di. Bu öfkeli, intikamcı, kinci pislik, şu anda ihtiyacım olan şeydi. Onu böyle görmek tüm gücümü ortaya çıkardı ve bugün ilk kez bir şeyler yapabilecek güce sahip olduğumu hissettim.

Maddox burnundan nefes aldı, çenesi kenetlenmiş, vücudu gergindi. Sonra da hayatımda duyduğum en uğursuz kahkahayı attı.

Omurgamda bir karıncalanma hissettim. Kahretsin.

29

–DEVON–

Beni öldürecekti.

“Sorunun ne?” diye hırıltılı bir sesle sordum, Madd’in elleri boğazımı sıkıca kavramış, iskelenin tahtaları sırtıma batıyordu. “Sen tam bir küçük sürtüksün, Maddox!” diye alay ettim çünkü o kahkaha çok uğursuzdu. Dizimi kaldırıp karnına sertçe vurdum.

Boğazımdaki tutuşu gevşedi ve ben saldırıya geçtim. Tam üzerine atladım, onu haddini bildirmeye hazırdım. Kollarını ve yumruklarını sıkıca kontrol ediyordum, ama o bacaklarını kalçalarımaya doladı ve sıkıca sıktı.

"Ben mi?" diye alay etti altımdan. "Bir gün hapiste kaldın ve kendini sert mi sanıyorsun? Orada sikildin mi Devon? Biri seni hapishane kölesi mi yaptı?"

Tam o pis ağzına yumruk attım. "Kıskanıyor musun?"

Bana sanki annesini öldürüyormuşum gibi baktı. Evet, kıskançtı. Yalan söylemeyeceğim, bu bana kullanmaktan çekinmeyeceğim bir güç pozisyonu verdi. Ama Maddox bu kıskançlığı benim üzerimdeki hakimiyetimi alt etmek için kullandı. Beni üzerinden atmak yerine, zorla oturma

pozisyonuna geçti, bacaklarını kalçalarımaya doladı, yzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Evet," diye homurdandı, bileklerini elimden kurtararak. "Sen benimsin, Sawyer."

Daha fazla karıncalanma.

Parmaklarım koyu saçlarına dolandı, ağzını benimkine yaklaştırmak için olabildiğince sertçe çektim. Dudaklarımız dişlerimizin arasında birbirine çarptı, inlemeler ve bakır tadıyla karışık bir ses çıkardı. Kanın tadını aldım ama bunun benim mi yoksa onun mu olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Maddox neredeyse azımın içine hırladı, dili benimkiyle çarpıştı, bedenlerimiz daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyetle birbirine dolandı. Aramızdaki bir başka savaş biçimiydi bu, ama bu savaşı gerçekten çok sevdim.

"Maddox," diye inledim ağzına doğru, penisim vücutlarımız arasında sertleşirken. "Kahretsin, seni istiyorum. Hemen şimdi." Artık yorgun değildim, sadece onu çok istiyordum.

Maddox parmaklarını kalçalarımaya sapladı, vücudumu ona sürttü. Penislerimiz şiddetle birbirine sürtünüyordu, beni zaten düşmeye hazır olmadığım bir uçurumun kenarına doğru itiyordu. "Sana çok ihtiyacım var," dedi, beni geçmek zorunda hissederek. "Hemen şimdi."

Ayağa kalkma şeklimizde hiçbir zarafet yoktu. Birbirimizin kıyafetlerini yırtma şeklimizde hiçbir akıcılık yoktu ve Maddox'un çıplak bedenimi veranda masasının üzerine itip kalçamı kenarına doğru çekme şekli de kesinlikle nazik değildi.

Bacaklarımı iyice açıp parmakları kalçalarımaya değdiğinde dudaklarında en ufak bir alaycı gülümseme bile yoktu. Ve bacaklarımın arasına diz

çöküp, penisimi ve testislerimi emip, dilini anüsümün üzerinde gezdirdiğinde, inleyerek boğuldum.

Onu lanetledim, oysa biliyordum ki beni sadece hazırlıyordu. Bunun için çok sabırsızdım. Onun içimde olmadığı bir saniye daha acı çekmektense, acı çekmeyi tercih ederdim. "Maddox." İleri uzanıp saçından tekrar çektim, bacaklarımın arasından bana bakmaya zorladım. "Çabuk ol ve beni becer."

Çenesi kenetlenmiş ve gözleri yoğun bir şekilde bakan Maddox, tüm boyuyla doğruldu ve bana sanki... onunmuşum gibi, en değerli varlığımıymışım gibi baktı. Bir anlığına beni izledi, gözleri yüzümden cinsel organıma ve tekrar yüzüme kaydı. Elleri bacaklarımın iç kısmında gezindi ve hayatımda hiç bu kadar açıkta kalmamış olsam da, o an kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim.

Onun gözetimi altında, kendi önemimi öğrendim. Ve bu, inanılmaz derecede güçlendiriciydi.

Üzerime eğildi, alt dudağımı ısırды ve dişlerinin arasından geçirdi, penisinin başı sadece tükürükle ıslatılmış deliğime bastırıyordu. Henüz çok az hazırlanmıştım ama onu çok istiyordum. Çıkardığım her sesi duyarak, yavaşça içime girdi ve beni tamamen doldurdu.

"Ah, kahretsin, Devon," diye inledi, geri çekilip kalçalarını bana doğru itti. Dudakları boynuma gitti, oradaki deriyi emerken gözlerim zevk ve acının karışımından yaşardı. Ellerim saçlarını kavradı, çekiştirip çekiştirdim, ta ki onun etrafında gevşeyip daha fazlasını isteyene kadar. Kulağının dibine isteğimi fısıldadım ve Maddox bunu ciddiye alarak beni daha sert bir şekilde becerdi. Daha fazla tükürük ekledi.

Her hamle beni daha yeni yeni peşinden koşmaya başladığım bir hazzla yaklaşıtıyordu. Hiçbir kelime, hiçbir alay ya da iğneleme yoktu, sadece ayın izlediği bir iskelede çaresizlik ve açgözlülükle dümdüz sevişiyorduk.

Maddox'un nefes nefese kalmış nefesleri kulağında yankılanıyor, terden sıırıslıklam olmuş göğsü benimkine çarpıyor, elleri uyluklarımı sıkıca kavlıyor ve hamleleri daha da derinleşiyordu. Kalçamı kaldırıp daha sert bir şekilde sevişiyor, doğru yerlerde ve doğru açılarda sürtünme yaratıyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledim. Daha önce hiç böyle bir durumda olmamıştım, böyle sikişilmemiş, böyle kullanılmamıştım. Bu kadar yoğun bir gerilim hiç yaşamamıştım. Seks sadece iyi miydi, yoksa aramızdaki enerjiyle, birbirimize karşı olan tavrımızla ve her zaman yarattığımız gerilimle mi ilgiliydi?

Vücutlarımızın birbirine sürtünme şekli, tıpkı onun penisinin benim kalçamda olduğu gibi, çok tahrik ediciydi. Sertleşmiş ve sızan penisim, o beni becerirken karın kaslarımızın arasına sıkışmıştı. Çok uzun süre dayanamayacağımı anladım.

"Daha fazla," diye hırıltılı bir sesle onu teşvik ettim. "Daha fazla, Maddox."

İnleyerek geri çekildi ve bana baktı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Alaycı sözler. İşte oradaydılar.

“Evet. Daha sert.” Hiç utanmadım. Hiç. Kelimenin anlamını bile bilmiyordum.

Maddox bacaklarımdan çekti, açıyı tekrar değiştirdi ve gözlerim açık kalamayacak kadar sert bir şekilde beni becerdi, vücudum masanın üzerinde ileri geri kaydı. Göz kapaklarımda beyaz ışık parlamaları oldu, vücudum kasıldı ve vücudumun her hücresinde ilkel bir zevk patlak verdi. Kalçam penisinin etrafında kasıldı ve benim boynuma çarptı.

Maddox o kadar yüksek sesle inledi ki, gözlerimi tam zamanında açtım ve yüzünün zevkten nasıl buruştuğunu gördüm. Adımı fısıldadı, orgazmım boyunca benimle sevişti ve zirveye ulaşana kadar kendi orgazmını uzattı,

vücudu titreyerek öne doğru çöktü. Henüz geri çekilmesini istemediğim için bacaklarımı etrafına doladım. Alnını boynumun kıvrımına yaslamış halde, ikimiz de sakinleşmeye çalıştık, ömür boyu sigara içmiş iki insan gibi hırıltılı nefesler alıyorduk. Bu hırıltıyı hak etmiştik.

Bitkin ve halsizdim ama kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Orgazmdan mı yoksa bugün gözlerimin önünden geçen hayatımın heyecanından mı bu kadar coşku duyduğumu bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, hâlâ nefes nefese. "Kayganlaştırıcı kullanmadım."

Ama çok tükürük saçıldı. Muhtemelen yarın ağrılarım olurdu ama şimdilik çok mutluydum, umursamıyordum bile. "İyiyim. Benim için endişelenmeyi bırakın. Ben çaresiz biri değilim—"

"Sus artık, Devon." Kısık bir kahkaha attı ve boynumu öptükten sonra ayağa kalktı. "Asla kimsenin hapisane kölesi olmayacaksın, anladın mı?"

Bu kıskanç aptala gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Kendi hapisane sevgilimi bulurum." Ona sıırttım. "Muhtemelen sen olacaksın." Yüzünde iğrenç bir ifadeyle kaşlarını çattı, ben de düzelttim, "Sen olacaksın Kane. Rahatla." Oturur pozisyona geçtim, çenesini öptüm ve bana temizlenmek için bir şeyler getirmesini söyledim.

"Gel benimle suya," dedi ve beni ayağa kaldırdı.

Vücudum ağrıyordu ama ılık okyanus suyu aşırı hassas cildime iyi geliyordu. Maddox, sanırım bir anlık sessizlik için suyun altına kaybolurken ben de vücudumdaki teri, meniye ve hapisaneyi yıkadım. O her zaman kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duyan o tür bir pislikti. Genellikle, onun huysuz olduğu bu anı fırsat bilip ondan faydalanmaya çalışırdım ama bu gece değil. Bu gece işler farklıydı ve tüm bu öfkenin nereden geldiğini bilmem gerekiyordu.

Su yüzüne çıktığında biraz ukala bir tonla, "Bugün ne yaptın?" diye sordum.

Maddox saçındaki suyu silkeledi. "İşe yaradı."

"O zaman nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum. Kendimi iskeleye çektim ve iç çamaşırlarımı tekrar giydim.

Maddox tekrar suya daldı ve sonra tekrar yukarı çıktı. Kendini yukarı çekerken kaslarının nasıl gerildiğini izledim, sonra da boxer'ını almak için güverteye doğru yürürken sıkı kalçalarını izledim. Sırtını direklerden birine yaslayarak kenara oturdu ve bana baktı. Ben de ona döndüm, sırtımı karşıdaki direğe yasladım, dizimi büküm ve bu soruyu cevapsız bırakmayacağımı belirten bir bakış attım.

İç çekti. "İşten döndüğümde anladım. Ben...evde kimse yoktu ve ben... seni aramaya gittim, tamam mı?" Yine sinirlenmişti. Güzel. Ama bu öfkenin aramızda yanmasına izin vermek yerine, onu yorgun düşürmesine izin verdi.

"Ne oldu? Her zamankinden daha da keyifsizsin."

Maddox şakaklarını ovuşturdu, sonra ellerini yüzünden aşağı indirdi. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum—bir içki, bir sigara, bir çakmak, her şey—ama yanımızda hiçbir şey yoktu. "Seni kaybediyorum sandım," dedi ellerinin arasına.

"Madd," diye seslendim. "Bana bak."

Fazla dramatik bir şekilde ellerini çekti ve o güzel yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Bu saçmalıkla dalga geçme, Devon. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Benim için mi endişeleniyordun?"

"Evet, kesinlikle öyleydin. Çıldırılmışım, Devon! Sanıyordum ki... onun kazandığını sanıyordum. Senin... ve asla onunla birlikte olamayacağım

diye düşünüyordum...” diye iç çekti, kendini sakinleştirmeye çalışarak. “Evet, endişelenmişim.”

Yanaklarım kızardı ve kendi kendime gülümsedim. Tanrım, onun endişeli bakışlarına katlanmaktan çok, bir veranda masasında sert bir şekilde sikişmeye katlanabilirdim. "Teşekkürler." Ona baktım. "Endişelendiğin için. Ama şimdi çıktım. Neden hala bu kadar kızgınsın?"

Bana sanki aptalca bir soruymuş gibi dik dik baktı. "Çünkü baban hâlâ dışarıda ve sana bir daha dokunamayacağından emin olana kadar çıldıracağım. Çünkü tefeciyle yaptığı anlaşmayla iki karavanınızı da sattı ve şimdi annen gerçekten evsiz. Çünkü sen ve Nate evsizsiniz ve bunların hepsi o pislik yüzünden."

Kahretsin, babamdan nefret ediyordum. Maddox haklıydı. Babamın haddini bildirilmesi gerekiyordu. "Yani, her şey babamla mı ilgili?" Elbette, bu durumu sindirmem ve babamın yaptıklarını kabullenmem gerekiyordu, ama şu anda Maddox'a ve onun bu küçük saçmalıklarının ardındaki nedene odaklanmışım.

“Yani, evet. Her şeyi mahvetti!”

“Her şeyi mahvetmeye çalıştı ama siktirsin gitsin. Ben o kadar kolay pes etmeyeceğim, Nate de etmeyecek. Biz ondan daha güçlü olduğumuzu biliyorsun, o halde başka ne var? Seni asıl rahatsız eden ne?” Ona baktım.

"Sensin!" diye bağırdı ayağa kalkarak. "Sensin ve tüm bu saçmalıklar!" Aramızda bir şey işaret etti. "Yani... şu anda sevişiyor olmamız ne kadar da çılgınca, değil mi?"

"Gerçekten çılgınca," diye güldüm. Hayatımın böyle bir yöne doğru gideceğini hiç tahmin etmemiştim.

“Ve şimdi...” Durdu, o kadar savunmasız görünüyordu ki, bu beni mahvetti.

"Ne yani, Maddox? Daha mı?"

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve basamağa geri oturdu. "Devon, tüm bu saçmalıklardan ne istediğini bilmiyorum ama evet... benim için daha fazlası var." Titrek bir nefes verdi, bazı şeyleri itiraf etmeye hazırlanıyordu. "Seninle kavga etmeyi seviyorum, yanlış anlama. Ve seninle sevişmek... evet, aman Tanrım. Ama artık sadece bu değil. Ben... senin yatağında uyumanı seviyorum. İşten sonra orada olmanı seviyorum. Sana bir şeyler anlatmak, bunun hakkında tartışmak ve sonra da aynı fikirde olmadığımız için daha fazla konuşmak istiyorum. Seni sürekli düşünüyorum ve bu yüzden sana çok kızıyorum ama... kahretsin. Zamanın yarısında kafamı karıştırdığın için seni yere sermek istiyorum ama diğer yarısında... senin orada olmanı seviyorum." Utangaç bir şekilde bana baktı.

Artık iyice coşmuştu ve onu durdurmaya niyetim yoktu. Çok konuşmayan bir adam olmasına rağmen, bu işi yaptığımız süre boyunca bana inanılmaz derecede çok şey söylemişti.

"O gece sahilde söylediklerimin arkasındayım, Devon. Sadece basit, berbat bir hayat istiyorum. Güvenli sayılabilecek bir yerde olduğum sürece nerede yaşadığım umurumda bile değil. Ama senin de bu hayatın içinde olmanı istiyorum." Başını öne eğdi ama kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Beni de dahil etmek istiyorsun, nasıl?" Onu zorladığımı ve muhtemelen bu yüzden sinirleneceğini biliyordum, ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

Sinirle inledi. "Sen tam bir pisliksin. Az önce bir sürü saçma sapan şey söyledim, şimdi bir de bunu mu söyleteceksin?"

"Evet," diye güldüm.

"Pekala," diye homurdandı. "Seni hayatımda, benim olarak istiyorum."

"Senin neyin?"

"Sadece benimki."

"Bana sahip olamazsın, aptal herif."

"Lanet olsun, yapamam," diye çıkıştı. "Ne istiyorsun Devon? Bu saçmalık seni neden ilgilendiriyor? Yeterince konuştum zaten."

Her şey. Bu benim için her şeydi. Tutunduğum can simidi, karanlığımdaki ışık, kasvetli geleceğimin geri kalanını umut dolu bir ışığa dönüştüren değişim. "Bunun başlamasının üzerinden sadece birkaç hafta geçtiğinin farkındasın, değil mi?"

Söylediklerimi düşündüğü şeyden incinmiş bir şekilde bir kez başını salladı.

"Ama öyle hissetmiyorsun, değil mi? Sanki bunu sonsuza dek yapıyormuşuz gibi geliyor. Bir bakıma, sanki ergenlik yıllarımızdan beri birlikteymişiz gibi. Evet, seks kısmı yeni ve heyecan verici, ama geri kalanı? Rahat ve rahatsız edici, ki bu da... bilmiyorum, rahat mı yoksa başka bir şey mi?" Mantıklı konuşmadığımı bilerek güldüm. "Yani, hâlâ birbirimizle didişmiyor olsaydık doğru olmazdı, anlıyor musun?"

Maddox başını salladı.

"Bugün o hücrede oturup hapse girip girmeyeceğimi merak ederken... yaşamak için bir nedenim olduğunu fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, Madd, aramızdaki bu şeyin ne olduğunu hiç bilmiyorum ama bitmesini istemediğimi biliyorum." Yeşil gözlerine baktım. "Sana... bağımlıyım ve bunun için senden nefret etmek istesem de, bu his o kadar güzel ki, kızmak istemiyorum."

Bana hayatımda gördüğüm en utangaç sırıtışı sundu. Vay canına, bu çok tatlıydı. "Yani, birlikteyiz, öyle mi?"

Omuz silktim. "Evet."

"Sadece mi?"

"Başka biriyle mi yatmak istiyorsun?" Kaşımı kaldırdım.

"Hayır. Sen öyle mi düşünüyorsun?"

"Seni becermek istiyorum. Sözünü hâlâ saklı tutuyorum." Sırıttım ve o da bana karşılık sııttı. "Sadece seni, Madd."

Dudaklarını yaladı ve sordu: "Bunu saklıyor muyuz? Nate ve Xavi elbette bir kısmını biliyorlar, ama diğer herkesten mi?"

"Saklamak mı istiyorsun?"

Omuz silkip aynı anda başını salladı. "Hayır. Yani, gidip parkta bağırmama gerek yok ama insanlar öğrenirse, sorun değil."

"Eğer baban bir erkekle birlikte olduğunu öğrenirse seni dövebilir," diye hatırlattım ona.

"Onu da, babalarımızın ikisini de siktir et."

Başımı salladım. Anlaştık. "Beni oradan nasıl çıkardınız? Babamla bugün ne oldu?" diye sordum. Bu konuyu da konuşmamızın zamanı gelmişti.

"Nate, Xavi'ye sizin çalmakla suçlandığınız her neyse onu bulmasını söyledi, biz de bulduk."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Bir tekneydi. Steven Patterson'ın teknesiydi."

"Kahretsin. Şu güzel olan mı?" diye sordum. Başını salladı. "Nasıl buldun?"

Cevap vermeden önce ellerine baktı. "Etrafta sordum, teknesinin kayıp olduğunu öğrendim, deposuna baktım... ve işte oradaydı. Buldum."

O tam bir yalancıydı, ama hangi konuda yalan söylediğini bilmiyordum. "Ne demek istedin—"

"Babanız için ne yapıyoruz?"

Tamam, kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu. Yüzündeki ifade bana konuyu kurcalamamam gerektiğini söylüyordu, bu yüzden şimdilik konuyu

geçistirdim. "Nate ile bu konuda konuşmam gerek." Arkama yaslandım ve etrafa baktım.

Burası berbat bir yerdi ama çok iyi bir konumdaydı ve Nate ile ben dükkan hayallerimiz için yeterince para biriktirip satın alırsak mükemmel olurdu. Ama içimden bir his, bunların hep hayal olarak kalacağını söylüyordu.

"Beni buraya neden getirdin, Kane?"

Maddox omuz silkerek gülümsedi.

30

—MADDOX—

Nate ve Devon ikisi de platformlarda çalışıyordu, bu yüzden kardeşimle geçireceğim boş gecenin tadını çıkardım. Bana bir bira uzattı ve koltuğa yaslanırken yorgun bir iç çekişle homurdandı. Dışarıda oturmayı denemiştik ama böcekler o kadar çoktu ki neredeyse canlı canlı yeniyorduk. Demek ki bir fırtına yaklaşıyordu. Umarım yarın yağmur nedeniyle pistte çalışmalarımız iptal olmaz.

"Nate'e O'Malley binasından bahsettin mi henüz?" diye sordum ona.

Keyifli bir şekilde içini çekti. "Hayır. O herif önce kendi işlerini yoluna koymalı. Babalarıyla hesaplaşmaları gerekiyor. Jim bu işe karışana kadar bunun duyulmasını istemiyorum."

Buna katılıyordum ama Jim'le nasıl başa çıkacaktık? Kayıptı ama o hamamböceğinin uzun süre ortadan kaybolmayacağını biliyordum. Parası bitecek ve muhtemelen annelerinin iyiliğini bahane ederek Devon ve Nate'e geri dönüp ne bulursa onu alacaktı.

"Pekala." Xavi bacağıma vurdu. "Bunu hiçbir zaman açıkça itiraf etmedin ama hadi ama Madd."

Ona sanki neyden bahsettiğini anlamıyormuş gibi baktım, oysa neyden bahsettiğini gayet iyi biliyordum. Birini bir iki saniyeliğine aptal hissettirmenin zararı olmaz.

“Sen ve Devon. Sevişiyorsunuz, değil mi? Kesinlikle sevişiyorsunuz. Yani, o sabah sizi banyoda duyduk? Ve hapisten çıktığında öpüşmeniz! Çok açık, değil mi?”

Sanki biliyordu ama ben teyit edene kadar bana tam olarak inanmıyordu. Onun bu özelliğini çok seviyordum. Meraklı bir herifti ama içeriden bilgi edinmeyi hak etmişti. "Sevişiyoruz," diye teyit ettim ve onu bu meraktan kurtardım. Boğazımı bu sözlerin yakıcı etkisinden soğutmak için bir yudum bira içtim ama bira bayat, idrar gibi ılık ve bok gibi tadı vardı. Yine de hoşuma gitti.

Xavi bana gururla gülümsedi. "Demek 'kimin penisi nereye gidiyor' meselesini atlattın?"

O an çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Şimdi Devon'la sevişmek ikinci doğam gibiydi. Yine de rol değiştirmeyi denemek, onun içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu görmek ve oradan devam etmek istiyordum. Düşüncesi bile penisimi biraz heyecanlandırdı, bu yüzden boğazımı temizleyip, "Evet, benim penisim onun götünde. Tamamdır." dedim.

Xavi birasını benimkine çarptı. "Yer değiştirir misin?"

Dediğim gibi, meraklısın. "Denerdim." Omuz silktim.

"Bu yüzden...?"

"Ne olmuş?"

“Peki, sevgili misiniz? Hala birbirinizden nefret mi ediyorsunuz? Seks arkadaşı mısınız? Ne? Durum ne? Ve bana yalan söyleme Madd. Birbirinize

nasıl baktığınızı ve o hapse girdiğinde nasıl tepki verdiğinizi gördüm.” Bu konuda bana tekrar aptal dememeye özen gösterdi.

Evet, Steven'ın mülkiyeti devretmesini sağlamazsam Harris'e olan borcu ödemeyi teklif etmem benim açımdan oldukça aptalca bir şeydi. Ama aklım o an Devon'ı korumaktan başka bir şey düşünmüyordu. O an için önemli olan tek mantıklı düşünce buydu ve yapmam gerekeni yapmıştım.

“Peki... siz nesiniz?” diye tekrar sordu Xavi.

Hiçbir şeye isim vermemiştik ama işleri bıraktığımız şekli beğenmiştim. Devon, her neyse bunun bitmesini istemediğini söyledi ve ben de ona benim olduğunu söylemiştim. Ben de öyle hissediyordum ama buna bir de yüz kat daha sahiplenme duygusu ekleyseydim, işte tam olarak orada olurum. O herif benim malımdı. Onun benim olmasını ve sadece benim olmasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun olmasını ve sadece onun olmasını istiyordum.

"O herif beni her zaman sinir edecek," diye itiraf ettim tam bir samimiyetle. "Ama sanırım onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu. Birlikteyiz, sanırım, ama bu birdenbire tavrımızı değiştireceğimiz anlamına gelmiyor. Muhtemelen sonsuza kadar kavga edeceğiz."

“Güzel. Değiştirmeyin,” diye onayladı Xavi. “İkiniz arasında şimdiye kadar hissettiğim en yoğun gerilim var. Cinsel kimyanız inanılmaz, Madd. Yani... aman Tanrım.”

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda oldukça özgüvenliydim, ama aynı zamanda biraz da savunmaya geçtiğimi hissettim. "Her şey seksle ilgili değil, dostum."

"Aman Tanrım. Ne kadar da hassas bir herif oldun şimdi," diye alay etti benimle. "Umarım bu, hafta sonu ona karşı yumuşak davranacağın anlamına gelmez?"

“Hayır, asla.” Ona karşı nazik davranmak benim doğamda yoktu ve eğer ondan önce yarışırsam podyumda zaferimle övünmeye devam ederdim. “Yine de pistte onun ağzını burnunu dağıtırım.”

“Ve sonrasında.” Xavi göz kırptı. Tanrım, bu günlerde kim göz kırpar ki?

"Böyle yapınca 70'lerin porno yıldızlarına benziyorsunuz."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye güldü. "Yarın yola çıkmaya hazır mıyız?"

Başımı salladım. "Evet, ama Jim'in orada böyle pislikler yapmasından hâlâ hoşlanmıyorum. Geri dönecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Şu an en büyük stres kaynağım Jim'di. Eskiden babam, para, annemin alkol bağımlılığı ve iş bulmaktı. Bütün bunlar hala beni strese sokuyordu ama babam son zamanlarda nedense biraz geri çekilmişti. Devon, babasının onu hapse atmak için dışarıda beklediği sürekli bir tehdit altındaydı. Jim'in bunu yapmasının tek geçerli sebebi, kendi hayatı daha iyi olmazsa çocuklarının iyi bir hayat yaşamasına izin vermeyecek narsist bir herif olmasıydı. Sadece yapabileceğini söylemek için onları hapse atacak kadar alçaktı. Devon'ı bıçakladı, Allah aşkına!

Bunun bilinmezliği beni işkenceye maruz bırakıyordu ve Devon görüş alanımda olmadığında işkence daha da kötüleşiyordu. Bir an önce işten eve gelmesini istiyordum ki iyi olduğundan emin olayım. Endişeli küçük bir kız olduğum için kendimden nefret ediyordum ama elimden bir şey gelmiyordu.

“Biliyorum. Ama bunu yaparsa, bu sefer dördümüzle birden uğraşmak zorunda kalacak. Parktaki herkesi kızdırdı, yani burada artık pek müttefiki kalmadı.” Xavi bacaklarını uzattı. “Bu işi Jim ve Madd ile hallederiz. Sonra da kendi babamızla nasıl başa çıkacağımızı düşünüyoruz.”

Babamız Jim kadar tam bir pislik olmasa da, yine de berbat bir adamdı. Bağımlıydı ve bazen tüm o uyuşturucuların altında aslında iyi bir insan olduğunu düşünürdüm. Parayı nasıl yöneteceğini bilmiyordu; para kazanır, harcar, bu döngü tekrarlanırdı. Bu da demek oluyor ki, babam maaş çeklerini ne isterse ona harcarken, Xavi ve ben yaşam masraflarını, faturaları, kirayı ve kredileri ödemek zorunda kalıyorduk. Bazen, bize bir süreliğine iyi davranacak, aynı anda hem onu seven hem de nefret eden anneme bakacak ve bize biraz nefes alma fırsatı verecek kadar ayık olurdu. Diğer zamanlarda ise, sonuçlarıyla uğraşmaktan daha kolay olduğu için ona para öderdik. Bu bizi güçsüzleştirdi, ama bazen savaşlarımızı seçmek zorundaydık. Son zamanlarda, çaresiz kalmadıkça bizi yalnız bırakıyordu ve kendi masraflarımızı ödememiz gerektiğini anlamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ama hiçbir zaman gerçek bir baba olmamıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Bir gün bu karavandan çıkacağım, annemin dersini acı bir şekilde öğrenmesini sağlayacağım, onu uzaktan izleyeceğim ve babamla tüm bağımlı koparacağım. Bizi asla çocuk gibi görmeyen ebeveynlere ebeveyn gibi davranmayı bırakmamızın zamanı gelmişti.

Kardeşimle birkaç bira daha içtikten sonra yatağa gittim. Küçük odam o kadar sıcaktı ki, Devon eve gelene kadar vantilatörü çalıştırıp pencereyi açık bırakarak battaniyelerin üzerinde uzanıp tavana baktım.

Beklerken, hayattan gerçekten ne istediğimi düşündüm; sadece "mevcut durumumdan kurtulmak" anlamında değil, sahip olduğum gerçek istekler ve hayaller hakkında. Ne yapmak istiyordum? Nerede olmak istiyordum? Nasıl bir aile ortamı istiyordum?

İşin özüne indiğimizde, tek istediğim dışarıda olabileceğim, kardeşimle ve Devon'la vakit geçirebileceğim istikrarlı bir işti. Havuzlu, güzel bir

arabalı büyük bir ev sahibi olmak gibi saçma sapan şeylere hiç özenmedim. Bu bana göre değildi ve böyle bir yerde asla kendimi rahat hissetmezdim. Başımın üstünde bir çatı ve geceleri uyuyabileceğim bir yatak olduğu sürece, her şey yolundaydı. Eğer anlaşılırsa, evi değil, bir yuva istiyordum.

Gözlerimi kapattım ve hayal etmeye çalıştım. İşten eve geldiğimi, botlarımı çıkardığımı ve ön verandada oturup Devon'la muhabbet ettiğimi hayal ettim. Kahretsin, hayalimde Xavi olacağını sanıyordum ama kesinlikle Devon Sawyer'ın o kendini beğenmiş suratıydı. Dudaklarında küstah bir sırıtiş, elinde bir bira ve gözlerinde binlerce meşalenin ateşi vardı. O herifi gerçekten hayatımda istiyordum.

Çocuklar, yaşam tarzı ya da diğer hiçbir şey hakkında henüz bir şey bilmiyordum, ama bunları çözmek için hâlâ zamanım vardı. Sadece yarı mutlu, çoğunlukla sağlıklı ve güvende olmak istiyordum. Hepsi bu.

Bir saat sonra hala uyanıktım ki Nate ve Devon'ın işten gelirken alçak sesle sohbet ettiklerini duydum. O pislige gitmeye falan niyetim yoktu ama sesini duyunca vücudum rahatladı. Buradaydı ve güvendedeydi. Nihayet. Şimdi uyuyabilirdim.

Biraz uyukladım ama kapım açılıp duş jeli kokusu küçük odayı doldurunca ve vantilatörden gelen koku doğrudan yüzüme gelince inledim. Devon yatağa girdi ve yanıma sırt üstü uzandı, omuzlarımız ve bacaklarımız dar alanda birbirine değiyordu. Ne yaptığımızı bilmiyordum, sarılmaya benzer bir şeydi ama ikimiz de uyanık olduğumuzun farkında olarak, konuşmadan birlikte uzandık. O kadar geveze bir ağzı vardı ki, dudaklarından yarım yamalak bir alaycı söz çıkmasını neredeyse çok istiyordum. Çıkmadı.

Gözlerimi kapattım, vücudumu gevşettim ve onun burada olmasının verdiği rahatlığa kendimi bıraktım. Neredeyse uyuyakalmıştım ki sonunda

konuştu. O pislik muhtemelen sırf beni sinirlendirmek için beklemişti.

"Beni bekler misin, Kane?"

"Siktir edin," diye fısıldadım odadakilere.

Devon yan döndü ve elini bacağımnda gezdirdi. Karanlığā doğru gülümsedim ama görmemesini umdum. Hiç tereddüt etmedi; i amaşırımın üzerinden penisimi okşadı ve başını koluna yaslayarak beni izledi.

"Bugün işte berbat ettim," dedi, hâlâ beni ovuşturarak, beni ıldırıyordu. Hangi işten bahsettiğini bile bilmiyordum. Sabahı golf sahasında, öğleden sonra ve akşamı da sondaj kulelerinde çalışmıştı. "Yıllardır o yerde çim biiyorum ve bugün yaptığım gibi bir hata hiç yapmadım."

"Ne... ne yaptın?" diye sordum, sesim titriyordu, o da elini i amaşırımın içine sokup penisimi nazikçe okşadı.

"im sahasını, golf sahasıyla aynı uzunlukta kestim," diye kahkaha attı ve penisimi tamamen dışarı çekti.

"Neden?" Tam uykuya dalmak üzereyken beni bu kadar sinirlendirdiğı için ona lanet olsun.

"Senin yüzünden," diye alay etti. "nk geçen gece bana verdiğın o utangaç gülümsemeyi düşünüyordum."

Ne utangaç gülümseme? Ben utangaç davranmadım!

"nk bana öyle gülümsediğini düşününce sikim sertleşiyordu." Elinin hareket hızını artırdı, sızan meni sıvısını penisimin üzerine yaydı. "nk seni kulübenin arkasında eğip o utangaç gülmsemeni yüzünden silmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm."

İsa. "Yani senin bu hatan bir şekilde benim suçum mu?" diye hırıltılı bir sesle sordum, kalçalarımı onun kavrayışına doğru iterek.

"Her şey senin lanet olası suçun, Maddox. Her şey. Hepsi." Boynuma doğru eğildi ve öptü. "Sürekli düşüncelerimi alt st ediyorsun." pşleri

aşağı doğru indi, köprçük kemiklerimden ve göğsümden aşağı doğru ilerleyerek meme uçlarımı yaladı. Dişleri meme ucuma değdi, bu da beni irkiltti.

“İsa,” diye fısıldadım.

Devon bacaklarımı bir araya getirdi ve vücudumun üzerine oturdu. Gözlerimi açıp onu izledim, eğildi ve penisimi bıraktı. Kalçalarını üzerimde döndürerek, penislerimiz vücutlarımız arasında sürtündüğünde en iyi sürtünmeyi yarattı.

Oda ısındı. Ben de ısındım. Ellerim hızla kalçalarına yapıştı, kalçalarının hareketini artırmak için çekiştirdim, ondan daha fazlasını aldım.

"Bir dahaki sefere seviştiğimizde, Maddox," dedi üzerime sürtünerek. "Böyle üstünde olacağım. Bunu hayal edebiliyor musun?"

Ah, tam da bunu hayal ediyordum. "Mm, evet."

Elleri başımın yanında, kalça kemikleri benimkine batmış halde, penislerimizi birbirine sürttü ve penisi benimki kadar sertleşmişti. Kulağıma fısıldarken hareket etmeye devam etti: "Seni iyice tahrik edeceğim ve sonunda seni becerdiğimde, daha fazlasını yalvaracaksın."

Neredeyse yalvaracak durumdaydım. Kalçasından çekiştirip kendime doğru çektim, azgın bir genç gibi ona sertçe vurdum.

“Maddox, kıcıımı becerdiğinde çok iyi hissediyorum. Sana da aynı iyi hissi yaşatacağım.” İşte aradığım o geveze adam. “Beni becermen istediğini söyle. Söyle.” Boynumu öptü, derimi emdi.

Yine köpek gibi nefes nefese kalmıştım. "Kahretsın. Benimle sevişmeni istiyorum."

“Ne kadar kötü?”

"Çok kötü." O kadar kötü ki, şu anda istemeye bile niyetlendim. "Devon."

"Evet?" Sesi son derece kibirliydi ama aynı zamanda çok çekiciydi.

"Şimdi beni becer," diye yalvardım bir sürtük gibi. "Şimdi beni becer."

"Çok muhtaçsın," diye alaycı bir tonla takıldı. Vücudumu kasacak şekilde üzerime iyice bastırdı. "Yakında, Madd. Yarı uykudayken seni becermeyeceğim. Seni becerdiğimde tamamen uyanık ve enerjik olacaksın."

Kalçasını bir kez daha ileri iterek, güçlü bir hareketle boğazımı kavradı ve o yoğun mavi gözleriyle bana baktı.

Kendimi kaybettim. İnlmelerime Devon'ınkiler de eşlik etti ve sonra dudaklarını benimkine yapıştırıp sanki ilk defa öpüşüyormuşuz gibi öpüşmeye başladı.

Lanet olsun. Seks ve müstehcen konuşmalar yeni favorim oldu.

31

-DEVON-

Bir tür tsunami yaşanıyordu. Pist tamamen sular altında kalmıştı, yağmur bütün gün durmamıştı ve gök gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Şimşekler göz kamaştırıcıydı.

Ruh halime uyuyordu.

“Devon, sakın ol,” diye beni ikna etmeye çalıştı Nate. “Bunu senin için yaptı!”

"Nerede o?" diye bağırdım kardeşime, öfkemden deliye dönmüş ve Maddox'tan çıkarmaya hazır bir halde. "Nerede lan o, Nate?"

“Kahretsin. Rahatla dostum.” Nate, pistteki römorkun tentesinin altında duran Xavi'nin yanında, tek kuru bahçe sandalyesine oturmuş bana başını salladı. “Kötü bir şey olmadı. Bırak gitsin Dev.”

"Bırak şu işi artık!" diye bağırdım. "Neredeyse hayatını mahvediyordu!"

“Evet! Senin için!” diye bağırdı Xavi. “Zaten bunun için ona haddini bildirdim bile!”

Kanım damarlarımda kaynar bir şekilde akıyordu. Maddox, Patrick Harris konusunda o kadar büyük bir hata yapmıştı ki, onu kendi ellerimle öldürmeye hazırdım. "Ona haddini bildirdin mi?" diye alay ettim. "Mesajı

aldı mı? Dinledi mi?" Maddox o kadar kalın kafalıydı ki, muhtemelen ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında bile değildi. "Çok aptal. Neredeyse babama dönüşüyordu!"

İşte asıl sorun da buydu. Benim hayatımı kurtarmaya çalışırken, kendisini babam gibi paraya muhtaç hale gelebileceği, ödemek zorunda olmadığı borçları bir türlü ödeyemeyeceği bir duruma soktu.

"Ama yapmadı," diye tekrar mantık yürüttü Nate. "Her şey yoluna girdi, o yüzden bırak gitsin Devon. Yardım etmeye çalışıyordu ve eğer etmeseydi, hâlâ daha kötü bir yerde hapsedilmiş olurduk."

Maddox'un o aşağılık herife borçlu kalmasındansa hapiste olmayı tercih ederim. Nasıl cüret eder! Benim için hayatını nasıl feda etmeye cüret eder? Eğer mülkiyet devrini sağlayamazsa Harris'e geri ödemek için on beş bin doları nereden bulacağını sanıyordu? Ne kadar aptaldı?

"Nerede. O?" Bu soruyu Xavi'ye yönelttim, çünkü kardeşinin nerede olduğunu saklayacağını ve bu yüzden onu boğamayacağımı biliyordum.

"Bilmiyorum," diye alay etti Xavi. "Ama bilsem bile, şu an sana söylemezdim. Tanrı aşkına, Devon. Biraz yavaşla."

"Bunu seni önemseydiği için yaptı. Bunu unutma. Yardım etti diye ona saldıрма." Nate bana sert bir bakış attı. Hepsine lanet olsun.

İstediğim zaman ona saldırırdım. Özellikle bu devasa hata yüzünden, ona saldırmak benim hakkımdı. Maddox Kane'in benim için böyle bir risk almasına, onu fena halde dövmeden izin vermemin imkanı yoktu. Hata yaptı ve işler ters gitseydi, ben hapiste vicdan azabı çekerken o tefecinin oyununda piyon bir asker haline gelirdi. Kahretsin. Ona da kahretsin. Bu durumun tamamına da kahretsin.

Yağmurun arasından etrafa bakındım, onu nerede bulacağımı merak ediyordum. Bu olaya kimin şahit olduğu umurumda değildi, ama Maddox'u

gerçekten öldürmek üzereydim. Minnettar mıydım? Kesinlikle evet, ama bu konudaki öfkem bunu gölgede bırakıyordu. Hayatım onunkinden daha değerli değildi ve eğer beni kurtarmaya devam ederse... Buna katlanamazdım.

“Devon, bunu iyice düşün,” diye uyardı Nate, yumruklarım sıkılıyken, Maddox'a öyle sert bir yumruk atmak istiyordum ki yeşil gözleri günlerce kapalı kalsın. Gözlerine bakmak bile istemiyordum.

Xavi daha sonra, "Bu kadar öfkeliyken onun yanına gitme, Devon," diye uyardı.

Ama ayaklarım çoktan çamurda tepiniyordu ve yağmur yanan tenimden cızırdıyordu. İkisinin de bana küfrettiğini duydum ama akıllı oldukları için peşimden gelmediler. Bu benimle Maddox arasındaydı. O salak kendi değerini bilmeli ve ben de ona bunu öğretmekten kesinlikle gurur duyacaktım.



Kampın etrafında onu aradıkça daha da sinirlendim. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve onu görenler beni on farklı yöne doğru yönlendirdi. Sırılsıklam ıslanmıştım, dizlerimden aşağısı çamur içindeydi ve çok öfkeliydim.

Karavana geri döndüğümde kamyon gitmişti, ama Maddox sanki tüm zaman boyunca benimle dalga geçmek için oradaymış gibi tente altında bir bahçe sandalyesinde oturuyordu.

"Kahretsin, sonunda," diye inledi beni yanına doğru yürürken görünce. "Nerede kaldın bunca zamandır? Ben..."

Yüzüne sert bir yumruk attım. Hiç tereddüt etmedim, düşünmedim ve pişmanlık duymadım. Ona vurmak istedim, o yüzden vurdum. Basit. Maddox'la kavga etmek hayatımdaki tek sabit şeydi ve belki de buna ihtiyacım vardı. Yumruğun şiddeti onu ve sandalyesini geriye doğru savurdu ama ayağa kalkamadı.

Orada uzanmış çenesini ovuşturuyordu, bana bakarken yüzünde her şeyden çok sinirli bir ifade vardı. "Bu ne içindi?"

"Bunun ne için olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye bağırdım ona, yere düşmüşken tekmelememek için kendimi zor tutarak. Eski halim olsaydı kesinlikle yapardım.

Oturur pozisyona geçti ve çenesini ovuşturdu. "Ön sevişme mi? Kahretsin, bilmiyorum Devon."

Aman Tanrım, ne kadar aptaldı. "Maddox, işi batırdın. Bunu bana nasıl yapabildin? Eğer o anlaşma ters gitseydi, kendimi asla affetmezdim! Asla!"

Maddox ayağa kalktı, benimle dövüşmeye hazırdı ama nedenini bilmiyordu. "Ne anlaşması? Neyden bahsediyorsun? Rıhtımlardan mı?"

"Rıhtımlar mı?" diye şaşkınlıkla sordum. "Peki ya—"

"Hiçbir şey. Söyle bana, bu kadar sinirlendiğin anlaşma ne?"

"Patrick Harris ile yaptığın o aptalca anlaşma!"

"Ah," diye alay etti. "Boş ver gitsin. Hiçbir şey olmadı."

Gömleğinin önünden yakalayıp onu karavanın yan tarafına çarptım. Yağmur tente üzerine o kadar şiddetli yağıyordu ki, onunla konuşabilmek için bağırarak zorunda kaldım. Neyse ki, sesim şu an kontrolden çıkmıştı. Öfke ve korku beni ele geçirmişti çünkü o anlaşma onu mahvedebilirdi. Onu mahvedebilirdi.

"O anlaşma ters gitseydi ne yapardın? Sonraki beş yılı, zaten üstlenmemen gereken on beş bin dolarlık bir borcu ödemeye çalışarak mı

geçirirdin?" Onu ellerimle yerinde tuttum ama gözlerimin de kendi gücü vardı, suçlayıcı bakışlarımla onu orada adeta mıhlıyordum. "Kurmaya çalıştığın o hayatta seni yıllarca geriye götürürdü ve muhtemelen o borçtan asla kurtulamazdın bile. Sonsuza dek onun kölesi olurdun!"

"Seni orada bırakmaktan daha iyi olurdu!" diye bağırdı.

"Hayır! Öyle olmazdı. Kahretsin, Maddox. Bunun bana ne yapacağını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ki, Devon! Çünkü senin hapse girmen durumunda bunun bana ne yapacağını düşünmekle çok meşguldüm!"

"Bu ne anlama geliyor ki?"

"Aman Tanrım, Devon. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye alaycı bir şekilde bana baktı. "Evet, aptalca bir şey yaptım ama bunu senin için yaptım."

"Benim yüklerimi üstlenmeyi bırak!"

"Yapamam!" diye bağırdı bana. "Artık onlar da benim yüklerim!" Başımı dik tutmak için ellerini yüzümün yanlarına vurdu, böylece gözlerimi kaçıramazdım. "Çünkü artık sensiz yaşayamam. Çünkü seni hapiste istemiyorum, Devon. Seni burada, benimle, olabildiğince uzun süre istiyorum. Çünkü..." Duraksadı ve kalbim göğsümde patladı. "Çünkü sen Garron Park'tan gelen, ağzı bozuk ve beni başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar sinirlendirebilen bir pisliksin... ve tam olarak istediğim şeysin. İhtiyacım olan şeysin."

Kalbim daha da şiddetli bir şekilde patladı ve kaburgalarım patladı. Duygularımın gücüyle gök gürledi ve aramızdaki elektrik kıvılcımlarından şimşekler çıktı. Bu fırtınayı biz yaratıyorduk ve giderek güçleniyordu. "Maddox..."

"Bana istediğın kadar kızı Devon. Ama yine de yapardım. Her seferinde yapardım çünkü sana aşık oluyorum, aptal herif."

Hava koşullarının şiddeti, bedenimdeki duygu fırtınasının yanında hiçbir şeydi.

32

—MADDOX—

Karavanın tavanından sızan suyun alnıma damlaması umurumda değildi. Nate ve Xavi'nin her an geri dönebilecek olmaları da umurumda değildi. Pencereilerin açık olması, ışıkların yanıyor olması ve yağmurun sineklikli kapıdan yanlamasına sızması bile aklıma gelmemişti.

Önemli olan tek şey Devon'du.

Mavi gözleri ve o berbat kurukafa dövmesi bana dik dik bakıyordu. Kaygan göğsü, terli karın kasları, gergin pazıları ve tüm o lanet olası yaraları dikkatimi çekiyordu ama gözlerinden bakışlarımı kaçıramıyordum. Korkmuştu. O anlaşımayla onu korkutmuşum ve şiddet ve öfkeye başvurmadan nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bunu ona gerçekten yükleyemezdim çünkü ben de aynı olurdum. Kavga etmek bildiğimiz şeydi ve kavgalarımızın tonu değişmiş olsa da, ondan beklediğim tek tepki buydu.

Bunu istiyordum. Bu, onunla mücadele etmenin yeni yolumdu.

"Kahretsin," diye inledi zevkle. "İyi misin?"

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkıştı. Tek kelime edemedim ama başımı salladım. Çok iyiydim. İtiraf etmek istediğimden daha iyiydim. İlk acıdan, bir sürü baskıdan ve beni biraz rahatsız eden tuhaf bir hissten sonra,

sürtünme inanılmaz derecede... vay canına hissettirmeye başladı. Hala tuhaftı, ama vazgeçmek istemediğim bir tuhaflık. Harika bir tuhaflık.

Kalçalarından tutarak onu kendime çektim, kalın penisinin birkaç santimi daha içime dolarken nefesimi tuttum. Beni hazırlamak için çok fazla zaman harcamıştı ve şimdi ben de tıpkı onu becerdiğim gibi becerilmeye hazır, istekli bir göt deliğiydim. Bu işi çok istiyordum. Onun baskın olmasını istiyordum. O yeni bir duyguya kapılıp aklını kaybederken, ben de onun kontrolü için mücadele etmek istiyordum.

Devon'ın dudakları, uylukları kalçalarımaya değdiğinde hayranlıkla aralandı. "Çok. Lanet. Güzel." Yutkundu ve boğuldu. "Hâlâ güzel mi?"

"Evet. Kesinlikle evet. Harekete geçin. Kahretsin. Bir şey yapın. Aklımı kaybediyorum."

Yavaş ve sakın başladı, işin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalıştı, ama penisimin ucundan karın kaslarıma kadar uzanan meni akıntısı başlar başlamaz biraz vahşileşti. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi. Hızını değiştirdi ve yavaş ve derinden becerdi. Tüm yöntemleri ve hareketleri denedi ve en sevdiği ritmi bulduğunda ter içinde kalmış ve boşalmaktan kendini zor tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse, on dakika boyunca orgazm olmamaya çalışıyordum çünkü onun içimde kendini kaybetme hissini asla kaybetmek istemiyordum. Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

İleri uzandım ve asla yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım. Cinsel ilişki sırasında, özellikle de altta olduğum sırada, ensesinden çekip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Devon beni öperken nefesi boğazında düğümlendi, vücudu benimkinin üzerine eğilmişti ve eli saçlarımin arasındaaydı.

Açı değişti ve Devon sert bir nefes alarak dudaklarımin üzerinde inledi. "Kahretsin, Maddox."

Ve kendimi tamamen kaybettim. Kendimi Devon Sawyer'da kaybettim. Beni doldurdu, tüketti ve bedenimi, zihnimi ve öfkemi kontrol etti. Devon, şimdiye kadar sahip olduğum her duyguyu ele geçirdi ve bin katına çıkardı. Beni her cepheden alt etti, ama bu yükü sevdim. Sonra penisi, daha önce hiç dokunmadığım bir yerime değdi ve hiçbir uyarı vermeden penisimden boşaldım.

Sonra nefesim kesildi, zevk damarlarımda kıvrılarak ilerledi ve şimdiye kadar ulaştığım en yüksek zirveye çıktım, sonra da şimdiye kadar yerleştiğim en derin mutluluk duygusuna daldım. Adı, iznim olmadan dudaklarımdan döküldü, ama o duydu ve bu onu da benim yaşadığım aynı yüksekliğe itti.

Elimle sikimi okşadım ve Devon "Madd-ox" diye inleyerek götümü sikti. Tek nefeste söylediği iki hece beni daha da coşturdu.

Ağzını yakaladım ki adımını onun dilinden alabileyim. Bir daha kimsenin adımını böyle söylemesini asla istemezdim. Hayatımın en güzel anıydı ve bunu duymaktan asla bıkmayacağım.

Penisi içimde hareketsiz kaldı, yüzü zevkten gevşedi. Bütün bunlara odaklanmaya çalıştım ama o kadar sert boşaldım ki ayak parmaklarım kıvrıldı, zihnim bomboş kaldı ve o kahrolası fırtına durdu. Ya da şiddetlendi. İkisi de olabilir.

Yıkılıp kaldı mı yoksa ben mi onu yere düşürdüm, bilmiyordum ama sonunda karavanın küçük yatağında yanımda sırtüstü uzandı. Üzerim meniyle kaplıydı ama umursayacak enerjim yoktu. Kollarımı ona dolamak, sarılmak ya da benzeri bir şey yapmak istiyordum ama hava çok sıcak ve nemliydi. Bunun yerine parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim, sıcak çarpmasına neden olmayacak o küçük dokunuşla yetindim. Göğsüm kabarıyordu ve yüzüm yorgunluktan yanıyordu ama kahretsin, mutluydum.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordum, yüzümdeki gerginliği atmak için kolumla gözlerimi kapatarak hafifçe güldüm.

Devon güldü. "Kesinlikle." Elimi sıktı. "Ama seni sonra fena döverim. Şu an çok yorgunum."

Buna gülümsedim. İşler değişiyor olsa bile hâlâ kavga ediyor olmamız hoşuma gidiyordu. Bu kısım değişmeyecekti ve ben de değişmesini istemiyordum. O hâlâ en büyük rakibimdi ve dürüst olmak gerekirse, meydan okumaya göğüs geren tek kişi oydu. Şimdi dursaydı belki de ölürdüm. Yumruklar ve seks geleceğimizdi ve ben bundan fazlasıyla memnundum.

Hâlâ dövüşmek istiyorduk; bu karşılıklıydı, bu yüzden kendimi çok kötü hissetmiyordum. Rekabet etmeye, birbirimizi geçmeye ve her şeyi bir meydan okumaya dönüştürmeye devam edecektik. Eskiden bunun bizim asıl itici gücümüz olduğunu düşünürdüm, ama şimdi fikrimi değiştiriyordum. Saldırganlık ve rekabetle besleniyorduk, ama aslında sevgiye çok benzeyen bir şeyle ilerliyorduk. Acımasız bir sevgi. Değişken ve doğru bir şey.

"Her zaman zirvede olmak için seninle savaşıyorum, Sawyer," dedim nefes nefese. "Ama bu? Belki de daha sık dipte kalmak için savaşıyorum." Buna sırtımdan bile utanmadım. Evet, sikilmekten hoşlanıyordum. Ne olmuş yani?

Devon hırıltılı bir kahkaha attı. "Hey, Madd?"

Başımı çevirip ona baktım.

"Ben de senin saçmalıklarına kandım," dedi mavi gözleri berrak ve dürüst bir şekilde. "Bu her neyse, o kadar içine girdim ki, komik bile değil."

Kalbim bir anda gümbür gümbür atmaya başladı. Kelimeler hiçbir zaman güçlü yönüm olmamıştı, bu yüzden eğilip onu öptüm ve duygularımı

dokunarak aktarmaya çalıştım.

Elleri, hava çok sıcak olmasına rağmen, içimde dolaşıyordu. Deliğime dokunduğunda şiddetli bir şekilde titredim ve sonra Devon geri çekilip gözleriyle beni taciz edince dünya durdu. Dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı, sınırlı esnekliğimin izin verdiği ölçüde açana kadar hırpaladı.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Ben... aman Tanrım."

"Ne?" diye düşündüm, kendimi garip hissettim, popomda bir sorun mu var acaba?

Devon, benden sızan kaygan sıvının içinde parmaklarını gezdirdi, gözlerinde sahiplenici bir ifade belirdi. Parmakları menisiyle kaplıydı ve dudağını ısırды. Gözlerimin önünde, sevişmeden on dakika bile geçmeden, penisi tekrar tam sertliğe kavuştu.

"Seni tekrar sikiyorum. Tam şu anda. Şuna bak!" Sanki eğilip deliğimden direkt yalamak istiyormuş gibiydi. "Seni tamamen ele geçirdim Maddox. Bu gördüğüm en ateşli şey."

Yalan söylemeyeceğim, bu konuda biraz gurur duydum.



Bundan sonra işler pek de sakinleşmedi. Fırtına devam etti ve biz soğuduk. Sonra tekrar ısındık ve bu bitmek bilmeyen hormon ve arzu girdabına kapıldık. Tekrar seviştik, biraz konuştuk, orada uzanıp fırtınayı dinledik ve sürekli birbirimize dokunduk. Her zaman dokunuyorduk. Oysa hava bunun için çok sıcaktı.

Bir ara uyuyakalmış olmalıyız çünkü gözlerimi tekrar açtığımda Nate ve Xavi bir şeyler fısıldaşıyorlardı ve Devon'ın bacakları yatakta benimkilerin

üzerine uzanmıştı.

Xavi, Nate'e fısıltıyla, "Onları uyandırma," dedi. "Yine kavga ederler."

"En azından ikisi de hayatta," dedi Nate. "Dürüst olmak gerekirse bir an emin olamadım."

Xavi güldü. "Evet, ama bu iyi bir haber ve Devon'ın bunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

"Evet, sonra Maddox yeterince iyi olmadığı için çıldıracak, Devon da ona meydan okuyacak ve sonra da o lanet olası karavan yere düşecek." diye homurdandı Nate.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

Devon, belli ki uyumuyordu, "İkiniz neye söyleniyorsunuz?" diye sordu. Sesi uyku ve seks yüzünden boğuktu ama ben böyle olmasını seviyordum. Bacaklarını uzattı ve doğrulmadan önce bana sırttı. "Madd bu sefer neye sinirlenecek acaba?"

Devon'ın yanındaki yatağın kenarına oturdum, gözlerimi ovuşturup uyanmaya çalıştım. Eğer biriyle kavga etmem gerekiyorsa, hazırlanmam ve tuvalete gitmem gerekiyordu. Popom çok ağrıyordu. Aman Tanrım.

"Tamam, her şeyden önce, ikiniz de çok tatlısınız." diye gülümsedi Nate.

Hiç planlı değildi ama Devon da benimle aynı anda orta parmağını kaldırdı ve sonra bunun için de bizimle alay ettiler.

"Ah, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar!" diye mırıldandı Xavi.

"Siktir git," diye alay ettim.

"Defol git," diye sözümü kesti Devon. "Bize neler olup bittiğini anlat."

"Tamam," diye iç çekti Nate, mutfak bölümündeki banka otururken. "Andrea, siz ikiniz sevişirken, ya da kavga ederken, ya da sevişip kavga ederken aradı. Her neyse, siz ikiniz buna seks diyorsunuz işte."

"Hadi artık konuya geç." Devon gözlerini devirdi. "Konu annemle ilgili mi?"

"Annem iyi. Mesele babamla ilgili."

İşte bu beni uyandırdı. "Peki ya o?" Saçma bir içgüdüyle Devon'ı arkama atıp saklamak istedim. Hatta kolum bile onu sarmak için seğirdi. Devon bunu fark etti ve yine gözlerini devirdi.

"Peki ya o?" diye tekrar sabırsızca sordum. Devon elimi sıktı ve susmamı söyledi.

"Yakalandı," diye patladı Nate ve Devon'ın vücudu kaskatı kesildi. "Sanırım Kane'lerin karavanına gitti."

"Ne?" diye nefes nefese sordu Devon.

"Sürünerek geri geldi, orada kaldığımızı biliyordu ve içeri girdi. Andrea, Mary'nin onu fark ettiğini, pistte olduğumuzu bildiğini ve bu yüzden polisi aradığını söyledi. Polisler geldi ve onu hırsızlık ve eve izinsiz girme suçundan tutukladılar ve birkaç başka suçtan da hakkında işlem başlattılar."

Aklım tamamen karışmıştı. Bu neden beni sinirlendiriyordu? "Bu iyi bir şey değil mi?" Jim'in hapse girmesinde bir kusur bulmaya çalışıyordum. Belki de çok kolay görünüyordu.

"Evet, hakkında başka tutuklama emirleri de var. Şimdi onu yakaladılar, yani hapse atacaklar, değil mi?" Devon, cevap bekleyerek kardeşine baktı.

"Evet," diye onayladı Nate. "Son birkaç saati polis karakolunda ifade vererek geçirdik. Onu hapse atacaklar ama ne kadar süreyle kalacağını ancak duruşmadan sonra öğreneceğiz."

"Sadece bir yıl hapse mahkum edecek kadar kanıtları olduğunu söylediler, Max," diye ekledi Xavi, doğrudan bana bakarak. İşte buydu. Beni asıl sinirlendiren kısım buydu.

“Hayır, asla! Bu yeterli değil!” Ayağa kalktım. O iğrenç herif Devon'ı öldürmeye çalışmıştı. Onu bıçaklamış, kafasına şişe kırmış, kanlar içinde dövmüş, işlemediği bir suçtan dolayı tuzığa düşürmüş ve bir günlüğüne hapse attırmıştı. Büyük resme bakıldığında bir yıl hiçbir şey değiştirmeyecekti. “Bir yıl sonra, o çıktığında yine aynı durumda olacağız!”

“Madd,” dedi Devon, son derece sakin ve rahat bir tavırla. Çenemi kavradı ve bana bakmaya zorladı. “Bu bize zaman kazandırıyor. Şu anda onunla yüzleşmeye hazır değiliz, bu yüzden bu iyi. Sakin ol ve huysuzluk yapmayı bırak.”

"Bu yeterli değil," dedim gözlerinin içine bakarak, babasının beni ne kadar endişelendirdiğini anlatmaya çalışarak.

“Hayır, öyle değil,” diye onayladı. “Ama bunu kabul edeceğiz, değil mi? Hayatımız böyle işliyor; ne bulursak onu alıyoruz. Bu bize bir yıl süre veriyor, böylece o serbest kalırsa onunla başa çıkabiliriz.”

Nate, sesinde kibirli bir tonla, "Bildiğimiz kadarıyla içeride bıçaklanacak," diye ekledi. "Parktaki insanlar şu anda ona karşı konuşmaktan korkuyorlar, ama bu yıl onun tehdidi başlarının üzerinde asılı kalmadan geçerse, akılları başlarına gelecek. Hepimiz birlikte, onu hapiste tutmak için yeterli kanıt bulacağız."

Yumruklarımı gevşetmeye ne kadar çalışsam da sıkılı kaldılar. Devon'ın elinden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Evet, iyi bir şeydi ama yeterli değildi. Jim, sadece bir yıl değil, hayatının geri kalanını hapiste çürüyerek geçirmeyi hak ediyordu. Eğer Devon bu durumdan daha güçlü çıkarsa, onu babasından nasıl koruyacaktım ki? Devon'ı hayatı boyunca mahveden bir adama denk olduğumu düşünmeye hakkım yoktu. Biz işe yaramazdık ve bu omuzlarımda ağır bir yük gibiydi.

Xavi, "Maddox, bu Devon'ın şimdilik güvende olduğu anlamına geliyor," diye açıkladı. "Güvende olduğu anlamına geliyor."

Bunun üzerine vücudum biraz gevşedi. Devon'a baktım ve daha da sakinleşmeye çalıştım. Bu onun için mutlu bir an olmalıydı ve ben bunu mahvediyordum.

"Güvende değilsin," dedim Devon'a. "Artık kazanamayacak hale gelene kadar her gün seni döveceğim, anladın mı? O hapisten çıktığında MMA şampiyonluğu kazanacak kadar iyi olacaksın. Daha güçlü, daha iyi ve daha zeki olacaksın ve o artık seni alt edemeyecek. Bir yıl boyunca küçük bir korkak gibi tembellik yapmayacaksın, Devon."

Buna güldü, çenemi bırakıp beni beklemediğim bir kucaklamaya geçti. "Pekala," diye söz verdi şartlarımı yerine getireceğine. "Ama her gün seni dövdüğüm halde karamsar ve somurtkan olamazsın, Madd."

Kollarımı ona dolayarak alaycı bir şekilde, "Doğru bahisle kazanmanın bir yolunu bulurum," dedim.

Onun kucaklamasına gömüldüm, neredeyse çıplak bedenlerimiz birlikte oldukça rahat hissediyordu. Mutluydum. Gerçekten de öyleydim. Babası için istediğim şey bu değildi, ama haklıydı; bu bize hazırlanmak, hapisten çıktığında getireceği her türlü felakete karşı hazırlıklı olmak için zaman kazandırıyordu. Şimdilik Devon güvenle yanımdaydı ve hiçbir şey onu benden ayıramazdı. Kendi kavgalarımız bile.

O an, bir cep telefonu kamerasının deklanşör sesiyle bozuldu. İkimiz de başımızı hızla kardeşlerimize çevirdik.

"Kahretsin," diye güldü Xavi. "Yapmak zorundaydım! Bakın ikiniz birlikte ne kadar seksi görünüyorsunuz!" Telefonu bize doğru çevirdi. "Çok tatlısınız."

Bakmadık. Devon işaret olarak kalçama vurdu ve hep birlikte Nate ve Xavi'ye doğru atıldık. O kadar uzun zamandır birbirimizle kavga ediyorduk ki, artık bu öfkeyi bu pisliklere yöneltmenin zamanı gelmişti.

33

—DEVON—

ÜÇ AY SONRA

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye alaycı bir şekilde söyledim, son üç ayımızı tamir etmekle geçirdiğimiz binaya bakarak. "Buna hazır olduğumuzdan emin misin?"

Nate omzuma vurdu. "Şimdi mızızlanma Dev. Burası bizim!" Kollarını tüm mekanı kapsayacak şekilde açtı.

Eski O'Malley binasına gururla... ve kızgınlıkla baktım. O kendini beğenmiş herif, beni hapisten çıkarmak için yaptığı anlaşmaya bu binayı da dahil etmişti ve ben hala bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bunu yaptığına bayılıyordum. Bunu yaptığına şok olmuştum. Bunu yaptığına kızmıştım ve hangi tepkiyi vereceğimi bilemiyordum. Konudan çoğu zaman kaçınıyorduk.

Ortak sahibi Xavi'nin de biraz yardımıyla peşinatı ödedik ve geri kalanını da bir şekilde krediyle karşıladık. Belirli bir kredi tutarı içeren, küçük işletmelere yönelik bir hibe programına hak kazanmıştık, umarım zamanla geri ödeyebiliriz.

Yani... hayalini kurduğumuz o dükkana sahiptik. Bu ne kadar gerçeküstüydü? Sadece dükkan değil, onunla birlikte gelen tüm ekipmanlar, birkaç tekne bağlama yeri olan bir iskele ve iki yakıt pompası. Hayatım nasıl böyle değişmişti? En çılgın hayallerimde veya kabuslarımda bile böyle bir şeyin olacağını düşünmemiştim. Nate ile bir gün bir dükkan sahibi olmak hakkında yaptığımız tüm konuşmalarda, bunun bizi bir bunalımdan çıkaran umut dolu bir konuşma olarak kalacağını varsaymıştım. Ve eğer dükkanı alırsak, denizden çok uzakta, iş bulamayacağımız berbat bir yer olacağını düşünmüştüm. Şimdi ise, limanın en iyi yerlerinden birinde,

denizin hemen kıyısında bir dükkanda duruyorduk. Mükemmel bir yerimiz vardı ve dürüst olmak gerekirse, Maddox hariç, hiçbir şeyim mükemmel olmamıştı. O tam bir pislikti. Benim en büyük pisliğim.

O kahrolası Kane kardeşler, bizi hapisten kurtarıırken bu hayalimizi gerçekleştirdiler. Steven Patterson'ı şantajla tehdit ederek bize ucuza sattırdılar ve... kahretsin, minnettarım. Şantajın hayallerimizi gerçekleştirmesi beni şaşırttı mı? Hayır, hayatımız için oldukça normal bir durumdu. Ama eski düşmanımın ve kardeşinin bunu bizim için güvence altına alması beni şaşırttı mı? Aman Tanrım, evet.

"Yani, daha sonra burada olacaksın?" diye onayladı Nate. "Xavi yemek almaya çıktı, sen ve Madd bira alabilir misiniz? En ucuzundan. Pahalı biralardan değil, Devon."

Bir nevi büyük açılış partisi düzenliyorduk. Çok gösterişli bir şey olmayacaktı. Ucuz içecekler, berbat yemekler ve sadece bedava şeyler için burada bulunan bir sürü sarhoş. Ama neyse, Garron gibi bir yerde en iyi reklam kulaktan kulağa yayılan haberlerdi. Bu yüzden o sarhoşlar yarın biramızı içip ağızlarını açıp konuşabilirlerdi ve belki de gerçekten biraz iş yapabilirlerdik.

"Yoksa siz aptallar hâlâ kavga mı ediyorsunuz?" diye ekledi Nate ben cevap vermeden önce.

Evet, hâlâ kavga ediyorduk. Dün beni çok kızdırmıştı ve affedecek bir ruh halinde değildim. "Biraları kendim alacağım," dedim Nate'e, arkamı dönüp giderken.

"Dev, bekle," diye seslendi bana. "İyi bir şey yaptı. Bu konuda kaba davranmayı bırak."

Çenemi sıktım ve tekrar sinirlenmemeye çalıştım. "Biliyorum. Onun iyi şeyler yapmasından bıktım. Beni tam bir kötü adam gibi gösteriyor." Çünkü

Maddox yine hayatımı iyileştirecek bir şey yapmıştı ve bu kadar kahraman olduğu için ona lanet olsun.

Nate güldü. "Alışmalısın dostum. Seni seviyor."

Sürekli duyuyordum. Bunu seni sevdiği için yapıyor. Seni sevdiği için durmayacak. Eğer o herif beni bu kadar çok seviyorsa, Garron Park'taki herkesin bana söylemesi yerine bunu kendisi itiraf edebilirdi. Herkesten bunu duymaktan bıkmıştım ve bir kez olsun, alışılmış sözü tersine çeviriyordum. Evet, eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur, ama Tanrı aşkına, bir kez olsun bunu göstermek yerine söylemesini duymak güzel olurdu. Lanet olsun ona ve sessizliğine.

"Kamyonu ben alıyorum," diyerek vedalaştım.

Marinadan çıktım, kasabadan geçtim ve diğer taraftan çıktım, Garron İnşaat'ın otoparkına girdim. Maddox sonunda bu şirkette tam zamanlı bir iş bulmuştu. Maaşı fena değildi ve maaşından kesildiğini anlamadığı birkaç iyi sağlık sigortası avantajı vardı, ama ona bunu söylemeyecektim. İşini yeterince beğenmiş gibiydi. Kaba kuvvetle çalışan bir işçiydi, ama zaten yapmayı sevdiği şey buydu. Çoğunlukla yol bakımında çalışıyordu, ama bonus olarak ağır makineleri kullanmak için her türlü yeni ehliyet ve sertifika alıyordu. İki buçuk ay önce orada çalışmaya başladığından beri kasları gelişti, vücudu sıkılaştı, güçlendi, bronzlaştı ve her zamankinden daha çekici görünüyordu. Pislik herif.

Onu beklemek için camı indirdim. Onu almaya yirmi beş dakika geç kalmıştım zaten, ama ne zaman zamanında gelsem beni bekletiyordu. Yani yine de ona lanet olsun. Artık tam zamanlı bir işi olduğu için, Xavi ile paylaştığı kamyoneti gün içinde işleri halletmek için kullanmak daha iyiydi, bu otoparkta oturmak için değil. Üçümüz birlikte çoğu gün onu alıp bırakıyorduk. Henüz kendi kamyonetini alacak parası yoktu.

Maddox, dükkkandan kirli bir kot pantolon, yıpranmış iş botları ve başka hiçbir şey giymeden çıktı. Lanet olası göğsü, sanki kirli bir tanrıymış gibi güneşte parılıyordu ve çiftçi bronzluğu inanılmaz derecede çekiciydi. Karın kasları gerçek bir altılı paket haline geliyordu ve Tanrım, onların hareketini ve kıpırdamasını izlemek çok hoştu. Anlaşılan ağır iş gerçekten de karşılığını veriyordu.

İş arkadaşı olan bu pislikle yürüyordu. Adamın adı Jeff'ti ve aslında tam bir pislik değildi ama yine de ondan nefret ediyordum. O ve Madd çoğu gün birlikte çalışıyorlardı ve Jeff yakışıklıydı, bu da doğal olarak beni kıskandırıyordu. Ve güvensiz hissettiriyordu. Ve endişelendiriyordu. Ve aptallaştırıyordu. Evet, Maddox'un benden söküp atmaya çalıştığı her şey. Beni yerime oturttu ve yerime oturtmak derken, bana bir milyon acımasız isim takıp sonra da neden beni istediğini ve o adamı istemediğini hatırlattığını kastediyorum.

İşe yaradı. Gözüm morardı ama etkili oldu.

Jeff'e başıyla veda ettikten sonra ön koltuğa oturdu ve hemen söylenmeye başladı. "Hâlâ kızgın olman umurumda değil, Devon." Kapıyı sertçe kapattı. "Eğer bu konuda daha fazla kavga etmek ya da sevişmek istiyorsan, hadi gidelim. Hemen şimdi." Bana döndü, yeşil gözleri dürüsttü. Gerçekten de, dünyanın umurunda olmadan, tam burada, otoparkta benimle sevişebilir ya da kavga edebilirdi. Öğle yemeği kutusunu arka koltuğa fırlattı ve ne karar verdiğimi görmek için bekledi.

Ah, ondan nefret ediyordum.

Ön koltuğa doğru eğilip onu öptüm. Onun bu tam zamanlı işi ve dükkanı hazırlamamız, birlikte geçirdiğimiz zamanı gerçekten kısıtlıyordu, bu yüzden sahip olduğumuz her boş saniyeyi değerlendirmeye çalıştım.

"Şu lanet olası tişörtünü giy de düşünebileyim," dedim dudaklarına doğru.

"Hiç öz kontrolün yok," diye alay etti benimle.

"Bu gece için içki almamız lazım. Benimle geliyor musun?" Geri çekildim ve kamyoneti çalıştırdım. Eğer burada çok uzun süre park edersek, ortalığı karıştırırdık. Boşta geçen zaman ve gergin kamyon kabinleri, özel bir yerde olmadığımız sürece bizim için iyi bir kombinasyon değildi.

"Elbette." Gömleğini giyerken omuz silkti. "Ama partiden önce duş almam lazım."

"Annenin evinde mi?" diye sordum, şehre doğru giderken.

"Benim evimi mi kastediyorsun?" diye güldü, benimle alay ederek. "Hâlâ orada yaşıyorum, aptal herif."

Evet, hâlâ orada yaşadığının farkındaydım çünkü bu konuda çok kaba davranıyordu. Artık tam zamanlı bir işi vardı, Nate ve Xavi ile dükkânda yaşamak istemediğimi biliyordu ve Garron Park'ın en iyi yerlerinden birinde kiralık bir karavan ve arsa vardı. Ona yüzlerce kez ilgilenip ilgilenmediğini sormuştum ve yüzlerce kez de ilgilendiğini söylemişti, ama birlikte kiralamak isteyip istemediğini açıkça sormadığım için konuyu uzatıyordu. Çok fazla itiraf ettiğini ve sıranın bana geldiğini iddia etti.

Ama sormuştum zaten! Sayısını unuttum, o kadar çok sormuştum ki. Ne kadar güzel bir yer olacağını söylemişim. Ne kadar daha geniş olacağını belirtmişim. Nate ve Xavi ya da annesi etraftayken sabah seksini gizlemek zorunda kalmadan kendi evimizde uyanmanın ne kadar rahat olacağını hatırlatmışım. Lanet olsun, daha kaç şekilde onunla birlikte yaşamaya ikna etmeye çalışabilirdim ki?

Maddox, benim kendi dünyamda olduğumu bilerek ön pencereden sırtıttı. Evet, tamam, belki de ona açıkça benimle birlikte yaşamasını teklif

etmemiştim, ama bu noktada bir irade savaşıydı. Konuyu değiştirdim çünkü bu konuda huzursuzlanmaya başlamıştım.

"Bu gece seni alıp eve getirdiğim için şanslısın," dedim ona. "Yaptığın onca şeyden sonra eve yürüyerek gitmeliydin."

"Yaptığım saçmalıklardan anladığım kadarıyla... Heidi'yi mi kastediyorsun?"

Heidi'yi kastettiğimi gayet iyi biliyordu. "Evet, Heidi! Kahretsin, Maddox!"

"Üstesinden gel Devon. Oldu bitti."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "O benim annem! Ona göz kulak olmak ve bakımını sağlamak benim görevim. Benim kavgalarımı benim yerime yapmayı bırakın!"

Maddox, bu kavgayı verdiğimiz hafta boyunca yaptığı gibi omuz silkti. "Ve sen de benim dikkat etmem gereken kişisin. Ben de dikkat ettim."

"Maddox!"

"Devon!" diye karşılık verdi, ardından hafif bir kahkaha attı. "Annenin bir bakıcıya ihtiyacı vardı ve ben ona birini buldum. Bırak şu işi artık."

Evet, her şey yolundaydı çünkü Heidi harikaydı ve annemle arası çok iyiydi, üstelik annemin hak kazandığı devlet destek programıyla sertifikası da uyumlu olduğu için ona maddi olarak da bakabiliyorduk, ama nefret ettiğim şey şuydu ki—

"Ahhh," diye mırıldandı Maddox, kendini beğenmiş bir herif gibi. "Yine mi kıskanıyorsun? Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Kıskanç değilim." Aslında çok kıskançtım. Madd'in birlikte çalıştığı yakışıklı Jeff, Heidi'nin kardeşiydi ve aralarındaki bağlantı da buradan kaynaklanıyordu.

"O herif senin yanında hiç kalır. Ama eğer bu konuda bu kadar güvensizsen, biraz cesaretini topla ve onun önünde beni sahiplen ya da benzeri bir şey yap. Sadece bu konuda sızlanmayı bırak."

"Seni mi sahipleniyorum?" diye alay ettim. Evet, Jeff'in Maddox'un benim olduğunu bilmesini istiyordum ama Maddox'un bunu yaptığını bilmesini istemiyordum. "Biliyorsun, ilişkimiz ya da her neyse, birlikte yaşarsak çok daha meşru olurdu."

"Bütün çiftler birlikte yaşamıyor," dedi. "Ama evet, muhtemelen öyle."

"Yani, evet mi diyorsunuz?"

"Soru mu sordunuz?"

Aman Tanrım, onu öldürmek istedim. Kamyoneti içki dükkanının önündeki bir park yerine hızla yanaştırdım ve ona öfkeyle baktım.

"Ne?" diye güldü. "Sanırım sadece iddianızla ilgili gerçekleri dile getiriyordunuz."

"Siktir git, Maddox." Kamyonun kapısını sertçe çarptım ve mağazaya girerken onu herkesin önünde dövmemek için çok uğraştım.

34

—MADDOX—

Devon beni duşa bıraktığında annem ayık mıydı? Kesinlikle hayır, ama son birkaç aydır bir tür anlaşmaya varmıştık. Hastanedeki yarı zamanlı vardiyalarına gittiği sürece istediği kadar içebilirdi. Daha önce de onunla yaptığımız aynı anlaşmaydı, ama nedense bu sefer daha uzun sürüyordu. Mükemmel miydi? Kesinlikle değil, ama kirasını, içkisini ve her şeyini ödemeyi bıraktığımda, oldukça hızlı bir şekilde kendine geldi. Hala bir alkolikti, hala gereksiz ağrı kesicilerini alıyordu ve hala çoğu zaman bayılıyordu, ama en azından birkaç şey öğreniyordu. Bütçe yapmayı, işe gitmeyi, biraz önceliklendirmeyi ve daha bağımsız yaşamayı öğrenmek gibi. Hala çok başarısız oluyordu, ama inanılmaz bir gelişmeydi.

Bu durum aynı zamanda Xavi ile benim, ona ne kadar çok imkan tanıdığımızı fark etmemizi sağladı.

Devon'ın annesi ise tamamen Mary'ye bağımlıydı, ama o yaşlı anaç kadın onu bırakmak istemiyordu. Sanırım arkadaşlığından hoşlanıyordu ve Heidi'nin haftada beş kez gelip onunla çalışması ve ona bakmasına yardım etmesiyle Mary, yaşam düzenlerinden daha da memnundu. Bu, Jim'in bir yıllık hapis cezası gibi sonsuza dek sürececek bir çözüm değildi, ama şimdilik

yeterince iyi olmalıydı. Ben de küçük şeylerden keyif almayı ve sadece Devon'ın duymayacağı özel ortamlarda şikayet etmeyi öğrenmeye çalışıyordum.

“Anne, iyi misin?” diye sordu Xavi. Yeni dükkanlarının garaj kapısına yaslanmış, etrafa bakıyordum. Nate, Xavi ve Devon dükkanın ortak sahipleriydi ve uygulamaya koyacakları bir iş planları vardı. Ben hiç ilgilenmemiştim, ayrıca Devon'la birlikte çalışmamızın iyi bir fikir olacağını da düşünmüyordum. Arada bir iki derece ayrı kalmamız gerekiyordu.

“Şarabını bütün gece yetsin diye ölçü kaplarına dolduruyordu, yani...” Omuz silktim, bunun bir ilerleme olduğunu düşündüm. “Bu saçmalıklardan memnun musun Xav?” Dükkana doğru işaret ettim. Her yerde yerliler vardı, hatta burada teknesi olan daha varlıklı insanlar, arkadaşlar ve aile üyeleri ve parktan iyi insanlar bile.

"Çok mutluyum dostum. Sen de mutlu musun?"

Sırıttım ve başımı salladım. O perişan halimin ulaşabileceği en mutlu an buydu.

"Gary'yi daha fazla oyalayamam dostum. Dev'e sordu mu?" Xavi, Devon'la dalga geçmek için kullandığım tuhaf yöntemlere güldü.

"Aslında sormadan dört yüz kere sordu," diye güldüm. "Bu onu gerçekten çok sinirlendiriyor."

"Sen tam bir pisliksin. Gary bunu yakında duyurmalı çünkü o arsaya çok sayıda insan ilgi gösteriyor."

“Biliyorum. Bu gece adam gibi davranmazsa, yarın ona söyleyeceğim.”

"Umarım gerçeği öğrenince seni fena döver, Madd."

Hım, ben de öyle. Kesinlikle öyle olmasını umuyordum.



Devon yarı sarhoş bir halde, kamyonun yolcu koltuğunda oturmuş, bana kızgın olduğu için kendi kendine küfür ediyordu. Tipik bir durum.

Dükkânda güzel bir gece geçirmişti, her zamankinden daha fazla içmişti ve benden başka herkese gülümsüyor, kahkaha atıyordu. Bana ise sert bakışlarını, orta parmaklarını, göz devirmelerini ve kaşlarını çatmasını yöneltmişti, ama zaten bunlar her zaman en sevdiklerim olmuştu.

"Burada kalmak istediğinden emin misin, Dev?" diye sordum, biraz da kibirli bir şekilde, yalan söylemeyeceğim. "Eğer benim evimde kalmak konusunda huysuzlanacaksan, seni dükkan dairesine geri götürebilirim."

Dükkanın arka tarafında, üçünün de derme çatma bir daireye çevirdiği yerde yaşıyordu ama orada olmak istemediğini biliyordum.

Arabayı otoparka çekip karavanımın önüne park ettiğimde iç çekti. "Evet," dedi. "Kahretsin, özür dilerim. Ben sadece..."

Bekledim, acaba sonunda bir aydır dolaylı yoldan sorduğu şeyi bana soracak mıydı diye merak ettim.

"Yorgunum," diye bitirdi sözünü, tam bir ahmak gibi yalan söyleyerek.

"Tamam." Kamyonun motorunu kapattım ve dışarı atladım. "Yorgunsan yatabiliriz." Onu zorladığımın farkındaydım ama umurumda değildi. Zorlanmaya ihtiyacı vardı ve bunu yapmaktan zevk alıyordum. Bu benim hayat amacımdı.

Devon ön basamaklardan beni takip etti. Sessizliği çok komikti çünkü hayatımda duyduğum en yüksek sesli sessizlikti. Söylemek istediği her kelime boğazında takılıp kalıyor, enerjiyi ve gerilimi artırıyordu. Umarım

yakında ağzını açardı çünkü eğer yatakta yatıp onun dönen zihninin gerilimi içinde rahatlamaya çalışmak zorunda kalsaydım, delirirdim.

"Kahretsin, Maddox," diye inledi sonunda elimi tutarak. "Benimle gel." Beni merdivenlerden aşağı sürükledi ve ben de memnun sırtışıma gizlemeye çalıştım. Sonunda pes edeceğini biliyordum. Tahmin edilebilir aptal.

Parkın içinden, arsaların arasından ve bizim olacak yere, 62 numaralı arsaya giden patikadan geçerken, tüm yürüyüş boyunca elimi tuttu.

"Şuraya bakın!" diye bağırdı, biraz sinirini kaybetmişti.

Karavan oldukça yeni ve iyi durumdaydı. Arsa, tüm parkta kalan az sayıdaki özel arsalardan biriydi ve karavanın arkasındaki ormanda doğrudan okyanusa akan bir nehir vardı. Hatta تنها bir plaja giden özel bir yol bile vardı. Gerçekten de mükemmel bir yerdı.

"Evet, görüyorum," diye yanıtladım, sanki hiç umursamıyormuş gibi yaparak. "Ne olmuş yani?"

Devon bana hırladı. Aman Tanrım. "Beğenmedin mi?"

"Güzel."

"Güzel mi?" diye alay etti. "Mükemmel, Maddox! Neden bu konuda bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Ne hakkında?" Aman Tanrım, onunla dalga geçmeyi çok severdim.

"Bu arsaya, bu karavana ne demeli! Neden benimle buraya taşınmak istemiyorsun?" Artık tamamen çıldırmıştı, yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş, gözleri ise hayal kırıklığıyla faltaşı gibi açılmıştı.

"İstemediğimi hiç söylemedim."

"Sen bana asla evet demedin! Bana asla evet demedin!"

"Hiç sormadın ki." Ona meydan okurcasına kaşlarımı çattım. Açıkça sormadığını biliyordu ve ben de bunu yapmadan kurtulmasına asla izin

vermeyecektim.

"Neden bunu sormak zorunda olan ben olayım ki?" diye hırladı bana, kuduz bir hayvan gibi. "Neden sen bana sormuyorsun?"

Bunun mükemmel bir cevabı yoktu. Durum böyleydi işte ve şimdi ona sormasını sağlamaya karar verdiğime göre, buna bağlı kalacaktım. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca çok fazla duygusal şey söyledim, şimdi büyük sözleri söyleme sırası ondaydı.

"Tanrım, Maddox, bana bunu sorduracaksın, değil mi?" diye homurdandı huysuz bir çocuk gibi. "O kadar mı büyük bir pislisin?"

Kesinlikle öyleydi. "İstemediğin hiçbir şeyi sormak zorunda değilsin," diye güldüm. Kendimi tutamadım. Ses tonumu yumuşatmaya çalıştım ama o kahkaha hiç beklemediğim bir anda geldi. O kadar komik bir şekilde sinirlendim ki, yüz ifademi bile koruyamadım.

"Siktir git!" Göğsüme bir itti. Bir daha yapamasın diye ellerimi kaldırıp bileklerinden tuttum. "Şu an senden çok nefret ediyorum."

"Hımm," diye onayladım.

Benim kendini beğenmiş saçmalıklarına tahammül edecek havasında değildi. Bileklerini kurtardı ve bir elini boğazıma doladı. Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyordu.

"Beni çok sinirlendiriyorsun Maddox," dedi tam yüzüme bakarak. "Benimle buraya taşın."

"Bu bir soru muydu?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Beni neredeyse boğuyordu.

Bana bir cin gibi hırladı. "Aman Tanrım. Benimle buraya taşınır mısınız?" Gözlerini dikti.

"Lütfen deyin," diye alay ettim.

Daha da sıktı, boğazım daraldı ve nefesim kesildi. Göğsünden hayvansı bir hırıltı yükselince, yemin ederim penisim sertleşti.

“Duyduğuma göre çoktan kiralanmış,” dedim.

Devon'ın yüzü düştü ve beni bıraktı. Onun kalbini paramparça etmiştim ve artık onunla uğraşmak bana tatmin vermiyordu.

“Biliyordum. Çok geç kaldığımızı biliyordum. Bunu mahvettin Maddox! Neden... neden bir ay önce konu açıldığında kabul etmedin? Neden bu kadar uzun süre benimle uğraşmana izin verdim?” diye söylenmeye başladı. “Şu an çok sinirliyim!”

“Devon.” Kolundan tutup onu kendime doğru çektim.

"Ne?" diye bana bağırdı.

"Seninle dalga geçmeyi çok seviyorum." Ona gülümsedim. "Bu yüzden bu durumun bu kadar uzun sürmesine izin verdim."

"Neyden bahsediyorsun? Beni itmeye çalıştı ama ben ellerimi başının iki yanına koyup dudaklarından öptüm."

"Buraya taşınmak istediğimi öğrenir öğrenmez seninle birlikte taşınmak istedim. Bir ay önce ikimiz için kiraladım, aptal herif. Sormak için bu kadar uzun süre beklemen benim suçum değil."

Devon'ın ağzı ilk defa kelimeler olmadan açıldı. Gülümsedi, sonra bunu benden saklamaya çalıştı, ardından da bana dik dik baktı. Sonra nefesi kesildi, kaşlarını çattı, ardından yüzünde hem gülümseme hem de dik dik bakış belirdi. "Bu kadar uzun süre benimle dalga mı geçtin?"

"Evet." diye sııttım.

“İşlem bitti mi? Kira sözleşmesinde isimlerimiz de var mı?”

Başımı salladım. "Hatta senin berbat imzanı bile taklit ettim."

Devon bunu kabul ederek başını salladı. "O zaman defolup gitsen iyi olur Maddox, yoksa seni öldüreceğim!"

Ses tonundan şaka yapmadığının farkına vardım. Bu yüzden kaçtım. Ayaklarımın götürebildiği kadar hızlı koştum çünkü Devon beni gerçekten öldürecek ve şimdi cesedimi gömmek için 62 numaralı parseli vardı.

Kahretsin, o pislığe bayılıyordum.

Şimdilik SON...

SONSÖZ

From Nothing serisinin ilk kitabı olan Garron Park'ı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Maddox ve Devon, yazma konusunda yaşadığım bir durgunluğu atlatmama yardımcı olmak için "sadece eğlence olsun diye" başlattığım bir projeydi ve bir şekilde ikili bir seriye dönüştüler! İyi bir ezilenin zafer öyküsünü çok severim ve bu ikisi kesinlikle hayatta zor zamanlar geçirdiler, bu da yükselişlerini çok daha güçlü kılıyor. Garron Park'ı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim!

İkinci kitap, birinci kitaptan bir yıl sonra başlıyor. Acılar daha da artıyor, ama aşk daha da güçleniyor. Başlarını fırtınalı bir dönem bekliyor, ama biliyoruz ki birlikte bunun üstesinden gelebilirler, değil mi?

İkinci Kitap: 62 Numaralı Parsel [yakında]

Burada olduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ!



DAHA FAZLA OKUMA

Daha karanlık bir MM romanı mı arıyorsunuz? Distopik temalı, psikolojik bir dokunuşa sahip karanlık bir aşk romanı olan ALTER ARLO'ya göz atın.

ALTER ARLO:

Savaş yaklaşıyor, ama düşmanın kim olduğu bilinmiyor.

Dünyanın yönetimsiz bir bölgesinde, üç topluluk diken üstündedir. Acımasız, gaddar ve tehlikeli Cadoc ve Zade, verdikleri sözleri tutmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için hayatta kalmak adına isteksizce müttefik olurlar. Sordukları sorular, beklemedikleri cevapları getirir; ancak şehvet, çekim ve yeni aşk türleri korkularının üstesinden gelir ve yeni bir umut ışığı yakar.

Arlo Thorne belki de en çok korkulan isim olabilir, ancak tek tehdit o değil.

Bilmecelerle konuşan bir sapık.

Kirli bir dünyada yaşayan mikrop fobisi olan biri.

Elleri kanlı bir deli.

Savaş halindeki üç lider.

Cadoc ve Zade'nin bunların hepsiyle bağlantısı var.

Bu m¼cadeleden kim galip ¼ıkacak ve ger¼ek d¼şman kim?

İSKANDİNAV GECEİ

Kanadalı.

Kahve tutkunu.

Berbat internet.

MM kitaplarını seven biri.

Köpeğim Waylon ile birlikte hayatın tadını çıkarıyorum!



IG: nordikanightauthor

FB okuyucu grubu: Nordika'nın Kabusları

TikTok: nordikanight

Haber bülteni ve web sitesi: yakında!



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM